

РИЧАРД ЛЕЙМЪН МАЛКАСА ПОЙНТ

Част 2 от „Къщата на Звяра“

Превод от английски: Мария Върбанова, 1994

chitanka.info

*„Ако пропуснете романите на Р. Леймън —
пропускате истинско удоволствие!“*

Стивън Кинг

„Блестящ писател“

Сънди експрес

*До г-н Гормън Харди, писател
Издателство „Бейлър и Джоунс“
„Авеню Америкас“ 1226
Ню Йорк 10020*

31 март 1979 г.

Уважаеми г-н Харди,

Обръщам се към Вас, тъй като току-що прочетох книгата Ви „Ужасът при водопада на ЧЕРНАТА РЕКА“, която е бестселър и сигурно Ви е донесла цяло състояние. Тъй като твърдите, че разказът се основава на истиински събития, реших, че може би ще пожелаете да опишете и една история, която ми е известна. Още една истинска история, която е дори по-ужасна от онази, която описвате в предишната си книга. Косите ми се изправят само като си помисля за нея, а не съм от страхливите.

В нашия град има една къща, която се обитава от странни същества или по-скоро от **Нещо**, което убива хора по особено жесток начин. През последните стотина години Нещото е извършило над петнадесет престъпления. Жертвите са буквално направени на кайма.

Мисля, че от този материал може да излезе страхотен сюжет.

Ако проявявате интерес, моля пишете ми веднага, тъй като в противен случай ще се обърна към друг писател. Струва ми се, че подобен роман би бил точно във Вашия стил. Можете да го наречете „Ужасът в Малкаса Пойнт“. Малкаса Пойнт е градчето, в което живея и се намира къщата на чудовището, известна като „Къщата на Звяра“. Може би сте чували за нея.

А ето и случката. Миналото лято попаднах на един стар дневник, писан през 1903 година от Лили Торн. Работя в мотела на родителите си и открих дневника в една от стаите, които почиствах. Никой не знае за моята находка. (Освен Вие сега. Трябва да ми обещаете, че ще запазите това в тайна, тъй като мога да изпадна в голяма беда, ако слухът стигне до определени хора. Говоря сериозно. Става въпрос за живота ми.)

Това, на което попаднах, е изключително интересно. Лили Торн — жената, водила дневника — е първият обитател на „Къщата на Звяра“ и описва всякакви подробности: откъде се е появило чудовището, как изглежда като дава и други важни сведения. **Наистина важни.** Опитайте се да ми повярвате и ще Ви кажа, че Лили Торн е имала сексуални сношения с Нещото. При това, не само веднъж, а постоянно — сякаш е била обзета от маниакалност. Много е любопитно. Можете да се уверите от фотокопието на страницата, която Ви изпращам. В дневника се разказва и за първите убийства. И искам да Ви уверя, че по време на туристическите обиколки на къщата се разказват съвсем други неща.

Ако искате да напишете още един бестселър, моля Ви уведомете ме и може би ще си разделим печалбата.

С уважение:
Джанис Крогън

*Мотел „Уелкъм Ин“
Малкаса Пойнт,
Калифорния 95405*

P.S. Пред чудовището в нашия град, вашият призрак от водопада на Черната река прилича на безобидно момченце.

От дневника, който НАМЕРИХ

Застана зад мен. Ноктите му се забиха в гърба ми и той започна да ме натиска надолу така, че да застана на колене. Усетих как хълзгавата топлина на плътта му се притиска към мен и вече знаех какво се кани да направи. Мисълта за това ме отврати до дъното на душата ми и все пак, незнайно как, докосванията му запалиха в мен вълнения и събудиха по странен начин желанието ми.

Възкачи ме и проникна в мен отзад. Това е поза, непривична за човеците, но обичайна за животните. При първия допир на органа му, страх скова тялото ми. Не защото щеше да пострада плътта ми, а защото погубвах душата си. И при все това го оставил да продължи. Сега знам, че никаква проява на воля от моя страна нямаше да му попречи да ме обладае. Но аз дори не направих опит да се противопоставя. Напротив, с радост го приех в тялото си. Жадно желаех това, сякаш предчувствах великолепието на този миг.

Господи, как ме оскверни той! Ноктите му разкъсаха плътта ми! Зъбите му се впиваха в тялото ми! Огромният му член пореше утробата ми. Колко груба бе животинската му страсть и колко нежно — сърцето му.

Когато след това лежахме изтощени на пръстения под...

P.S. РАЗБИРАТЕ ЛИ КАКВО ИСКАМ ДА КАЖА?

ГОРМЪН ХАРДИ

n. к. 253

Кеймбридж,

Щата Масачусетс 03138

*До г-ца Джанис Крогън
Мотел „Уелкъм Ин“
Малкаса Пойнт,
Калифорния 95405*

3 юни 1979 г.

Скъпа Джанис,

Трябва първо да се извиня за закъснението на моя отговор. За съжаление, моят издател не ми предаде навреме Вашето писмо от 31 март.

След излизането на „Ужасът при водопада на Черната река“, непрекъснато ме атакуват писма на почитатели. Много от тях предлагат идеи, с които се опитват да вдъхновят написването на още един успешен роман. Както може да се очаква, повечето от предложенията се оказват съвсем банални. Вашето обаче, запали любопитството ми.

За съжаление, предварителното проучване ми донесе оскудни сведения за „Къщата на Звяра“. От туристическите справочници за Калифорния успях само да разбера, че такова място наистина съществува в градчето Малкаса Пойнт и че му се приписват няколко престъпления, както и че къщата е отворена за туристически посещения. Тази информация е твърде недостатъчна, но потвърждава някои от твърденията във Вашето писмо.

Особено ме заинтригува фотокопието на страницата, което прилагате към писмото. Ако дневникът се окаже неподправен, и в случай че съдържа достатъчно материал в насоката, за която намеквате, той може да стане добра основа за работа, посветена на „Къщата на Звяра“.

Преди да поема каквито и да е задължения, трябва да прочета всички страници. Изпращам Ви чек на стойност двадесет долара, които трябва да покрият разходите по копирането и изпращането на дневника.

С уважение:
Гормър Харди

*До Гормън Харди
n. к. 253
Кеймбридж,
Щата Масачусетс 03138*

11 юни 1979 год.

Уважаеми г-н Харди,
Връщам Ви чека на стойност двадесет долара.
Радвам се, че проявихте интерес и съм сигурна, че не се
опитвате да ме измамите. Но в никакъв случай няма да Ви
изпратя целия дневник. Какво ще остане тогава за мен?
Може да страдам от мания за преследване, но настоявам,
преди да Ви предоставя дневника, да склучим договор за
моята част от печалбата. Мисля, че би било справедливо да
си поделим крайните приходи по петдесет процента, тъй
като идеята идва от мен, а Вие нищо не можете да
напишете, ако не притежавате дневника.

С уважение:
Джанис Крогън

ГОРМЪН ХАРДИ
*n. к. 253
Кеймбридж,
Щата Масачусетс 03138*

*До г-ца Джанис Крогън
Мотел „Уелкъм Ин“
Малкаса Пойнт,
Калифорния 95405*

16 юни 1979 г.

Скъпа Джанис,

Разочарован съм от Вашия отговор във връзка с дневника. Разбирам обаче, нежеланието Ви да се доверите на един непознат. Като професионален писател често съм получавал „удари под кръста“ не само от непознати, но и от хора, които съм мислел за свои приятели. Но човек не може винаги да бъде толкова предпазлив!

Не съм убеден, че ситуацията на този етап налага сключване на договор. Но искам да Ви уверя, че продължавам да проявявам интерес към Вашето предложение.

В края на август, в Сан Франциско, ще изнеса лекция на конференцията на Националната асоциация на библиотеките. Ако се съгласите, след конференцията мога да посетя Малкаса Point и с готовност да обсъдя с Вас условията на договора. А също така да прочета дневника и да започна проучването, което ми е необходимо, за да осъществим идеята Ви.

С уважение:
Гормър Харди

1

— Имаш нужда от секс — каза Нора.

— А-ха.

— Огледай се наоколо и избери, когото си искаш. Ти си най-хубавото момиче тук.

Тайлър не се огледа. Вместо това, отпи от питието.

— Говоря сериозно — каза Нора.

— Ти си се нафиркала.

— Нафиркала съм се, но умът ми е бистър, мила. Имаш нужда от хубав секс. Откакто дойдохме в Сан Франциско, непрекъснато се оплакваш и мърмориш. По дяволите, ако не искаше да идваш на конференцията, трябваше да си останеш вкъщи.

— Не знаех, че ще бъде толкова ужасно — каза Тайлър.

— А ти какво очакваши? Музика и танци ли? Тези мероприятия винаги са досадни. Какво искаш от съборище на библиотекарки?

— Въпросът не е в това.

— А в какво?

— В града.

— Какво му има на града? Страхoten е.

— Зная.

— Май си развали настроението, защото не работят влакчетата.

— Сигурно — Тайлър се опита да се усмихне, но не успя.

— Хайде! Какво става? Изплюй камъчето!

— Чувствам се ужасно. Това е.

— В какъв смисъл?

— Ужасно самотна — Тайлър сведе поглед от лицето на Нора, което беше в сянка.

После се вторачи в свещта пред себе си. Очите й се напълниха със сълзи, през които пламъкът изглеждаше размазан. Изтри ги с опакото на ръката си и отпи от ирландското уиски.

— Виновен е градът — каза тя. — Не трябваше да идвам. Мислех си, че ще го понеса. Но където и да отида, където и да

погледна, все попадам на места, които ми напомнят за него.

— Значи е замесен мъж.

Тайлър кимна.

— Дори тук ме е водил веднъж, за да ми покаже въртящия се бар. Пихме коктейли „Маргарита“. След това се разходихме до Норт Бийч, отидохме до „Сити Лайтс“ и онази антикварна книжарница на отсрещната страна, която ти показах вчера.

— Кога е било всичко това?

— Преди около пет години. Учих последна година в колежа в Сан Франциско. Дан — така се казваше — Дан Дженсън живееше в Мил Вали. Запознахме се на прехода Дипси.

Нора я погледна недоумяващо.

— Какво означава прехода Дипси?

— Тръгва се от Мил Вали, нагоре по хълмовете около връх Там и свършва на Стинсън Бийч. Както и да е, там се запознахме. Изкачвахме се с моята съквартирантка, а той тичаше, за да влезе във форма за годишния маратон...

— И се влюбихте от пръв поглед?

— Той се бълсна в мен — каза Тайлър. Споменът за случката я накара да се усмихне. — Наругах го, че налетя без да гледа. Не беше точно любов от пръв поглед. Това стана по-късно — след около пет минути.

— А любовта беше ли споделена?

— Мисля, че той също се влюби.

— И какво се случи... да не би... — Нора изведнъж се изпълни със състрадание. — Да не е умрял?

— Нищо подобно. Бях приета в университета на Лос Анджелис, а той работеше в Мил Вали. Не исках да се откажа от следването, а той — да напусне работата си. Това е цялата истина.

— Господи, не мога да повярвам. Разделили сте се просто ей така?

— И двамата се интересувахме от кариерата си. Казах му, че навсякъде може да работи като полицай, но... беше много упорит. Аз също.

— И това беше краят, така ли?

— Писах му, но той така и не... Гледаше по друг начин на живота. Цялата бъркотия в нашите отношения беше моя грешка.

Трябваше да зарежа всичко и да се омъжа за него.

— Значи ти е предложил брак?

— Всъщност, да.

— Наистина?!

— Има и още нещо.

— Какво?

— На двадесет и шест години съм, имам работа, за която мечтаят половината от тези тук на конференцията, а си мисля, че най-голямата грешка в живота ми е, че се разделих с Дан.

— Сега ли го разбра?

— Не, усетих го преди много време. Тогава си мислех, че ще срещна някой друг.

— А ти не срещна?

— Не съм се влюбвала оттогава.

— И какво смяташ да правиш сега?

— *Нищо!* Направих своя избор преди пет години. Трябва да се примиря.

— Не е задължително.

— Разбира се. Съществува и друга възможност — моста Голдън Гейт. Винаги мога да се хвърля оттам. Намира се на подходящо място.

— Не го казвай дори на шега — каза Нора.

— Чувствам се наистина... по дяволите! — промърмори тя и пак се разплака. — Понякога имам чувството... имам чувството, че съм захвърлила истинския си живот.

— Ей, ей — Нора се пресегна през масата и я хвана за ръката. — Още не е дошъл краят на света! Имам предложение — след като изпитваш толкова силни чувства, защо не му се обадиш? На какво разстояние се намираме от Мил Вали? Не сме много далече, нали?

Тайлър вдигна рамене и подсмъръкна.

— Не зная, но не е повече от половин час.

— Значи утре отиваш и го намираш.

— Не мога да сторя това.

— Защо, по дяволите, да не можеш?

— Минали са *пет години!* Навярно се е оженил... Може дори да не живее вече там.

— След като е държал на работата си толкова много, че е позволил да се изпълзнес между пръстите му, значи трябва още да е

там.

— Не мога, Нора.

— Защо не опиташ? Няма какво да губиш! Доколкото знаеш...

— Не!

Само при мисълта за това, стомахът ѝ се сви от страх.

— Ако се нуждаеш от морална подкрепа, ще дойда с теб.

— Утре трябва да се прибираме.

— Защо? Имаме още две прекрасни седмици от лятната ваканция, преди да започне голямото надбягване по пътя към успеха. Защо трябва да си ходиш вкъщи? Страхуваш се, че ще ти увехнат цветята? Хайде утре, рано сутринта, да отидем до Мил Вали и се опитаме да намерим твоя Дан. Ако нищо не излезе, какво ще изгубим? Един час и нещо? Ще успеем да се върнем в Лос Анджелис, преди да се стъмни.

— Не знам. Искам да си помисля.

— Какво има да мислиш? Хайде, решавай.

— Не съм сигурна — Тайлър допи уискито и потърка лицето си.

— Чувствам се... така объркана. Отивам си в стаята. Ти оставаш ли?

Нора кимна.

— Много е рано. Няма да заключвам междуинната врата. Ще ме събудиш ли призори?

— Призори? Добре.

В своята стая на шестия етаж, Тайлър се хвърли на леглото. Струваше ѝ се, че таванът бавно се върти, точно както барът, откъдето току-що се върна.

Беше пила твърде много.

Колко много? Я да видим. Три водки с тоник на коктейла преди банкета. Един бог знае колко вино по време на вечерята — може би, три или четири чаши. След това две уискита с Нора в бара. Нищо чудно, че таванът ѝ се върти.

Нищо чудно, че се бе разприказвала.

Ако беше трезва, никога нямаше да разкрие душата си пред Нора. Нищо не развързва езика така, както няколко питиета, които те карат да разказваш неща, които иначе никога не би казал.

Дано Нора обърне още няколко чашки и не си спомня нищо, за да се приберат утре, както бяха планирали.

Никакъв шанс.

Винаги мога да я разубедя. Трябва да съм упорита!

Краката ѝ висяха отстрани на леглото. Когато стъпи на пода, усети, че са изтръпнали. Повдигна с усилие единия крак върху коляното на другия и съмкна обувката. Седна в леглото, за да свали другата, след това остана неподвижна, докато престане да ѝ се вие свят.

Поне не ѝ се повръщаше. Беше само леко замаяна. „Замаяна“ е точната дума, помисли си тя, и се търкулна назад в леглото. Сви крака под тялото си и легна на една страна, като пъхна ръка под възглавницата.

Какво да направя?

Размърдай си кокалите и вземи аспирин с няколко чаши вода, в противен случай утре ще се чувствуваш ужасно.

Сутринта. Господи, сутринта. Какво ще правя?

Кажи „не“ на Нора. „Не, не, Нора! Не искам да ходя!“

А защо не?

Защото, по дяволите, ще ме заболи, ако го видя — дори ако само се опитам. Сигурно има съпруга, а можеше да съм аз. Но не знам дали е женен. Може да не се е оженил и да е самoten. Може все още да ме желае.

Как ли пък не?

Защо се разприказвах пред Нора? Защото пих твърде много. И ако заспя в това състояние, утре ще съжалявам.

Претъркулна се по гръб и започна да се съблича. Вдигна единия си крак и откопча чорапа от жартиера.

Дан мразеше чорапогащиците. За да му достави удоволствие, тя престана да ги носи. Никога повече не се върна към тях.

Никога не се върна и към марихуаната.

Продължаваше да е с къса коса, точно както той я харесваше. „С тази прическа приличаш на Питър Пан“^[1] — казваше той. „Питър Пан е момче“ — припомняше, му тя и добавяше, че може би прическата го привлича, поради латентния му хомосексуализъм. „Аха, така значи? — казваше той. — Ела тук и ще видиш кой е педераст.“

Истински мачо и ченге.

Господи, как ѝ липсваше!

Измъкна под себе си колана с жартиерите. Смъкна гащите и ги изрита от себе си. После се опъна. С хълбоците и краката си усети приятния допир на хладните завивки. Можеше веднага да заспи. Толкова е лесно след алкохол. Обаче нещо я притесняваше. С дълбока въздишка седна в леглото. С мъка се пребори с ципа на гърба на роклята, съблече я презглава, и свали сutiена. Слезе от леглото и започна да събира дрехите.

Беше запазила косата си същата, не носеше чорапогащник и се въздържаше от марихуана — много малко се бе променила след раздялата с Дан, но въпреки това имаше една основна разлика. Някога беше закръглена. През първия семестър в университета бе свалила седем килограма. Като чели заедно с Дан бе загубила и апетит. В крайна сметка възвърна апетита си, но без проблеми запази същите килограми.

Извади нощница от куфара, но не я облече. Пристъпи към огледалото. Очите ѝ гледаха особено. Причината се криеше в алкохола. Прокара показалец по скулите на лицето. Когато Дан беше с нея, нямаше скули. Нито талия, нито кокалест таз.

Усмихна се на непознатата Тайлър Моран, която Дан никога не бе виждал.

Ще зяпне от изненада, помисли си тя.

Сърцето ѝ се разтуптя, когато осъзна, че утре действително ще замине. Независимо каква болка ще ѝ причини, независимо какъв ще бъде краят! В противен случай, ще продължи да си задава въпроси за Дан — дали не е пропуснала втория им шанс — и никога няма да престане да съжалява.

Сърцето ѝ препускаше, а главата ѝ туптеше.

Облече нощницата и отиде в банята. Взе три аспирина и изпи толкова чаши студена вода.

След това се върна в леглото.

Лежеше в тъмното и си спомняше как изглежда Дан Дженсън, неговия глас и неговите ласки. Опитваше се да си представи как ли се е променил, леко разтревожена какво може да разбере на другия ден в Мил Вали и, едновременно с това, изпълнена с надежди.

На другата сутрин Тайлър се усмихна, когато през предното стъкло на колата видя автогарата на Мил Вали.

— Някога тук се продаваха най-хубавите книги в целия град — каза тя. — Ако някой ми даваше по един долар за всеки час, прекаран там, сега щях да съм много богата.

— Неспокойна ли си? — попита Нора ухилено от мястото до нея.

— Държа се. Само малко ме е страх.

Избърса изпотените си ръце в кадифените джинси. В действителност изобщо не беше спокойна. Сърцето ѝ биеше силно, устата ѝ — пресъхнала, а подмишниците на блузата ѝ бяха мокри.

— Странно градче — обади се Нора.

— Някога беше още по-странно — тя продължи бавно по „Трокмортън“, мина покрай ярко боядисани магазини. Пътят завиваше. От лявата страна се виждаше гора. — Тук се намираше старата мелница. Преходът Дипси започва ей там.

— Прословутият преход!

Сви вдясно по един страничен път и спря пред бордюра.

— Това ли е?

— Това е — каза Тайлър. Пое дълбоко въздух и бавно издиша. — Онази кооперация на отсрещния тротоар.

Нора наведе глава и погледна през прозореца.

— Много е провинциално.

— Провинциално и необичайно.

— Ще се справиш ли?

— Нали затова сме дошли — отговори Тайлър и се усмихна с огромно усилие.

— Искаш ли да те изчакам тук?

— Шегуваш ли се?

Слязоха от колата. Тайлър изчака Нора, която съблече пуловера си и го хвърли върху седалката.

— Няма да ми трябва — каза и заобиколи колата отзад.

Носеше къса пола панталон и маратонки. Сега без пуловера ясно личеше, че не носи сутиен. Сиво-синята тенис фланелка беше опъната на гърдите ѝ. Зърната им изпъкваха под тънката материя, като че ли стърчаха нечии пръсти. Тайлър би предпочела Нора да не съблича пуловера и се замисли дали наистина приятелката ѝ трябва да идва с нея.

Ами ако Дан? Глупости, пълни глупости!

Може би дори не живее вече тук.

Пресякоха улицата и се изкачиха по стръмна алея към овехтялата кооперация с дървена дограма. Гърдите на Нора подскачаха на всяко стъпало.

Дан няма да я забележи. *Разбира се, че ще му направи впечатление!*

Дори когато се обличаше скромно, Нора привличаше мъжете, както магнитът привлича желязото. Част от причината се криеше в ръста ѝ. Без обувки тя беше висока сто осемдесет и четири сантиметра. Пред нея повечето жени изглеждаха нищожни, дори и Тайлър. Нора бестройна, без да е мършава. Лицето ѝ бе малко продълговато, зъбите — твърде изразени, брадичката — нищо особено, но сините ѝ очи криеха някаква дълбочина, която компенсираше недостатъците на лицето и ги правеше незабележими. А в голямата ѝ уста с пътни устни имаше нещо еротично.

Нора изльчваше сексапилност, която правеше впечатление не само на мъжете. Жените също я забелязваха, а някои от тях дори се възмущаваха.

Тайлър също не бе особено очарована, когато влязоха в сенчестия вход.

Не се притеснявай, каза си тя. Дан обича мен. Освен това, Нора никога не би се опитала. Тя е най-добрата ми приятелка. Знае какво изпитвам.

Да. Засенчена съм.

Стига!

Тайлър се приближи до пощенските кутии.

— Живееше на номер четири — каза тя.

На пощенската кутия, върху червена табелка, беше изписано името Б. Лорънс. Провериха и останалите имена.

— Няма Дженсън — каза Нора. — Сигурна ли си, че именно това е блокът?

— Абсолютно.

Изпита леко разочарование, примесено с облекчение. Гласът ѝ трепереше, когато каза:

— Знаех си, че напразно си губим времето.

Нора я стисна за рамото. Изглеждаше твърдо решена да открият Дженсън.

— Не всичко е изгубено, мила. Ти си с Нора Брансън, първокласна библиотекарка. Намирам всяка справка, която ми трябва. Всичко е само въпрос на търсене. Първо ще проверим този Б. Лорънс, след това домоуправителя. Ако оттам нищо не излезе, ще разгледаме телефонния указател. Ако и това не помогне, ще отидем в местния участък. Дори Дан да не работи вече при тях, трябва да знаят къде е. Не може да няма приятели в полицията, да не говорим за досието, в което сигурно е записано на кой адрес са изпратили документите му.

— Може би трябва да се откажем.

— В никакъв случай! Става дума за живота ти. Ясно е, че обичаш този мъж. Така или иначе, ще го открием. Къде се намира апартамент номер четири?

Тайлър въздъхна.

— На горния етаж.

Тя последва Нора по дървената стълба до терасата, която опасваше цялата фасада. Спряха пред първата врата вдясно. Преди пет години, вратата беше от лакирано дърво. Сега някой я беше боядисал светла, в жълто-зелениково. Над вратата висяха глинени тръбички, които леко се поклащаха и звъняха под лекия ветрец.

Тайлър разбра, че Дан не живее вече там. Въпреки това сърцето й лудо туптеше, когато Нора натисна звънеца. Пое си въздух няколко пъти и се опита да се успокои.

Вратата се отвори. Показа се ниска пълна жена по пеньоар и с ролки на главата. Тя им се усмихна.

— Здравейте! С какво мога да ви служа?

Преди Тайлър да успее да отговори, Нора каза:

— Търсим Дан Дженсън. Някога е живял тук.

— Точно така. Железният Дан, ченгето. Старото ми другарче.

Вие негови приятелки ли сте?

Нора посочи с палец Тайлър.

— Били са гаджета.

— А-ха! — кимна с глава и огледа Тайлър с присвити очи. — Знаех си, знаех, че съм виждала лицето Ви. Вие сте момичето от снимката, която Дан пазеше на камината, нали?

Тайлър вдигна рамене. Не беше виждала снимката, но Дан непрекъснато я снимаше. Обичаше да я „хваща“ изненадващо в „естествени пози“, както казваше. Веднъж я бе снимал дори, как излиза изпод душа. Изчери се при спомена. Със сигурност на камината не е държал точно тази снимка.

— Вие сте момичето, което наричаше Типи, нали?

Тайлър потвърди.

— Защо Типи? — попита Нора.

— За по-кратко от Типикано — обясни тя. — Типикано и Тайлър^[2].

— Типично за Дан. Винаги измисля прякори. Аз бях куклата Барби. Обитавах апартамент номер едно нания етаж, когато живееше тук. Канеше ме на пица. О, правеше фантастични пици!

— По моята рецепта — промърмори Тайлър. Обзе я болезнена носталгия. — Аз го научих как да ги прави.

— Колко ми липсват неговите пици! Слюнките ми потичат, само като си помисля.

— Ще Ви изпратя рецептата.

— Наистина ли? — тя грабна ръката на Тайлър и я стисна. — Много сте мила! Ясно защо Дан беше толкова привързан към Вас! Сигурно ще умре от удоволствие, ако Ви види отново. Ще го...?

— Значи знаете къде се намира? — попита Нора.

— Разбира се.

Сърцето на Тайлър се сби.

— Напусна... аа-а, може би преди повече от две години. Веднага се нанесох тук. Старият ми апартамент беше толкова тесен, като че ли живеех в килер. А тук съм нашироко — имам две стаи. Жените се нуждаят от простор.

— Дан още ли е в Мил Вали? — попита настоятелно Нора.

— А, не. Намери си работа в полицията в Малкаса Пойнт. Каза, че иска да се махне оттук, въпреки че така и не можах да разбера защо. Знаете ли къде се намира Малкаса Пойнт? Не? Сега ще ви кажа — това е едно безкрайно затънчен място. Не мога да си представя как някой може да живее там. Но хората са различни, нали така? Няма дори един приличен ресторант, да не говорим пък за кино. Едва ли има и голям универсален магазин в радиус от сто километра. Като ви

казвам, че мястото е затънто, значи наистина е затънто. Но той това искаше и това направи.

— Малкаса Пойнт, така ли? — попита Нора.

— Изчакайте секунда и ще ви дам адреса — тя пристъпи към малката масичка с лампа в коридора, като продължи да говори през рамо. — Признавам си, че не ми е писал от година и нещо. Получих картичка от него миналата Коледа, не, по-миналата — скоро след като замина. Като че ли беше доволен от мястото — тя извади тефтер от чекмеджето на масичката и се върна при тях. — Изпратих му картичка от Неапол миналия декември. Бях на почивка там. Неапол е прекрасен град! — тя прелистваше тефтера с адреси. — А, тук трябва да е. Дженсън, Д., Малкаса Пойнт, ул. „Сийсайд“, номер десет.

Тайлър драсна адреса в тефтерчето си с трепереща ръка.

— А Вие как се назвате?

— Името ми е Барбара Лорънс. Барбара с три „а“, а не като Барбра Стрейзанд. Представяте ли си? Барбра! Звучи като бар!

— Когато Дан Ви писа — обади се Нора, — спомена ли нещо за семейство?

— Не се е оженил, доколкото знам — намигна на Тайлър и продължи. — Ще ми изпратите ли рецептата?

— На всяка цена.

— Далече ли е Малкаса Пойнт? — попита Нора.

— Ще стигнете за около три часа, ако не се разтакавате. Тръгнете направо по крайбрежната магистрала, покрай Бодега. Имате ли карта?

— В колата е.

— Няма начин да го пропуснете. Предайте много поздрави на Дан от куклата Барби.

— Разбира се — увери я Тайлър.

— И за бога, каквото и да стане в Малкаса Пойнт, не пропускайте да посетите „Къщата на Звяра“. Страхотно е! Ще ви хареса. Много е забавно!

[1] Герой от едноименната пиеса на шотландския писател Дж. М. Бари — момче, което никога не пораства. — Б.пр. ↑

[2] Типи Хедрън и Род Тейлър са имената на героите от филма на Хичкок „Птиците“. — Б.пр. ↑

2

След пет минути по тясната лъкатушеща крайбрежна магистрала, със скалите само на няколко метра и океанът ниско долу, Тайлър закопча предпазния колан.

— По-добре е без него — каза ѝ Нора.

— Права си — тя освободи катарамата. — Ще ми попречи да изскоча, ако катастрофираме.

— Добре, че сме на вътрешното платно.

— На връщане няма да се движим по него.

— Хайде да тръгнем по някой път, навътре в сушата — Нора взе картата и я изучава в продължение на две-три минути. — Можем да тръгнем по път 128 и да стигнем до 101.

— Няма значение — отвърна Тайлър. — Ще решим, когато му дойде времето.

— Мисля, че е по-добре да преспим в Малкаса. Докато стигнем, ще се стъмни.

— Хайде да импровизираме!

— Дали има някакъв мотел? — Нора отвори жабката и извади туристически справочник на Съюза на автомобилистите за Невада и Калифорния. — Да видим тук. Вече знаем, че няма прилични ресторани, да не говорим за кината му — прелисти страниците. — Ние сме тук. Лос Гатос, Мадера, Момот Лейкс. По дяволите, няма Малкаса Пойнт. Може би няма да прекараме нощта там.

— Във всеки град има мотел. Трябва да има поне един.

— Надявам се. Сигурна съм, че не е първокласен, а може и да има бълхи. Я да видим какви забавления предлага това градче? — тя обърна на първата страница. — Малкаса, Малкаса — мърмореше си, докато търсеше. — А-ха! Всъщност ето го къде се намира, представяш ли си? Малкаса Пойнт, надморска височина сто и дванадесет метра. Толкова високо! Надявам се, че няма да ми потече кръв от носа. В града се влиза само от едно място. „Къщата на Зяяра“. Да не се бърка с „Къщата на животните“.

Тя се засмя на малката си шега и започна да чете на глас от туристическия справочник:

— „КЪЩАТА НА ЗВЯРА, адрес: Крайбрежна улица, номер 10. Твърди се, че в нея са извършени няколко зловещи убийства. Тази викторианска реликва е построена през 1902 година от вдовицата на прословутия престъпник Лайл Торн. В къщата са изложени на показ сцени от убийствата, възпроизведени с восъчни фигури в естествени размери, които пресъздават образите на жертвите. Отворена е за посещения от десет до шестнадесет часа. Затворена е само в празнични дни. Цена на билетите — четири долара за възрастни и два долара за деца под дванадесетгодишна възраст.“ Може и да отидем да я видим, докато сме там.

— Куклата Барби даде висока оценка за мястото — каза Тайлър.

— Да, отбеляза, че е страхотно.

В огледалото за задно виждане Тайлър забеляза как едно порше бързо се приближава. Дъхът й спря, когато поршето рязко се изнесе наляво и започна да я изпреварва. Мина бързо като изстрел. Върна се обратно в лентата, като едва не закачи предния им калник и се размина на сантиметри с идващия отсреща автомобил.

— Педераст! — изруга Нора. — Поршета, фолвета и камионетки! Трябва да внимаваш с тях. В тези коли зад волана винаги седи някакъв маниак.

— Да не говорим за големите камиони — каза Тайлър. — Слаба богу, наоколо не виждам поне от тях. Представяш ли си, ако пред нас се влачи едно от дългите ремаркета с осемнайсет колела!

— Убийствени са. Някой трябва да построи музей на камионите и да го изпълни с восъчни фигури, които да изобразяват техните жертви.

* * *

Спряха да обядват в ресторант с изглед към залива Бодега. Нора си поръча бира с порция панирани миди. Тайлър, която се беспокоеше от предстоящия път с много завои, избра пепси-кола и сандвич със сирене.

— Познато ли ти е това място? — попита тя, като посочи с глава блестящата вода отвъд прозореца.

— Трябва ли да ми е познато? — попита Нора.

— Спомняш ли си „*Птиците*“!

— Филмът на Хичкок?

Кимна с глава и отхапа от сандвича. По брадичката ѝ потече сос. Избърса го със салфетка.

— Да — каза тя. — Ей там, отсреща. Това е полуостровът, където живееше Род Тейлър.

— Сериозно?

— Спомняш ли си? Типи Хедрън нае моторна лодка през залива и онази птица я нападна.

— Точно така. Значи тук е станало всичко! По дяволите! Гледала съм този филм три или четири пъти.

— Мисля, че училището е някъде наблизо.

— А мотелът „Бейтс“^[1]?

— Това е от друг филм.

— Може да е в Малкаса Пойнт. Но справочникът не би го включил.

— В действителност мотелът „Бейтс“ е сниман в студио.

— Зная, просто се пошегувах.

Когато напускаха Бодега, минаха покрай малко дървено училище.

— Обзалагам се, че това е сградата, в която са снимали — каза Тайлър.

— Къде ли е спортната площадка?

Тайлър сви рамене.

— Навярно се е наложило да я разрушат, след като онези птици я осраха.

Оставиха Бодега зад себе си. След малко Нора спеше с отворена уста, гушната на мястото си, с колене, опрени в таблото и глава, обърната на една страна. Тайлър също се чувстваше уморена. Свали стъклото на прозореца, за да усети свежия полъх от океана.

Главата ѝ бе изпълнена с мисли за Дан и спомени от времето, когато бяха заедно. Не можеше да повярва, че само след два часа ще го види отново.

Държал е снимката ѝ на камината. Нямаше да го прави, ако я беше забравил. И е говорил на Барби за нея.

Куклата Барби. Какъв ужасен прякор!

Канил я често на пица. Дали не са...?

Нещо в нея се сви.

Не може да е имал нещо с Барби. Защо пък не? Защото е поне с десет години по-стара от Дан. И е дебела. Аз също не бях много слабичка, но това не го притесняваше. Поне никога не се оплакваше.

Добре де, дори и да е имал нещо с Барби, какво от това? Защо не?

По дяволите, вероятно са били само приятели.

Цели пет години. Погледни истината в очите. Имал е много други жени след тебе. Някои сигурно са били сериозни връзки.

Избърса изпотените си ръце в кадифените джинси.

Повтаряше си, че няма смисъл да потъва в такива мисли, но не успя да ги прогони. С болка и отчаяние се питаше с колко ли жени е бил в леглото? Как са изглеждали те? Дали някоя е приличала на нея и му е напомнила за тяхната любов? Дали му е липсвала понякога? Може би я е забравил? Може би образът ѝ е бил изтрит от някоя нова любов?

Престани!

Поне не е женен. Или не е бил женен допреди две години. Или може да се е оженил, но да не е споменал за това в картичката до Барби? Всичко е възможно. Може дори отново да се е преместили. Може да е напуснал Малкаса. Това би било...

Внезапно беше изтрягната от мислите си, когато на един завой се оказа срещу зелена камионетка, която изпреварваше някакъв фургон и летеше с всичка сила към нея. Натисна клаксона и спирачките.

Нора се олюля и се събуди.

— По дяволите!

Тайлър рязко зави надясно, за да направи път. Десните гуми вдигнаха прах и изхвърлиха камъчета чакъл върху банкета на пътя.

Камионетката префуча покрай тях, а шофьорът ѝ ги поздрави със самодоволна глупава усмивка и с ръка, вдигната до периферията на каубойската му шапка.

Нора му показва среден пръст и извика:

— Педераст!

Тайлър изведе колата отново на платното.

— Господи! — крещеше запъхтяно Нора. Беше притиснала ръце до гърдите си, като че ли да попречи на сърцето да изхвърчи навън. — Скапан, дебел, мръсен задник!

Тайлър пое дълбоко дъх. И нейното сърце се беше разтуптяло. В краката изпитваше слабост и топлина.

— Този идиот щеше да ни убие! — извика силно Нора. — Какво ти казах! Внимавай с камионетките! Дай на един идиот да кара камион и той си мисли, че е на върха на лайното.

След известно време Тайлър видя в огледалото зелена камионетка и изпъшка.

— Връща се!

— Будалкаш ли се? — Нора погледна през рамо. — По дяволите!

— Може да не е той.

— Същият е. Дяволите да го вземат! Не трябваше да му показвам среден пръст.

Камионетката ги настигна и се залепи зад тях, като се движеше на метър от задния калник и яростно натискаше клаксона. Нора се обърна напред и се сви на седалката. Отправи притеснена усмивка към Тайлър.

— Как мислиш, този луд ли е или е похотлив?

— Не ме интересува какъв е — отговори Тайлър и огледа пространството пред себе си.

Докъдето стигаше погледът ѝ, от двете страни на пътя се виждаха кафяви пусты хълмове и скат, който се спускаше към брега. Никакви бензиностанции, където може да спре и да потърси помощ. Никакви магазини, нито кафенета. Нямаше и къщи.

— Къде е патрулът на магистралата, когато ти трябва? — недоволстваше Нора.

— Къде е цивилизацията, когато ти трябва?

Тайлър натисна педала на газта. Камионетката изостана, когато стрелката на скоростомера скочи от петдесет и пет на шестдесет мили и след това на шестдесет и пет. После стигна до седемдесет. Беше на права отсечка, но в далечината забеляза остьр завой — може би след около миля. А камионетката зад тях също набираше скорост.

— Няма как — промърмори тя.

Махна крак от газта. Скоростта бързо спадна. Погледна в задното огледало, като се опитваше да се преори с растващата паника и видя,

че камионетката ги настига. Сякаш нямаше намерение да намали. Тя се приготви за удара. В последния момент камионетката рязко изви в другото платно и мина покрай тях. Клаксонът гърмеше, като че ли някой крещеше в ушите на Тайлър. Вместо да отмине, нахалникът продължаваше да кара редом с тях. Пътят напред беше чист, поне за сега. Вече мислеше, че камионетката всеки миг ще се отклони от посоката си и ще връхлети върху малкото й омни, което ще излети към склона и ще се преобърне. Кракът й натисна спирачката. Камионетката отмина, върна се в платното пред тях и намали. Тайлър продължаваше да натиска с всичка сила спирачката. Поглеждайки в задното огледало, видя че към тях с голяма скорост се приближава някакъв мустанг. Тя караше с двадесет, след това намали на петнадесет, защото камионетката блокираше пътя.

— Боже господи! — извика тя.

Сви по едно неравно отклонение и спря. Камионетката също сви вдясно. Мустангът пресече осевата линия и отмина с голяма скорост. Камионетката тръгна на заден ход, докато почти не докосна предния калник на омнито.

С трепереща ръка Тайлър вдигна стъклото на прозореца и натисна с лакът ключалката. През задния прозорец на кабината на камионетката видя как мъжът сваля каубойската си шапка.

— Не носиш случайно пистолет, нали? — попита Нора.

— Естествено.

— Така си и мислех.

Непознатият се прехвърли през предната седалка до дясната врата, отбורי я и слезе от камионетката. Без да ги погледне, тръгна намръщено към тях с лека походка.

Беше едър мъж на около тридесет години. Очите му изглеждаха твърде малки върху голямото лице, а устните му бяха пълни и изпъкнали. Челюстта му беше по-широка от челото.

— Проклет неандерталец! — промърмори Нора.

Внезапно той вдигна глава. Малките му очи се стрелнаха от Нора към Тайлър. Устните му се свиха в усмивка. Вдигна среден пръст и изви бавно ръка, като че ли го завинтваше. Тайлър притисна коленете си едно в друго.

— Свиня! — каза Нора.

Със средния си пръст им направи знак да излязат.

Нора се наведе към предното стъкло.

— За нищо на света, лайнар такъв! — извика тя.

— За бога! — изохка Тайлър.

Със самодоволна усмивка мъжът откъсна антената на радиото и я размаха като камшик за езда. Тя изплюща върху стъклото и Тайлър се сви на седалката.

— Вкарай си я в задника! — изкрешя Нора.

Тайлър я тупна по рамото.

— Стига! Положението е достатъчно лошо. Не го предизвиквай допълнително!

Той удари отново по предното стъкло. Тайлър натисна рязко скоростния лост и тръгна на заден ход. Колата заподскача върху неравната повърхност на банкета. Искаше да излезе на пътя, но зад тях с голяма скорост се задаваше микробус с фургон. Тръгна настрани, за да го избегне и усети как колата се наклони. Удари спирачките, фургонът отмина много близо и разтърси омнито с въздушната струя, която предизвика. Мина на първа скорост, настъпи педала на газта и отпусна съединителя. Чу как една от задните гуми се завъртя, но колата не се помръдна.

Непознатият се затича към тях, наведе се и взе камък, голям колкото бейзболна топка.

Нора отвори рязко вратата. Подаде се навън и погледна назад, после хлопна вратата и я заключи.

— Висим над канавката — съобщи тя.

— Чудесно.

— С този камък може да пробие стъклото.

— Знам, знам!

Мъжът се приближи, като в едната ръка държеше камъка, а в другата антената.

Тайлър отново се опита да тръгне.

— Виж — каза Нора, — ще счупи някой от прозорците и така или иначе ще влезе — отново отвори вратата.

— Недей!

Тя слезе и застана пред колата.

— Нора!

Облегна се назад и скръсти ръце върху гърдите си. Мъжът застана на място. Ъгълчето на устата му се изкриви нагоре. Хвърли

камъка настани, прехвърли антената в дясната си ръка и бавно се отправи към Нора, размахвайки антената във въздуха.

Тайлър с охкане изключи двигателето. Сложи ръчна спирачка и също излезе. Чувстваше краката си като гумени, докато вървеше към предницата на колата. Облегна се на капака, рамо до рамо с Нора.

На около метър пред тях мъжът спря. Блуждаещият му поглед опира Нора, след това се плъзна по тялото на Тайлър. Побиха я тръпки. Догади ѝ се. Помъчи се да не ѝ проличи.

Нора каза:

— Харесва ли ти това, което виждаш, страхливецо?

Непознатият изръмжа и размаха антената. Тя изсвистя пред лицата им.

— Много ме уплаши! Цялата треперя! — каза Нора.

Той посочи с антената храсталака зад канавката.

— Тръгвайте!

— Това нещо можело да говори — каза Нора.

— Движение!

— Какво искаш?

— Ще ви изчукам.

— Сериозно? С какво?

Шибна я по рамото. Тя се сви и стисна зъби.

— Ще ти дам да се разбереш! — измърмори тя и се спусна към мъжа.

Заби коляно в корема ѝ, преви я надве и я захвърли настани. Тя се търкула към канавката. В този момент Тайлър го удари с юмрук в лицето. Усети под кокалчетата на ръката си, че разбива носа му. Мъжът премигна и разтърси глава. От ноздрите му рука кръв. С ръмжене стисна Тайлър за гърлото и я повлече назад. Краката ѝ се огънаха, когато се удари в колата. Той я хвърли върху капака. С другата ръка раздра блузата ѝ. Върху лицето ѝ покапа кръв. Удари я по слепоочието. Тя риташе, но той беше между краката ѝ и я притискаше смазващо върху капака на колата. Премигна и през кръвта му видя как вдига юмрук като чук, готов всеки момент да го стовари върху нея. В следващия миг мъжът погледна през рамо. Завъртя се и я пусна. Тайлър вдигна глава и видя, че към тях лети неговата камионетка.

— Ей! — извика мъжът.

Тайлър се изправи, плъзна се по капака и стъпи на земята. Камионетката спря. Тайлър погледна настрани. Нора се измъкваше от канавката с коси, паднали пред очите ѝ.

Дясната врата на камионетката се отвори. Оттам изскочи слаб мъж с бели панталони и поло. Кимна на някого вътре и камионетката тръгна напред. Сви вдясно. Отвори се другата врата. Появи се още един мъж, който скочи с разперени ръце, за да запази равновесие.

— Не! — разкреша се едрият непознат, когато камионетката тръгна по наклона на канавката.

Камионетката спря внезапно. Чу се тръсък на метал и стъкло. Насилникът затисна ушите си. Нора, която идваше зад него, го удари силно с антената и той се свлече на колене.

Сега, когато камионетката не ѝ пречеше, Тайлър видя син мустанг, паркиран по-далеч по пътя.

Нора захвърли антената. Погледна към двамата непознати, които стояха пред уплашения мъж.

— Добре ли сте, млади дами? — попита този с полото.

Тайлър придърпа блузата си и кимна.

— Много жалко за камионетката — клатейки глава, каза мъжът, който я беше бутнал в канавката.

Фразата прозвуча съвсем искрено. Тайлър не отделяше очи от мъжа. Беше по-нисък от приятеля си, късо подстриган и с пълно момчешко лице. Вратът му беше дебел. Тенис фланелката беше опъната по широките рамене и изпъкналия гръден кош. Върху месинговата катарана на колана му пишеше „Колт“. Дънките му изглеждаха съвсем нови. Маншетите им бяха обрънати около три пръста. Носеше изтрити каубойски ботуши с остри върхове. Тайлър реши, че сигурно е хомосексуалист. Това означава, че приятелят му също.

Другият клекна и приближи лице към коленичилия мъж.

— Ето какво ти предлагам — каза той кротко. — Стани и се извини на дамите. Плати им антената. След това влез в камионетката и стой там.

— А ако не се съглася? — промърмори той.

Мъжът го потупа по рамото и каза спокойно:

— Ще оставя Джек да ти размаже физиономията.

Изправиха се. Едрият мъж се обърна към Нора и Тайлър. Държеше главата си наведена. С ръкав избърса кръвта от устата си. Бръкна в задния джоб и извади портфейла си, като охкаше и пъшкаше. Измъкна една десетдоларова банкнота и я подаде на Тайлър с трепереща окървавена ръка. Джек се приближи и погледна банкнотата.

— Я виж, колко евтино иска да мине копелето!

Грабна портфейла му и измъкна двадесет долара, взе десетдоларовата банкнота от мъжа и двете ги подаде на Тайлър. След това му върна портфейла.

— Сега се извини! — каза слабият мъж.

— Извинете — промърмори, без да вдига очи.

— Моля — отговори Нора.

С ръце отпуснати до тялото, тя пристъпи към него и заби юмрук в слабините му. Той нададе силен вик и се наведе към земята. Нора го бълсна с коляно по кървящия нос. Ударът го събори назад. Слабият мъж се отмести от пътя му, а пълният, който се казваше Джек, се усмихна на Нора и заръкопляска.

[1] Мотелът, в който се развива действието във филма на Хичкок „Психо“. — Б.пр. ↑

3

— Приятно ми е. Нора Брансън — тя подаде ръка на мускулестия мъж.

— Джек Уайт.

— Тайлър Моран — представи се Тайлър и се ръкува със слабия мъж.

— Ейб Клантън.

— Имената ви са като на двойка гангстери — пошегува се Нора, докато се здрависваше с Ейб, а Тайлър с Джек. Беше изненадана от топлото му ръкостискане.

— Да — каза Джек. — Ние сме опасни *типове*.

Тайлър погледна зад Ейб и видя, че непознатият се изкатери по канавката и се качи в камионетката.

— Явно днес имахме късмет — каза Нора.

— Видяхме го как ви изтика от пътя — обясни Ейб. — Каражме точно зад вас.

— Браво. Добре, че спряхте. Много хора биха отминали.

— Да — каза Тайлър. — Искрено ви благодарим.

Ейб кимна леко. Гледаше я втренчено и изпитателно, което я смути. Искаше да отмести поглед, но не успя.

— Направи ли ви нещо?

Тайлър поклати глава.

— Нищо особено.

— Надявам се, че тази кръв е *от него*, а не е от вас.

— Да.

— А вие — обади се Нора — на север ли пътувате? Защо не спрем заедно някъде по пътя да ви почерпим!

Предложението накара сърцето на Тайлър да се разтупи. После огледа разкъсаната си окървавена блуза.

— Не мога никъде да отида в този вид.

— Тогава се преоблечи — предложи Нора.

— Да, наистина.

— Какво ще кажете за поканата ми?

— Аз съм съгласен — каза Ейб.

Джек потърка ръце.

— Добре.

— Карайте след нас — предложи Нора, — а ние ще спрем на първото прилично място, което видим.

— Готово.

— Ау — извика Нора, — един момент! Заклещени сме!

Тя кимна към задницата на колата.

— Сега ще я оправим — каза Джек.

Ейб се пресегна през шофьорското място и освободи ръчната спирачка. Хвана волана, опря рамо на отворената врата и започна да бута, докато Джек тикаше задницата. Малкото омни се измъкна от канавката. Ейб издърпа отново спирачката.

— Готово — каза той. — Ще ви изчакаме напред.

— До скоро — каза Нора.

Мъжете се отправиха към своята кола, а Тайлър коленичи на дясната седалка и извади от жабката пакет парфюмирани книжни кърпички. След това изпълзя навън и извади една. Когато избръса лицето си, салфетката стана кафениковочервена.

— Изчистих ли се?

— Горе-долу.

— Господи — промълви и подаде пакета на Нора.

Заобиколиха колата. Докато Нора се почистваше, Тайлър отвори капака на багажника и разкопча куфара. Ръцете й бяха мръсни, изцапани от тревата и издраскани от падането в канавката. По коляното, с което беше ударила мъжа в лицето, имаше от неговата кръв.

Тайлър изчака да отмине някаква кола, след това съблече блузата си. Пъхна я в един ъгъл на багажника.

— По дяволите! — промърмори тя, когато видя кървавите петна върху белия сутиен.

Не можеше тук, на пътя, да си смени и сутиена. Кожата й също бе изцапана, като че ли беше изгоряла от слънцето на големи петна. Взе една тоалетна кърпичка от Нора и почисти раменете, корема и гърдите си. Обърна се към Нора.

— Има ли още?

— Малко под брадичката.

— Боже мой — и Тайлър продължи да бърше.

— Няма повече. По дяволите, тоя кървеше като заклано прасе!

— Прасе е точната дума — каза Тайлър.

Провери дали ръцете ѝ са чисти, извади изгладена жълта блуза от куфара и я облече.

— Как изглеждам? — попита Нора и се обърна.

Тайлър изтупа праха от гърба ѝ и махна няколкото сламки от фланелката.

— Готово.

Затвори куфара и багажника. Отправиха се бързо към вратите на колата и се качиха в нея. Наблизо префуча микробус. След това лентата беше свободна. Тайлър излезе на пътя и погледна към камионетката, когато минаваха покрай нея. Кабината беше в канавката и не се виждаше от ремаркето. По-добре, че не можеше да види мъжа.

— Този лайнар ще трябва да извика влекач каза Нора. — Да не говорим за тестисите му.

След като потеглиха, тя махна към мустанга.

Зад волана седеше Ейб, който им кимна и тръгна след тях.

— Не е лошо да си имаме ескорт, нали? — каза Нора.

Тайлър набра скорост. Синият мустанг поддържаше същата скорост и се движеше малко зад тях.

Нора потърка рамото си.

— Боли ли те?

— Не колкото коляното, с което ударих копелето.

— Даде му да се разбере.

— И двете му дадохме да се разбере, но се уплаших. Ако Джек и Ейб не се бяха появили, щеше да ни разплаче майката.

— Да, сигурно.

— Този Джек е готов, нали?

— Има вид на човек, който вдига гири — каза Тайлър.

— Мислиш ли, че са педали?

— Няма значение, симпатични са.

— Наистина. Но има разлика между симпатични и *симпатични*, нали?

— Едва ли са педерости. И аз първо си помислих...

— Да, но когато Ейб те изгледа влюбено...

Тайлър почвства, че се изчервява.

— И все пак, не е съвсем обичайно двама мъже да пътуват заедно.

— И *ниe* пътуваме заедно.

— Вярно! — изсумтя. — Сигурно те пък се чудят дали не сме лесбийки. Ха-ха — тя се потупа по корема. — А какво ще кажеш за Ейб? Не бих го изритала от леглото. Чу ли как втълпяваше на онова копеле: „Ето какво ти предлагам. Първо се извини на дамите...“ Говореше като Мръсния Хари^[1]. В този мъж има нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед, помни ми думата.

— Какво искаш да кажеш?

— Такъв не можеш да срещнеш в балетното училище. Очите му са студени. И *двамата* имат сурови погледи, забеляза ли? Освен когато Ейб те изучаваше. Тогава очите му изльчваха мекота — тя се разсмя дяволито. — А може би някое друго място е станало *твърдо*, ако се досещаш какво искам да ти кажа.

— Стига, Нора!

— Права си. И аз не мисля, че са педали. Господи, надявам се да не са.

— Не виждам какво значение има — каза Тайлър. — Не са ни гаджета. Не отиваме на любовна среща. Просто ще ги почерпим, нали така? Вероятно никога повече няма да ги видим.

— Човек никога не знае, скъпа. Просто никога не може да е сигурен.

[1] Герой от едноименния филм на Клинт Ийстууд. — Б.пр. ↑

4

— Великолепно! Превъзходно! Брайън, върни се и направи няколко снимки. Твърде е хубаво, за да е вярно, не мислиш ли? „Къщата на Звяра“. Какво ще кажеш?

— Чудесно — отвърна Брайън.

— Чудесно? Мястото е изпълнено със зло.

Мерцедесът се движеше бавно покрай малката будка до пътя, която се оказа каса за билети. На стената ѝ висеше износена от времето мръсносива дървена табела, на която с аленочервени печатни букви пишеше „КЪЩАТА НА ЗВЯРА“. От тях се стичаха капки, като че ли насекоро бяха напоени с кръв. Гледайки през рамо, Гормън Харди видя през отворения прозорец на касата някакво момиче — беше русо, на четиринадесет-петнадесет години. На гишето лежеше отворена книга.

Гормън, който отпразнува петдесет и шестия си рожден ден, като запрати празна бутилка от „Чивас Ригал“ в огледалото, за да разруши образа на дебелия посивял мъж, който го гледаше оттам, имаше все още остро зрение и можеше да различи кориците на собствените си книги от стотина крачки. Книгата пред момичето не беше, „Ужасът при водопада на Черната река“.

На алеята бяха паркирани няколко коли. Брайън намери място между един шевролет и мръсен голям автомобил, чиято задница приличаше на семейна колекция от лепенки. Плъзгайки поглед по червените сърчица върху тях, човек разбираше, че семейството е посетило доста музеи, национални паркове и други забележителности. Ставаше ясно, че тези хора са „оставили сърцата си в Сан Франциско“, както и че светът трябва да знае, че една ядрена бомба може да разрушит целия ни живот.

На една от лепенките, помисли си Гормън, трябва, да се нарисува кървяще сърце. А лепенка от „Къщата на Звяра“, стига да има такава, би била чудесно допълнение към серията от кървавите капки.

— Идваш ли? — попита Брайън.

— Ще изчакам тук. Гледай да не се набиваш в очи.

— Аз съм обикновен турист с фотоапарат — каза той и излезе.

Когато вратата се хлопна, Гормън отвори жабката. Извади касетофон „Панасоник“ с микрокасети. Като го държеше в скута си, за да не би някой да го наблюдава, каза:

— Предварителни наблюдения върху „Къщата на Звяра“, август 1979 година.

Обърна се, загледа през отворения прозорец на колата и заговори:

— Къщата, разположена на около петдесет метра от главната улица на Малкаса Пойнт, е заобиколена с двуметрова ограда от железни пръти, всеки от които завършва със съмъртоносен шип. Целта на тези шипове е да отблъскват неканени натрапници или може би да пазят Звяра.

Той се усмихна. Това е хубаво. Ще го използвам.

Със злокобни нотки в гласа повтори:

— Или може би да пазят Звяра. Единственият достъп до къщата изглежда е отверстието зад будката за билети, в която стои пъргаво момиче, заровено дори в този момент в предишната ми книга, „Ужасът при водопада на Черната река“. (Защо не, помисли си той.) В контраст с буйната зеленина на залесените хълмове, които се издигат отвъд оградата, почвата около „Къщата на Звяра“ изглежда учудващо вяла и запусната. Зад оградата не цъфтят дървета, нито цветя. Дори тревата е обезобразена с кафяви кръпки, като че ли пръстта е заразена с отровата на злато, което витае около къщата.

Сега ще го скальпим. Започваме да преувеличаваме, помисли си той.

— Въпреки, че денят е безоблачен и ясен, сърцето ми се изпълва със студ и непоносима тъга, докато наблюдавам печалната сграда — той кимна. (Не е лошо. Съвсем като по А. Е. По.) — Викторианская сграда прилича на паметник на неща, отдавна загинали. Прозорците ѝ като злобни очи се хилят цинично в тихия следобед и дебнат нови жертви. (Пълни измислици! Прозорците са съвсем обикновени.)

Поради целия запуснат вид на къщата, Гормън беше изненадан, че нито един прозорец не бе счупен. Собствениците все пак очевидно полагаха някакви грижи за къщата. Ливадата отпред се нуждаеше от поливане, а дървената облицовка на страничната стена беше избеляла

от времето и трябваше да се боядиса. Такива подобрения обаче щяха да лишат къщата от усещането за злокобност, което собствениците вероятно се стремяха да създадат.

— Особено страшни — продължи той — са малките тавански прозорци, които гледат от три кули върху стръмния покрив, загърнати в сянка от стрехи, подобни на замислени клепачи. Докато ги наблюдавам и се опитвам да проникна с поглед зад тях, усещам как студени тръпки започват да лазят по гърба ми. Ако не отместя погледа си веднага, зная, че на един от прозорците ще се появи страховито мъртвешко лице.

Какво красноречие, какви глупости, мислеше си той.

Изведнъж осъзна, че се взира в най-далечния тавански прозорец. По гърба му наистина полазиха тръпки. Кожата на врата му настърхна.

Ако не отместя погледа си веднага...

Погледна сивия метален касетофон. Вслуша се в тихия успокоителен шум и отново погледна към къщата, като се опитваше да избягва високия прозорец.

— В най-далечния край на покрива — каза той — има кула. Върхът ѝ е с формата на конус и прилича на шапка на вещица, точно така се нарича, шапка на вещица. Под него има прозорци...

Изключи касетофона.

Извъртя се и подаде глава през прозореца на колата. Огледа се, но не видя Брайън. Вмъкна обратно главата си, обърна се в другата посока и през задното стъкло забеляза по-младия мъж. С фотоапарат пред очите, Брайън стоеше от другата страна на пътя, точно срещу будката за билети. Гормън посегна към кормилото. Натисна клаксона. Брайън свали фотоапарата, кимна и се върна в колата. Вместо да отвори вратата, той се наведе и погледна Гормън.

— Готов ли си?

— Да. Направих няколко страховити снимки. Разбрах, че ще има още една обиколка след четиридесет и пет минути.

Гормън не се зарадва от тази новина. Усети в стомаха си неприятен хлад.

— Хайде да не е днес — каза той. — Предпочитам да изчакаме и първо да поговорим с момичето.

— Добре, съгласен съм — отговори Брайън и се качи в колата. — Мотелът е съвсем наблизо. Момичето ми обясни, че е от дясната

страна на пътя и не можем да не го видим.

— Момичето от касата?

— Да. Казва се Санди. Беше много любезна.

— Срещал ли си някога младо момиче, което да не е било любезно?

— Много рядко — отговори Брайън.

По слабото му лице се разля усмивка и той хвърли на Гормън един от онези искрени проникновени погледи, които му осигуряваха постоянен успех сред жените.

— Внимавай къде караш — промълви Гормън горчиво.

След четиригодишен почти ежедневен контакт с Брайън, той все още продължаваше да кипи от завист. Гъстата руса коса, бледосините очи, гладката кожа и стройното младо тяло сякаш се подиграваха на Гормън, който в сравнение с него изглеждаше като остарял и затъсякал булдог. Не беше честно.

— Как ли се забавляват в този град? — каза Брайън.

— Нашата приятелка Джанис ще ти осигури някакво развлечение.

— Надявам се, Джанис да не е някоя грозотия.

— Грозотия или не, ще се съобразяваш с плана на играта.

— Разбира се.

След няколко пресечки с бутици, кафенета, магазини за спортни стоки, барове и бензиностанции, стигнаха до края на града. Пътят извиваше в гора. Гормън погледна назад и се запита дали не са отминали мотела „Уелкъм Ин“.

— Не се тревожи — вметна Брайън. — Не сме го изпуснали.

— Санди каза, че не бихме могли.

— Сигурно скоро ще го видим.

Така и стана.

От дясната страна се намираше „Уелкъм Инс Керидж Хаус“ — странен ресторант, който изглеждаше прохладен в сянката на боровете. Беше облицован в бяло. Зеленият перваз личеше отдалече. А една стара двуместна кола красеше ливадата отпред. От входа, по алея, се стигаше до мястото за паркиране, обградено от дузина бунгала. С изключение на две коли, паркингът беше пуст.

— Като че ли имат места — забеляза Брайън.

— Много си проницателен — каза Гормън.

Непосредствено след входа, пътят се разклоняваше и водеше до рецепцията. Брайън намали и спря. Паркира близо до предната веранда.

— Ще изчакаш ли в колата? — попита.

— Едва ли е уместно.

— Мислех, че искаш да си вземеш някои бележки.

Докато Гормън поставяше касетофона в жабката, Брайън изви задното огледало и заглади разрошената си от вятъра коса. След това двамата слязоха от колата. Изкачиха дървените стъпала на верандата. Гормън отвори мрежестата врата против насекоми и влезе пръв.

През прозорците и вратата в стаята нахлуваше светлина. Помещението изглеждаше светло и приветливо. Не видя никого, но през полуотворената врата зад рецепцията чу гласове и музика. Работеше телевизор. Приближи се до рецепцията и натисна звънеца. Огледа се. Брайън разглеждаше куп туристически брошури.

— Ако има нещо за „Къщата на Звяра“, вземи няколко.

Брайън кимна, без да се обръща.

Гормън огледа памучните завеси, дървената облицовка на стените, лъскавото зелено-жълто тяло на рибата, окачена над входа, канапето пред един от прозорците и туидовата му зелена тапицерия, избеляла от слънцето. На малка странична маса бяха подредени едно върху друго няколко списания.

В дъното на стената висеше голяма карта с надпис: „МАЛКАСА ПОЙНТИ ОКОЛНОСТИ, РАЙСКА ПОЧИВКА“, с преувеличени карикатурни герои, отدادени на различни забавления — малко човече караше сърф, семейство се печеше на плажа, друго семейство плуваше, лодка се виждаше във водата — пълна с усмихнати рибари, единият от които бе уловил плувец с шнорхел. Плувецът имаше удивителни знаци, заградени в балончета въздух. Картата на сушата изобразяваше група планинари сред планински стръмни хълмове, мъж с непромокаеми рибарски ботуши ловеше с мухи риба в един поток, а няколко души плаваха на сал по някакъв бързей, в центъра на картата се извисяваше надпис „Уелкъм Ин“, нарисуван в подробности и по-голям от целия град Малкаса Пойнт. Гормън проследи с поглед главния път, който водеше до рисунка на „Къщата на Звяра“. Над покрива висеше бял призрак, два пъти по-голям от къщата. Въпреки големите зъби и нокти,

съществото приличаше на добронамерен дух. На корема му беше надраскано: „У-у-у-у-у“.

— Извинете, че Ви накарах да чакате.

Гормън се обърна и се усмихна на момичето:

— Няма нищо.

Момичето затвори вратата, която водеше към жилищната част. Ключалката щракна. Тя погледна към Брайън, след това впери поглед в Гормън.

— Г-н Харди? — попита тя.

— Джанис?

Главата ѝ леко се поклони.

Не беше грозна, за щастие на Брайън. И не изглеждаше малолетна, което пък тревожеше Гормън. От кореспонденцията беше останал с впечатление, че момичето е под осемнадесет, но не знаеше на колко точно. Сега прецени, че трябва да е на около осемнадесет.

Беше стройна и привлекателна, по челото ѝ се развяваше златен бретон, косата ѝ се спускаше от двете страни на лицето и стигаше до раменете. Белият ѝ сутиен се подаваше под тънката материя на фланелката, на която пишеше: „Добре дошли, в Уелкъм Ин“.

Брайън, помисли си той, навярно е много доволен.

Момичето погледна през рамо, като че ли да се увери, че вратата е добре затворена. След това отново се обърна към Брайън, който я наблюдаваше. Той държеше в ръката си няколко брошури.

— Той е с мене — обясни Гормън.

По-младият мъж се приближи, като че ли бе извикан.

— Джанис, запознайте се с Брайън Блейк, моят асистент, фотограф, шофьор.

Брайън се пресегна през гишето. Джанис стисна предложената ѝ ръка с объркана и уморена физиономия. От писмата трябва да е останала с впечатлението, че Гормън ще дойде сам. Може би се чудеше дали присъствието на този мъж ще се отрази върху нейния дял.

Топло и приятелски Брайън каза:

— Приятно ми е да се запозная с Вас, Джанис — продължаваше да държи ръката ѝ. — Много ми е приятно.

По бузите ѝ плъзна руменина. Отвори уста, сякаш искаше да отговори, но не се чу никакъв звук. Изведенъж очите ѝ се разшириха.

— Бра... същият Брайън Блейк? — проломоти тя.

Стреснатото ѝ изражение предизвика у Гормън усмивка.

Държеше се, сякаш стои пред кинозвезда — бе изпълнена със страхопочитание и лека боязнь.

— Боже мой — промърмори тя.

— Няма нищо страшно — каза Брайън. — Не съм си взел призрака. Оставил го в Уисконсин.

— Не вярвам на такива работи.

Брайън оставил ръката ѝ. Тя се отпусна вяло върху тезгая. Джанис продължаваше да го гледа.

— Както може би си спомняте — каза Гормън, — г-н Блейк и аз работихме съвместно върху „Ужаса“. Той не само разказа пред микрофона трагедията, но предостави и фотографиите, използвани в книгата. Запазих го като мой сътрудник и оттогава работим заедно. Наистина е незаменима придобивка!

Джанис кимна. Изглеждаше все още леко замаяна.

— Сигурно е било ужасно за Вас — каза тя с очи, втренчени в Брайън.

— Точно както казва Ницше.

— Какво?

— Това, което не ни убива, ни прави по- силни.

— Да, сигурно е така.

— Освен това, беше толкова отдавна! Предполагам, че никога няма да забравя, но засега... справям се.

— Ами...

— Тук може би не е най-подходящото място за разговори — прекъсна ги Гормън и кимна по посока на затворената врата, зад която предположи, че се намират родителите ѝ, заети с друга работа. — Защо не ни регистрирате, и ще се уговорим да се видим по-късно, след като си починем от пътуването.

— Добре — Джанис се засмя несигурно и облиза устни. — Заедно ли ще спите или...

— В отделни стаи — уточни Брайън.

— Добре — извади две регистрационни карти и ги покани с твърд и обигран тон. — Бихте ли попълнили, ако обичате, по една от тези карти?

Очевидно се чувстваше неудобно от смущението си преди малко и сега се опитваше да се държи делово. Това се хареса на Гормън. От

тона на писмата ѝ си бе създал представа, че е упорита цинична кучка, която знае какво иска. Сега разбра, че тя не може да бъде пречка. Твърдостта ѝ не беше нищо повече от външен слой тънка и крехка черупка.

Той попълни картата си.

— Всичките ни стаи са обзаведени с големи двойни легла и цветен телевизор. Кафето е безплатно.

— А масажи предлагате ли? — попита Брайън.

Леко намръщване събра веждите ѝ. Тя го изучаваше, като че ли се опитваше да съобрази нещо. След това се отказа. Поклащащи глава, му отговори:

— Страхувам се, че не.

— Колко жалко.

По лицето ѝ се разля усмивка.

— Мога само да съжалявам, а ти, Гормън?

Сега вече Джанис тихо се смееше.

Брайън я погледна със съжаление.

— Не мога да заспя без нечии „магически пръсти“.

— Ах, горкичкият.

Едната ѝ ръка се вдигна, сякаш искаше да го погали по главата. После се овладя и свали ръката си зад гишето.

— Ще трябва да се примирите със страданието — каза тя и се усмихна на Гормън. — Винаги ли се държи по този начин?

— Само когато около него има красиви жени.

Лицето ѝ се изчерви моментално, като че ли с някаква магия изгоря от слънцето.

— Както и да е — погледна към Брайън и бързо отвърна поглед.

Взе двете регистрационни карти и попита:

— С какво ще платите — в брой или с кредитна карта?

— Приемате ли „Виза“?

— Да.

Гормън плати с кредитната си карта и двете стаи. Разписа фактурата, а Джанис завъртя регистрационната карта, за да свери подписите.

- Не съм мошеник, млада госпожице.
- О, това е просто навик. Зная, че сте Гормън Харди.
- Но в книгата ми нямаше моя снимка!
- Видях Ви в едно предаване по телевизията.
- Нали съм още по-хубав на живо?
- Да, наистина сте много по-хубав.
- Благодаря. Много сте мила, Джанис.

Тя сви рамене, промърмори нещо за благодарност и бръкна под тезгая. Извади два ключа, всеки от които висеше на зелен пластмасов държател.

— Ще ви дам номера пет и шест. Свързани са с обща врата — тя вдигна ръка и посочи. — Карайте натам. Третата двойка бунгала отляво. Машината за лед е тук, пред рецепцията, а автоматът за безалкохолни напитки е до нея.

Гормън кимна. Облегна се на рецепцията и тихо попита:

- Кога ще дойдете при нас?
- Обикновено нямам проблеми да се измъкна. Майка ми през повечето време ще бъде в ресторанта, а баща ми никак не е строг. Ще му кажа, че искам да изляза и той ще ме смени на рецепцията.

— Чудесно. Сега, доколкото разбирам, те не знаят нищо за целта на нашето пристигане.

- Никой, освен мене.

— Задължително е да запазим това състояние на нещата. Поне за момента — добави той.

— Няма да казвам на никого — отвърна Джанис. — Шегувате ли се? Става въпрос за кожата ми.

Брайън с премрежени очи разгледа внимателно кожата на шията ѝ. Тя срещна погледа му, изчерви се и се обърна отново към Гормън.

- Ще бъде ли удобно да се срещнем в една от нашите стаи?

— Да. Ще нося чисти хавлиени кърпи за всеки случай, но никой няма да ме забележи.

- Много добре. Тогава елате в номер шест, след един час.

- Ще дойда.

- И донесете дневника.

5

— *Voilà!*^[1] — изтърси Нора и стресна Тайлър.

Притисна пръст в предното стъкло.

Точно пред тях, вляво, видяха боядисан в бяло кирпичен ресторант с покрив от червени керемиди. На табелата отпред — миниатюрен фар, пишеше „Странноприемница при фара“.

Тайлър погледна в огледалото. Мустангът беше на стотина метра зад тях. Тя даде мигач и в следващия миг мустангът направи същото. Тайлър сви от пътя и се насочи към павирания паркинг.

Нора се наведе напред, обърна огледалото към себе си и се огледа. Започна да причесва косата. Тайлър намери място и паркира. Изчака Нора да свърши, след това обърна огледалото към себе си. Русата ѝ коса беше леко разбъркана, но реши, че изглежда добре. Провери дали има кръв по лицето, но не забеляза нищо.

Мустангът плавно спря до тях. Тайлър взе чантата си от задната седалка и излезе от колата. Почувства хладния и приятен полъх на океана. Вятърът развя косата ѝ. А когато слизаше от колата, той разтвори долната част на незакопчаната ѝ блуза и разкри загорелия ѝ от слънцето корем пред очите на Ейб. Беше оставила небрежно последното копче незакопчано. Закопча го, а Ейб вдигна очи към лицето ѝ.

Очите му не са студени, помисли си тя, а проникващи, може би леко развеселени.

— Сигурно сте изненадани, че открихме такова място — попита Нора.

— Точно се чудех.

— Заповядайте в този пущинак.

Джек избърза напред и отвори кафявата дървена врата. Държа я отворена, докато другите влязат в слабо осветеното преддверие. Приближи се русокосо момиче с поло и шотландска пола. Притискаше до гърдите си менюто. Ейб ѝ каза, че са дошли да изпият по един коктейл и тя ги поведе през почти празната зала към една маса до

прозорците. Ейб издърпа стол за Тайлър. Джек направи същото за Нора.

— Сега ще дойде сервитърката, за да вземе поръчката — каза момичето и ги остави.

— Приятно местенце! — удиви се Джек.

— Специално го избрахме — отвърна му Нора.

— Често ли идвate насам? — попита Ейб, повдигайки едната си вежда, без да откъсва очи от Тайлър.

— Винаги, когато минаваме.

— Ние сме от Лос Анджелис — съобщи Нора. — А вие?

— Оттук-оттам — отговори Джек.

— Много са потайни — каза Нора. — С какво се занимавате? Да не сте ограбили банка?

Джек се ухили:

— Това е идея, Ейб!

— Може да се каже, че непрекъснато пътуваме.

— По фермите ли работите?

Джек се засмя. Приличаше по-скоро на хихикане, високо и тънко — странен звук, като се има предвид че идваше от толкова як и силен мъж. Тайлър в крайна сметка реши, че подхожда на бебешкото му лице.

Дойде сервитърката. Нора си поръча водка с мартини, а Тайлър — коктейл „Маргарита“. Ейб поиска мексиканска бира. Казаха му, че няма. Той се задоволи с „Майкълъб“. Джек поръча същото.

— И така — каза Нора, — значи не бягате от полицията?

Усмихнат, Ейб поклати глава.

— Всъщност току-що се уволнихме от морската пехота.

— А-ха, имате жилави вратове — тя се обърна към Тайлър. — Нали ти казах? Силни мъже.

— Току-що се уволнихте, така ли? — попита Тайлър.

— От понеделник сме цивилни.

— А влязохме през 67-ма — допълни Джек.

— По дяволите. Това прави колко — дванайсет години?

— На нас ни харесваше — каза Джек.

— Но не толкова, че да продължим още — добави Ейб.

Джек сбръчи нос и поклати глава.

— Когато няма истинска война, става досадно.

— Шегувате ли се? — попита Нора.

— Не че обичаме особено боя — каза Ейб.

— Говори от свое име — допълни Джек.

— Животът в морската пехота през мирно време е скучно ежедневие, а след последния провал скоро няма да видим истински действия на сухопътните войски. Няма голям смисъл да служиш в армията, когато не се води война. Затова решихме да излезем и да видим как живее другата половина от човечеството.

— С какво ще се занимавате? — попита Тайлър.

— С колкото се може по-малко неща — усмихна се Джек.

— В момента се правим на туристи. Тръгнахме в понеделник, разгледахме разни забележителности, останахме няколко дни в Сан Франциско.

— Мотаем се — обобщи Джек.

Сервитьорката донесе питиетата.

— За щастливите среци — вдигна тост Нора.

— Наздраве — отвърна Джек.

— И благодаря, че ни помогнахте — добави Тайлър.

Ейб се усмихна.

— За нас е удоволствие!

Пиха. Джек въздъхна силно.

— А-а-а — каза той, — това е истински гуляй.

— След като сте от Лос Анджелис — обади се Ейб, — какво ви води насам?

— Просто... — започна Тайлър.

Нора се намеси.

— Преследваме една от старите изгори на Тайлър.

Защо трябва да го казва? Тайлър почувства как се изчервява.

— Така или иначе бяхме наоколо, на конференция в Сан Франциско. Решихме, че можем да го потърсим, да видим какво прави.

Ейб я погледна. Разочарование ли беше това в очите му? Или просто интерес и любопитство?

Тайлър вдигна рамене.

— Някога бяхме... много добри приятели. Не съм го виждала от пет години.

— Надявате се искрата да пламне отново?

Тя сведе поглед в коктейла си.

— Нещо такова.

— Би трябвало да живее в Малкаса Пойнт — каза Нора. — Градът се намира на около един час нагоре по пътя. Ще преспим там.

— Какво съвпадение — каза Джек. — И ние.

Ейб погледна приятеля си и вдигна вежди.

— Спомняш ли си в колата? Преди по-малко от половин час те попитах защо да не спрем да пренощуваме в това градче Малкаса Пойнт и ти се съгласи.

— Точно така беше — потвърди Ейб.

— Може би пак ще се срещнем в Малкаса Пойнт, момичета.

Сега беше ред на Ейб да се вторачи в питието си. Обърна бавно бутилката, като оглеждаше гърлото ѝ.

— Кой знае? — продължи Джек, широко усмихнат. — Може би? Светът е малък!

— И градът е малък — добави Нора.

— Ако случайно ви срещнем, момичета, можем ли да ви поканим на вечеря?

— Може би не искат — каза Ейб.

Тайлър се облегна на стола.

— Не зная — промърмори тя. — Може да имам други планове. Искам да кажа, че ако намерим Дан...

— Ако тя намери Дан — каза Нора, — аз ще остана сама в непознат град, без да зная какво да правя.

— Ще се погрижим за това — успокои я Джек.

Нора стисна яката му ръка.

— Разбрахме се. Вижте, защо не карате след нас, за да не се загубите, а ние ще си имаме цял пехотински ескор特 в случай, че попаднем на още идиоти по пътя?

— Готово — каза Джек.

[1] Ето! (фр.) — Б.пр. ↑

6

Брайън седеше на ръба на леглото и видя как Джанис минава пред паркирания мерцедес. Тя го забеляза, че гледа през прозореца и се усмихна. Беше се преоблякла в жълта лятна рокля без ръкави и с широк колан на кръста, която вятърът вееше около краката ѝ. Носеше куп бели хавлиени кърпи. На свивката на лакътя ѝ висеше голяма чанта.

— Ето я — каза той и отпи от мартинито.

Гормън се втурна да отвори вратата и с лек поклон каза:

— *Entrez.*^[1]

Джанис влезе. Пазейки равновесие на един крак, тя затвори вратата зад себе си с бялата маратонка на другия крак. Гормън пое кърпите от ръцете ѝ. Постави ги върху нощното шкафче и се усмихна като любезен домакин.

— Седни някъде, мила.

— Благодаря — отговори тя с тънък глас.

Звучеше много неспокойно. Отпрати към Брайън бърза усмивка със стиснати устни и се насочи към ръба на другото легло. След като остави чантата на земята, седна изправена и стегната. Поглади роклята около бедрата си и облиза устни.

— Стаята... стаите харесват ли ви? — попита тя и погледът ѝ подскочи от Брайън към Гормън.

— Чудесни са — каза Гормън. — Желаеш ли един коктейл?

Тя кимна и бретонът на челото ѝ се разлюя.

— Да, с удоволствие.

— Да ѝ поискаме ли паспорта? — попита Брайън.

Тя се разсмя тихо и неспокойно.

— Признавам. На осемнадесет години съм само^[2].

— Вече си голяма — каза Брайън. — Само не ни издавай.

Този път смехът ѝ не беше толкова напрегнат. Извърна глава, за да наблюдава как Гормън налива два пръста мартини в една от водните чаши. Той оставил стъкления шейкър, набоде една маслина на клечка за

зъби и я пусна в питието. Подаде чашата на Джанис, доля своето питие и това на Брайън, завъртя един стол и седна с лице към нея. Вдигна, чашата до нивото на очите си.

— Позволете ми да вдигна наздравица. За „Къщата на Звяра“, за нашето партньорство и нашият успех.

Чукнаха се с ръбовете на чашите и пиха. Джанис отпи съвсем малка гълтка. Направи физиономия и се усмихна, след това опита още веднъж и кимна, сякаш този път беше по-добре.

— Вермутът ли е много? — попита Гормън.

— Не, добре е. Много е добре.

— Сега ще преминем ли към същността на въпроса?

— Да.

— Обмислях дълго предложението ти да делим по равно. Изглежда малко „солено“, но съм съгласен с аргумента, който посочваши, че книгата не би могла изобщо да съществува без твоята помощ. В крайна сметка идеята е твоя и ти си тази, която притежава дневника. Стигнах до извода, че предложението е разумно.

Тя повдигна вежди, които изчезнаха зад завесата на бретона.

— Това означава ли, че сте съгласен?

— Точно така.

— Чудесно!

— Брайън?

Брайън оставил чашата и отвори ключалките на дипломатическото куфарче, което лежеше до него на леглото. Вдигна капака, извади кафяв плик и измъкна два чисто напечатани листа. Подаде ги на Джанис.

— Позволих си — обясни Гормън — да подгответя договор. Според него аз съм единственият собственик на авторските права, а ти няма да носиш никаква отговорност във връзка с предложената творба. Освен това ще получиш петдесет процента върху постъпленията от всички продажби. Също така, твоето участие в проекта ще бъде запазено в тайна. Добавих тази точка в твоя полза, тъй като останах с впечатление, че се страхуваш да бъдеш замесена в тази история.

Кимайки, тя прочете горния лист. Когато приключи, прехвърли долния отгоре.

— Еднакви са — каза Гормън.

Тя го прегледа.

— Нямам възражения.

Гормън се наведе и ѝ подаде скъпата си позлатена писалка.

— Можеш да подпишеш и двете страници...

Тя постави документите върху колената си и драсна подписа и датата вния край на всеки екземпляр. И двата бяха подписани от Гормън Харди още преди две седмици.

— Единият е за теб, а другият остава за нас — обясни Брайън.

Тя му подаде единия лист и върна писалката на Гормън. Сгъна своето копие и го пъхна в чантата си. Бръкна под пуловера си и извади тънко томче с кожена подвързия. На предната корица имаше месингова ключалка, но каишката висеше свободно на гърба.

— Това ли е дневникът? — попита Гормън.

— Вече е Ваш — тя му го подаде и отпи голяма глътка от мартинито.

Гормън отвори тетрадката на първата страница.

— „Моят дневник — прочете на глас. — Достоверно описание на моя живот и най-съкровените ми преживявания, том дванадесети, в годината господна 1903-та. Елизабет Мейсън Торн.“ Страхотно — мърмореше той и прелистваше страниците.

— Много е досадно, докато не стигнете до месец април — каза Джанис. — След това започва една страстна история със семейния лекар. Около осемнадесети май се появява Звярът. Нарича го Ксанаду.

— Ксанаду? Както в „Кубла хан“?

— Предполагам — каза Джанис. — Така или иначе кръщава го Ксанаду. Събитията в дневника изглеждат невероятни. Щях да мисля, че някои неща са съчинени, ако не се изясняваше кой стои зад убийствата в „Къщата на Звяра“. Имам предвид, че тези убийства наистина са станали. Няма съмнение.

— Хм-м-м — Гормън отвори дневника на произволна страница и започна да чете. — „Топлият му дъх, който почувствах върху лицето си, миришеше на пръст и диви гори. Той положи ръце на раменете ми. Ноктите му се забиха в плътта ми... Стоях пред това създание, омаломощена от страх и почуда, докато то разкъсваше нощницата ми.“

Брайън тихо подсвирна.

Джанис го погледна и се усмихна с ъгълчетата на устата си. Алкохолът ѝ действа, помисли си той.

— „Когато останах съвсем гола — продължи Гормън, — започна да души тялото ми като куче. Облиза с език гърдите ми. Продължи да души дори и най-интимните ми части, като ги допираше с муциуната си.“

Джанис притисна коленете си още по-близо.

— По всичко личи — каза Гормън и затвори дневника, — че тези мемоари отговарят на твоите сведения. Как точно стигнаха до тебе?

— Както Ви обясних в писмото, намерих дневника в една от стаите.

— Можеш ли да ми кажеш нещо повече?

Тя допи мартинито и кимна.

— Още едно? — предложи Гормън.

— Да, с удоволствие.

Момичето отвори широко очи, като че ли искаше да провери дали клепачите ѝ още се движат добре.

Гормън взе чашата ѝ, наля един пръст от прозрачната течност и я подаде. Тя отпи малко.

— И така...

— Имаш ли нещо против, ако записвам?

На лицето ѝ се появи смущение.

— Нали няма да присъствам в книгата?

— Няма. Нищо от това, което кажеш, няма да бъде написано в книгата, но ще сме по-сигурни, ако имаме твоето изявление относно произхода на ръкописа. Може би не знаеш, но за предишната ни книга имаше обвинения срещу нас относно нейната достоверност.

— Така ли?

— „Ужасът при водопада на Черната река“ — обясни Брайън.

— Някои хора ни обвиниха, че сме измислили цялата ужасна история.

Джанис се намръщи.

— Но вие не сте измислили нищо, нали?

— Разбира се, че не сме — каза Брайън. — Но нямахме много доказателства, с които да подкрепим твърденията си. Затова искаме да запишем на касетофон думите ти. И ако някой започне да се занимава с нас, ще имаме записа на твоето изявление, с което ще докажем, че днешният ни разговор наистина се е състоял.

— Аха — тя кимна. — Разбирам. Добре, съгласна съм.

Гормън взе малкия касетофон от тоалетката и го включи.

— Следва изявленето на Джанис Крогън от Малкаса Пойнт, Калифорния, в което обяснява как е намерила дневника на Елизабет Торн — той се наведе напред и постави касетофона до нея върху леглото.

— Добре — започна тя. — Казвам се Джанис Крогън. Семейството ми притежава мотела „Уелкъм Ин“ тук, в Малкаса. Аз помагам в мотела. Намерих дневника миналото лято в стая номер девет. Беше през юни, в края на юни. Нямаме камериерки. Татко казва, че това са разходи, които те погубват. Аз и майка ми — ние почистваме. Така намерих дневника. Беше под едно легло в стая номер девет. Казах ли го вече? Както и да е, стаята беше девет. Навсякътото от гостите го е загубил там.

— Имаш ли представа кой може да е бил? — попита Гормън.

Тя поклати глава и изду с език лявата си буза. Намръщи се на птието и отпи още една гълтка.

— Може да е стоял известно време. Не знам. Два дни преди това в номер девет имаше една жена с дете. Това беше, когато... когато... онзи тип...

Изведнъж лицето на Джанис се сви. Затвори и стисна клепачи, устата ѝ се изви в пародия на усмивка и от очите ѝ потекоха сълзи. Хлипайки силно, затисна с длан очите си. Другата ѝ ръка трепереше и разлюля птието в чашата.

Брайън взе чашата от пръстите ѝ. Джанис се приведе и зарови лице в двете си ръце. Той седна до нея и прегърна разтрепереното ѝ тяло.

— Успокой се — каза утешително и стисна рамото ѝ. — Всичко е наред, Джанис.

— Съжалявам — успя да промълви между хлипанията. — Вие трябва...

— Шш-шт — той нежно погали косата ѝ.

Потупа гърба ѝ. Тя се дръпна, когато я докосна, но той усети приятната топлина на тялото ѝ.

Бавно тя възвърна самообладание.

Гормън ѝ подаде книжна салфетка. Момичето попи сълзите и избърса очи. След това седна изправена и пое дълбоко дъх, който изпусна треперейки.

— По-добре ли си? — попита Брайън.

— По-добре съм — тя подсмръкна и разтърси глава, като че ли засрамена от поведението си. — Съжалявам. Мислех... мислех, че съм го забравила. А всъщност, май не съм — усмихна се вяло. — Този тип, за когото ви разказвах... той... господи!

Ръката на Брайън погали съчувствено гърба ѝ.

— Успокой се — каза той.

— Хванах го, когато се опитваше да влезе в едно от бунгалата — каза тя бързо, като че ли да приключи по-скоро. — Водеше със себе си едно момиченце, малко дете на име Джони. Беше убил родителите ѝ. Беше я отвлякъл и, господи, какви ужасни неща ѝ правеше! Разбрах всичко това по-късно. Но този тип, казваше се Рой, ме сграбчи и двете ни завърза в една от стаите... Изнасили ни.

— Какъв ужас — промълви Гормън.

— Да. Той... той беше... толкова гаден — тя стисна здраво устни, мускулите на челюстите ѝ изпъкнаха и шумно пое въздух през ноздри. — Както и да е, това се случи два дни преди да намеря дневника. Не зная дали Рой има нещо общо с него. Джони успя да се освободи и избяга, а той хукна след нея. Тогава го видях за последен път. Просто изчезна, както и четирима от нашите гости. Всичките, петима души... — тя сви рамене. — Като че ли изчезнаха от лицето на земята.

Вдигна чашата от пода и отпи.

— Имаше още нещо странно. Тези хора — те бяха в стаи девет и дванадесет — оставиха целия си багаж и една кола. През нощта багажът им беше още тук, но на другата сутрин всичко бе изчезнало. С изключение на дневника, който намерих след един ден. Дали са го забравили те или не, нямам никаква представа. Възможно е да е лежал под леглото с дни, седмици, или кой знае колко време. Ето как намерих дневника.

— И не си казала на никого? — попита Гормън.

— Не. Бях сама в стаята. Чистех с прахосмукачката. Погледнах в него и веднага разбрах, че се разказва за „Къщата на Звяра“. Разпознах името на жената — Торн. Тя е построила къщата, а децата и сестра ѝ били първите жертви. Тя умряла в някаква лудница. Знам всичко това от посещенията в къщата. Често ходех на обиколки. Не че ми харесваше особено, но това е най-голямото забавление наоколо. Така че когато имаме гости от други градове — роднини и близки — винаги

ги водим в „Къщата на Звяра“. Затова познавах много добре историята, която разказват в къщата и когато видях какво пише в дневника, очите ми едва не изскочиха. Скрих го в стаята си и го прочетох целия покъсно. Доста се уплаших.

— Защо? — попита Гормън.

— Прочетете го и ще разберете. Искам да кажа, аз знаех, че някой е убил всички тези хора, но си мислех, че е... Не знам точно какво, но не чудовище, за бога. Мислех, че всичко това са глупости, докато не прочетох дневника. Освен това бях малко неспокойна, че държа в ръцете си такова документално четиво. Ако някои хора бяха разбрали...

— Какви хора?

— Ами като Маги Куч. Тя е старата чанта, която е собственица на къщата. „Къщата на Звяра“! Ще я видите, ако отидете да разгледате обекта. И този подлизурко, Уик Хапсън. Той ѝ е като лакей — продава билетите.

— Когато днес следобед спряхме там — отбеляза Гормън, — на касата стоеше младо момиче.

Джанис вдигна рамене.

— Нямам представа коя може да е. Опитвах се да стоя настрани от мястото. Не можеш да го отбягваш непрекъснато, но не съм ходила на обиколка, откакто прочетох дневника. И нямам никакво намерение. Може да са наели някое момиче. Не зная.

— След като прочете дневника, какво направи?

— Нищо. Държах го скрит. Много си мислех да го изхвърля. Бях неспокойна от самия факт, че е в мене. Но след това реших, че е ценен. Когато миналата година прочетох Вашата книга, разбрах, че може да се напише книга по него. И Ви се обадих с писмо.

Гордън се наведе напред и взе касетофона.

— Има ли още нещо, което желаеш да добавиш?

— Не, това е всичко.

Той изключи касетофона.

Джанис изпи остатъка от мартинито. Остави празната чаша върху леглото.

— А сега какво?

— Сега — каза Гормън, — ще прочета дневника. Утре ще посетим къщата. Искаш ли да дойдеш ли с нас?

— Не. Не зная. Може би. Ще си помисля.

[1] Влезте! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] В САЩ е забранена продажбата и сервирането на алкохол на младежи под 21 годишна възраст. — Б.пр. ↑

Магистралата по крайбрежието на Тихия океан зави навътре към сушата, веднага след като тръгнаха от ресторант при фара. Сега караха през гористи хълмове. Соленият дъх на океана беше изчезнал и на негово място се долавяше сладкия аромат на борови гори. Синият мустанг се скри от погледа им, когато свиха на следващия завой. Тайлър намали газта и изчака, докато го видя отново да се появява в огледалото.

— Виж — извика Нора.

Знак, на който пишеше „МАЛКАСА ПОЙНТ, З мили“, сочеше отклонение вляво. Тайлър намали и даде мигач, след което рязко пресече празното платно.

— Изчакай ги — каза Нора.

Започна да пълзи, докато видя мустанга, който също зави. Отново набра скорост. Пътят извиваше по сенчест хълм и постепенно се спускаше надолу. Недалеч пред тях, на паважа, подскочи катеричка с рунтава опашка като въпросителен знак. Тайлър натисна спирачката. Катеричката продължи пътя си.

От лявата страна възвищението беше по-ниско и зад неговия хребет, през дърветата, Тайлър виждаше океана. Польхът на вятъра през прозореца изведнъж стана по-хладен и отново замириса на море.

— Почти стигнахме — каза Нора.

Стомахът на Тайлър се сви. Почти стигнаха. Ръцете ѝ се изпотиха. Воланът се хълзгаше. Тя избърса дланите си, една по една, в крачолите на кадифените джинси.

— Хайде първо да потърсим къде ще пренощуваме, преди да разпитваме за Дан — предложи тя.

Нора се съгласи.

Пътят свиваше вдясно, в полите на планинското възвишение. Надписът до канавката гласеше: „ДОБРЕ ДОШЛИ В МАЛКАСА ПОЙНТ, население 400 жит. КАРАЙТЕ ВНИМАТЕЛНО.“ Тайлър си пое дълбоко дъх. Белите ѝ дробове се изпълниха докрай.

Тя се вгледа пред себе си. Пътят беше равен и прав. Водеше към центъра на града. Селището беше малко — само няколко пресечки с магазини от двете страни на улицата, преди асфалтът да завие в далечината и да изчезне в гората.

— Че мястото е затънто, както и да е — обади се Нора, — но трябва да има мотел. И искрено се надявам това да не е този — добави тя, гледайки надясно.

Тайлър също погледна. През пречките на желязна ограда видя двуетажна викторианска къща с овехтели стени, издадени прозорци и островърха кула.

Нора каза:

— Виждаш ли, а ние си мислехме, че къщата в „Психо“ е снимана в студио.

— Може да са я преместили.

— Дали да не спрем и да я посетим?

— Точно това ми се иска в момента — отговори Тайлър и продължи да кара.

Мустангът ги следваше на близко разстояние, докато караха през града.

Нора се залепи за предното стъкло и започна да разглежда сградите от двете страни на пътя.

— Къде ли е хотелът на „Холидей Ин“?

— Все пак не може да няма мотел.

— Аз поне не виждам. Може би трябва да спреш на бензиностанцията и да попитаме.

— Така или иначе, трябва да заредим — отбеляза Тайлър.

Даде мигач, след това се престрои и спря до колонките с бензин. Изгаси двигател и погледна през рамо. Мустангът спря на островчето за самообслужване и от колата слезе Ейб. Кимна й за поздрав. После се обърна, за да отвори капачката на резервоара.

Тайлър дръпна ръчката за освобождаване на предния капак и в същия момент пред колата се появи кърчищав мъж с кисела физиономия. Наведе се към нейния прозорец. На табелката с името му беше изписано Бикс. Надникна в колата, измери с поглед двете момичета и ъгълчето на устата му се изви.

— Кажете, млади дами.

— Добър ден. Напълнете резервоара с безоловен, ако обичате.

Той потупа прозореца на колата и с нехайна походка мина от другата страна.

— Май трябва да отида до кенефа — каза Нора. — Докато е време!

Слезе от колата, заобиколи колонките и се отправи към сградата на бензиностанцията.

Тайлър също излезе. Протегна се и се почувства по-добре, когато раздвижи мускулите си. Польхът от океана беше свеж. С деликатния аромат на боровете се смесваше острата миризма на бензин. Морският бриз охлади запотения гръб на блузата ѝ. Тя отстрани залепналата дреха от кожата си.

Докато пълнеше резервоара, Ейб гледаше в помпата.

Бикс се приближи и Тайлър се обърна към него.

— Да проверя ли двигателя? — попита той.

— Да, ако обичате.

Той кимна. Очите му се плъзнаха към гърдите ѝ. Спряха се там за миг, преди да ги отмести. След това пристъпи покрай нея. Наведе се към капака и мушна ръка под него, търсейки лоста.

Тайлър се огледа, за да се увери, че блузата ѝ не е разтворена. За щастие беше закопчана.

— Има ли наоколо място за нощуване? — попита тя.

— Нещо като мотел ли търсите?

— Да.

Той облиза долната си устна и впери поглед в гърдите ѝ, сякаш отговорът беше изписан някъде там.

— Има само едно място. Мотелът „Уелкъм Ин“, на по-малко от километър по пътя, вдясно.

— Благодаря — отвърна му тя.

Той вдигна предния капак. Тайлър беше доволна, че е скрита от погледа му. Поколеба се дали да не попита къде се намира улица „Сийайд“, но не желаше да общува повече с него. Можеше да намери адреса на Дан и без помощта на този развратник.

Ейб продължаваше да стои приведен над задницата на колата си и да налива бензин. Тя тръгна към него. Той я видя и се усмихна.

— Какво става?

— Служителят на бензиностанцията каза, че имало мотел на по-малко от километър по пътя.

- Тъкмо започнах да се чудя дали ще намерим приют.
- По всичко личи, че има един-единствен — „Уелкъм Ин.“
- Браво.
- Каза, че е от дясната страна.
- Добре. Ще караме зад вас.

Чу се леко щракване. Ейб извади маркуча от резервоара. Отстъпи една крачка назад, като го държеше настрани от себе си, за да не капне бензин по маратонките му „Найк“. Окачи обратно струйника и помириса пръстите си. Забеляза, че Тайлър се усмихва.

- Вони — съобщи той.

Тя се засмя:

- В колата имаме парфюмирани тоалетни кърпички.
- Благодаря. Вече съм голям мъж. Мога да преживея миризмата. Завинти обратно капачката на резервоара.
- Маслото е спаднало с половин литър — съобщи Бикс, появявайки се зад нея.

- Благодаря — отговори тя. — До скоро!

Обърна се към Ейб и се върна в колата. Гледайки през прозореца, видя го как плати в брой и пъхна портфейла в задния си джоб, който леко се издъга. Другият джоб, който очевидно бе празен, прилягаше гладко.

Дясната врата на колата шумно се отвори.

- Ехо — извика Нора, докато се качваше.
- Добре ли си? — попита Тайлър.
- Добре, като при лошо време. Разпита ли онзи Клайд^[1] за мотела?

- Името му е Бикс. Да. Право напред.

— Страхотно.

Когато Бикс се появи отново, Тайлър извади кредитната си карта.

- Еднайсет и петдесет — каза Бикс.

Тайлър му подаде картата и той изчезна към сградата.

- Какъв пуйк!

— Защо?

— Облеци ей такива очи — тя впери поглед в гърдите на Нора, шавайки с вежди и облизвайки с език устни.

- Покани го на среща. На всяка цена.

— Непременно!

Миг по-късно „пуякът“ застана пред колата. Записа набързо регистрационния номер и се върна до прозореца на Тайлър. Тя прибра кредитната карта и подписа фактурата.

— С тези типове ли сте? — попита той.

Тайлър не отговори.

— Те са нашата охрана, от тайните служби — отсече Нора.

— Така ли? Кого се опитвате да будалкате?

Тайлър извади картата си от калъфа.

— Пред Вас е г-ца Картьер, а Вие не я познавате?

Откъсна първия екземпляр от фактурата.

— Е, сигурно не я познавате — продължи Нора. — Тя е инкогнито.

Тайлър му върна кочана. Той го дръпна от ръцете ѝ и се опули на Нора.

— Много смешно!

Тайлър включи двигателя. Отпусна ръчната спирачка и премина на първа скорост.

— Наха...

Натисна съединителя и колата потегли.

— Това не го разбрах — извика Нора и се обърна от мястото си.

— Аз го чух — каза Тайлър.

— Каква ме нарече?

— Нахакана пикла — обясни Тайлър и излезе на пътя.

— Наистина ли?

— Моля те, не му показвай среден пръст. Разбра къде ще отседнем.

— Правилно. Страхливец такъв!

— По-скоро страхливката съм аз.

— Улица „Сийсайд“ ли търсите? — повтори любезно плещивият мъж зад гишето на рецепцията. — През града ли минахте на идване?

— Да — отговори му Тайлър.

— По-скоро през нещо подобно на град — добави Нора.

Мъжът се подсмехна. Същото направи и Джек Уайт, който чакаше с Ейб зад тях.

— И така — продължи мъжът, — трябва да се върнете обратно в онова подобно на град място. Точно от страната на замъка на чудовището ще видите черен път.

— От страната на „Къщата на Звяра“? — попита Тайлър.

— Точно така. Замъкът на чудовището. Пътят се казва „Плажна алея“ и води към паркинга на плажа. Но не е нужно да ходите толкова далече. Само след стотина метра ще видите улица „Сийсайд“. Пада се вдясно. Не се свива вляво.

— Благодаря Ви — каза Тайлър.

— Кой е най-хубавият ресторант наблизо? — позаинтересува се Нора.

— Близо до целта сте. Съседната сграда. „Керидж Хаус“. Аз съм пристрастен, тъй като заведението е мое, но нямате друг избор. Предлагаме крехки пържоли и морска храна. В добра обстановка. На умерени цени — погледна часовника на ръката си, която за разлика от главата му, бе покрита с косми. — Ако търсите нещо да утолите жаждата, точно сега е времето. Започва нашият „щастлив час“. Две питиета на цената на едно плюс безплатни мезета. Намалението е до шест часа.

— Защо не! — съгласи се Нора и се завъртя. — Хей, момчета, да се видим там, да кажем след час и нещо?

— Аз ще съм там — увери я Джек.

Ейб кимна и срещна погледа на Тайлър.

— Сега ли отиваш да търсиш твоя приятел?

— Да.

— Успех!

— Благодаря.

Погледна намръщено в краката си и отново вдигна поглед към нея.

— Поканата за вечеря остава. Покани и него.

— Добре! — каза тя. — Него и съпругата му!

— Вечният пессимист — каза Нора.

— Късмет, все пак.

— Точно от това имам нужда в момента.

Ейб и Джек останаха на рецепцията да се регистрират. Нора последва Тайлър навън.

— Все още ли искаш да потърсиш Дан?

— Какво искаш да кажеш?

— По всичко личи, че Ейб сериозно си пада по теб.

Тайлър изтича по стъпалата на верандата и се качи на колата.

Нора седна до нея.

— Страхотен е — добави тя.

— Изобщо не го харесвам.

— Признай си обаче, че разтуптява сърцето ти.

— Въобразяваш си разни работи — каза Тайлър и потегли.

Насочи колата към изхода. — Не се чувствай задължена да идваш с мен. Ако предпочиташ, остани тук и се изкъпи или...

— Лошо ли мириша? — Нора подуши подмишниците си.

— Не искам заради мен да изпускаш „щастливия час“ на заведението.

— Не съм се изпотила — установи тя. — Тук ще имат клиентела като за хотел „Риц“^[2].

— Да — Тайлър мина бавно покрай сивия мерцедес и спря пред следващото двойно бунгало. — Съвсем сериозно, не е нужно да идваш с мен.

— Искаш да кажеш, че не ме искаш с тебе?

— Просто си помислих, че би предпочела да останеш. Това е всичко. И как само се опита да ме разубедиш да не ходя!

— Само изтъкнах, че нищо не те задължава да търсиш Дан. Вижда се колко си неспокойна. И се усеща, че си хвърлила око на Ейб.

— Не съм „хвърлила око“ на никого — запротестира тя.

— Да, да, естествено.

— Хайде да си свалим багажа и да се настаним по стаите.

Няколко минути по-късно, след като хвърли куфара върху едно от леглата, Тайлър се изми, сложи ново червило и среса косата си. После пристъпи към междинната врата и извика:

— Готова съм!

— Изчакай ме в колата — отговори Нора.

Тайлър излезе от стаята. Мустангът на Ейб беше паркиран пред едно бунгало от другата страна на площадката.

Точно пристъпваше пред своето омни, когато вратата на Нора се отвори. Тайлър наблюдаваше как приятелката ѝ подскача по стълбите, а гърдите ѝ се полюшкват под фланелката. За миг се почувства заплашена и реши, че трябва да внимава да не се издаде.

Заедно с Нора в колата нахлу тънък аромат на парфюм.

— Готови ли сме?

— Аз, да.

— Добре ли си?

— Малко ме е страх.

— Давай смело напред!

Направиха завой и оставиха гористите хълмове зад гърба си. Пред тях изникна сервизът с бензиностанцията.

— Спри тук! — каза Нора. — Искам да кажа на Клайд в очите какво мисля за него.

— Искаш да кажеш Бикс.

Тайлър погледна наляво, видя мъжа, клекнал до гумите на една хонда, и натисна още по-здраво газта.

— Дали този тук не е роднина с идиота, който срещнахме на пътя? Трябва да ти покажа червената ивица, която ми направи с антената онзи педераст.

— Сигурно много те е заболяло.

— Следващият път доста ще се позамисли, преди да стори нещо подобно.

След няколко минути Нора отново се обади:

— Намали, ето го замъкът на чудовището.

Тайлър хвърли поглед към старата къща пред тях. Прозорците, в които се отразяваше светлината на късния следобед, изглеждаха като позлатени.

— Това трябва да е улицата.

Махна крака от газта. Колата загуби скорост и тя премести поглед вдясно, от другата страна на пътя. Непосредствено след малък супермаркет имаше празно място, обградено с дървета. Дърветата стигаха до черен, непавиран път. Даде мигач.

— Тук е — потвърди Нора и прочете: — „Плажна алея“.

Тайлър натисна спирачката и зави по тесния неравен път.

— Твойт Дан си пада по суровия живот.

— Така изглежда.

Теренът отляво, където трябваше да бъде неговата къща, беше покрит с гъсти, сенчести дървета. Гледката отляво се открояваше в

пълен контраст — хълмисто голо поле, което се задушаваше от бурени. В тази посока се издигаше и двуетажна къща от червени тухли, съвсем самотна, с изключение на отделения гараж.

— Доста необичайно — отбеляза Нора.

— Кое?

— Колко истински тухлени къщи си виждала в Калифорния?

— Може да е построена от...

— Да ме вземат дяволите, погледни! Няма прозорци!

Тайлър погледна отново. Единствената видима стена представляваше непрекъснато пространство от тухли, не нарушено от никакви прозорци.

— Може би са от другата страна...

— Май собствениците не си падат много по изгледа.

Тайлър се изкикоти.

Нора поклати глава и се залепи в предното стъкло.

— А, ето и улица „Сийсайд“.

Тайлър спря до пощенските кутии, подредени върху издигната поставка. Сивите метални капаци бяха номерирани: две, четири, осем и десет. Тя мина бавно покрай тях, като надничаше по тясната улица.

— Може би е по-добре да вървим — предложи тя. — Не може да е много далече.

— Не искаш да задръстваш движението, така ли? — пошегува се Нора и върху лицето ѝ изгря лъчезарна усмивка.

— Боже милостиви!

Тайлър навлезе в улица „Сийсайд“ и видя, че недалеч от тях пътят се разширяваше и позволяваше да се паркира. Спря до един пън. Между ниските възвищения се показваше къс от блестящия на слънчевата светлина океан. Една пътека извиваше надолу по склона.

— Колко сме глупави — каза Нора. — Трябваше да си вземем банските костюми.

Слязоха от колата. Силен бриз развя косата на Тайлър и прилепи роклята около тялото ѝ. Когато извърна поглед от океана, вятърът започна да я бута отзад, сякаш я караше да се затича.

Нора я пресрещна зад колата. Нахлуваше ръцете си в ръкавите на червения пуловер. Лицето ѝ бе загърнато от кичурите на развята коса. Тръгнаха и тя закопча пуловера в движение.

Трябва да съм благодарна на вятъра, помисли Тайлър.

Бързо се отправиха към улица „Сийсайд“. Там дърветата ги предпазваха от вятъра, но издигаха преграда и срещу слънцето. Вървяха мълчаливо през дебелата сянка.

Тайлър потрепери — отчасти от студа, но най-вече от мисълта, че може след броени минути да се изправи лице в лице с Дан Дженсън. Каква бе вероятността след пет години раздяла да я посрещне с удоволствие и да продължат оттам където се бяха разделили? Много малка, отговори си тя. Съвсем мъничка. Но беше стигнала дотук и връщане назад не можеше да има. Тайлър стисна зъби, за да прекрати треперенето на долната челюст.

От една къща вляво започна да джавка куче. Зад мрежестата врата срещу комари застана мършав човек. Нора вдигна ръка и го поздрави. Мъжът остана неподвижен и продължи да ги наблюдава като смътна сянка зад мрежата.

— Колко очарователно — промърмори Нора.

Минаха покрай дървена барака със заковани прозорци, след това попаднаха на автобус без колела, повдигнат на блокове от пресована сгуря. Спряха да разгледат какво бе нарисувано на едната му страна: призрачен кораб със съдри съдри платна, попаднал в безветрие сред блестяща морска повърхност. За румпела се държеше човешки скелет. Пред кораба плуваше гигантски албатрос, а в гърдите му стърчеше стрела. Над вратата на автобуса висеше надпис, издълбан върху шамандура: Капитан Франк.

— Интересни съседи има твоят Дан — отбеляза Нора.

Продължиха по мрачния път и стигнаха до края, където една пътека извеждаше до малка къща, боядисана в зелено, с остьклена веранда.

— Това трябва да е — каза Нора.

Сърцето на Тайлър щеше да изскочи.

— Не виждам никаква кола наоколо.

— Може още да не се е приbral.

Тръгнаха по пътеката. Тайлър вървеше след Нора към стъпалата на верандата. Нора почука на вратата, след което я отвори. С изключение на люлката, която висеше от тавана, верандата бе пуста. Това се стори странно на Тайлър. Къщи като тази, в които бе прекарвала като малка лятната ваканция с родителите си, обикновено имаха веранди, претъпкани с вещи: въдици, макари и рибарски мрежи,

стар фенер и хладилник, зареден със сода и бира, куки по стените, на които висят дъждобрани и плажни кърпи. Тук нямаше нищо подобно.

— Не виждам звънец — прошепна Нора. — Почукай ти.

Тя отстъпи от вратата и седна на люлката. Веригите й изскърцаха и застенаха, когато я размърда.

Тайлър потропа леко по вратата. Изчака, след това чукна по-силно.

— Мисля, че не е вкъщи.

— Часът е едва четири и половина — отговори Нора от люлката.

Тайлър сложи ръце на очите си и надникна през стъклото на вратата. Не успя да види нищо повече, освен че това бе кухнята.

— Може Барби да ни е дала грешен адрес — предположи тя.

— Съмнявам се. Беше малко странна, но не и глупава.

— Така или иначе, тук няма никой.

— Ще почакаме ли, или ще дойдем друг път?

Тайлър сви рамене. Въпреки че бе разочарована, изпита облекчение. Нетърпението й да види Дан се смесваше с толкова голямо беспокойство, че почти се зарадва на неуспеха.

— Сигурно ще трябва дълго да чакаме — каза тя. — Ченгетата имат необикновено работно време. Може дежурството му да е започнало току-що или кой знае какво.

— Това означава ли, че искаш да тръгваме?

— Няма да позволя да изпуснеш „щастливия час“ в заведението.

— Аз нямам нищо против да чакам.

— Не, хайде да си вървим.

Слязоха от верандата и се отправиха по пътеката към черния път.

— Когато се върнем — каза Нора, — трябва да погледнем в телефонния указател, за да проверим дали адресът е точен. Можеш дори да му се обадиш по телефона, освен ако не си решила твърдо да го изненадаш като се появиш пред него от плът и кръв.

— Да, това е идея — отвърна Тайлър.

Помисли си, че разговорът по телефона би бил много по-лесен. И тогава ще се договорят да се видят. Дори да е женен или сгоден, или да не могат да подновят отношенията си поради някаква друга причина, пак би желала да го види.

— Ей, вие там! — извика мъжки глас.

Видяха белобрад мъж, който седеше в градински стол на върха на странно боядисания автобус, с вдигната за поздрав бира в ръка. Носеше нащърбена сламена шапка, хавайска риза и карирани бермуди.

— Вие Капитан Франк ли сте? — попита Нора.

— На вашите услуги!

— Търсим Дан Дженсън — извика Тайлър. — Той живее в края на улицата.

— Вече не живее — капитанът тихо се изкиска. — Наистина вече не...

— Преместил ли се е?

— Може и така да се каже.

— Знаете ли къде можем да го потърсим?

— Тази вечер не можете никъде да го намерите. Опитайте утре, ако сте си наумили.

— Къде по-точно?

Той вдигна бирената кутия до устата си, след това я смачка и я захвърли на земята. Тя се приземи върху слоя борови иглички до автобуса.

— О, Дан не е много далече. В никакъв случай. Малко по-надолу, по пътя. Не можете да го пропуснете. Мястото се нарича „Къщата на Звяра“.

— Да не искате да кажете, че там живее? — попита Тайлър.

— Не бих го казал точно така. Отбийте се утре сутринта. Кажете му, че ви изпраща Капитан Франк и предайте на Дани много здраве от мен! — махна им за сбогом.

— Благодаря! — извика Тайлър.

Тръгнаха си.

— Сигурно работи там като охрана — каза Нора.

— Да, предполагам. Но все пак трябва да живее някъде, нали?

Нора сви рамене.

— Можеш утре да го попиташ.

— Това означава, че ще трябва да отидем на обиколката в къщата.

— Спомни си думите на Барби: „Ще ви хареса. Страхотно е!“

— Нямам търпение — измърмори тя.

— Хайде да се връщаме в мотела и да се напием.

[1] В американския жаргон Клайд е обидно прозвище и означава глупак, смотаняк. — Б.пр. ↑

[2] „Риц“ — луксозни хотели, основани от швейцарския предприемач Цезар Риц. — Б.пр. ↑

8

Тайлър спря пред тяхното бунгало в „Уелкъм Ин“.

— Трябва ми малко време, за да се измия и преоблека — каза тя.

— Ако искаш, можеш да отидеш в ресторанта преди мен.

— Добре, ще се видим направо там — отговори Нора и двете слязоха от колата.

Сама в стаята си, Тайлър отвори чекмеджето на нощното шкафче. Видя библия и телефонен указател. Потърси Дженсън, Даниел. Срещу името бе посочен адреса — ул. „Сийсайд“, номер 10.

Според Капитан Франк, Дан не живееше вече там. Вече не. Наистина не живееше.

Затвори указателя и видя на корицата, че е издаден през февруари 1978 година. Това означаваше, че е остарял с година и половина.

Дали да не набере номера на телефонни услуги?

Може би по-късно. Точно в този момент нямаше нито сили, нито желание. Седна на ръба на леглото с указателя в скута и се вторачи неподвижно в пространството. Чувстваше се изтощена. Умът ѝ отказваше да се съсредоточи, а в стомаха си усещаше малък възел от страх.

Искаше ѝ се да е у дома, в своя апартамент, а животът ѝ да бе като преди — непроменен от срещата с Барби, с ужасния мъж на магистралата, с похотливия Бикс, с человека, който ги наблюдаваше като привидение от къщата си на улица „Сийсайд“, или пък с Капитан Франк на върха на отблъскващия нашарен автобус. „Предайте на Дани много здраве от мен!“

В следващия момент си помисли, защо не си тръгнем утре, рано сутринта? Както каза Нора, нищо не ме задължава да търся Дан. Просто утре се качваме на колата и казваме сбогом на цялата история.

Изведнъж Тайлър се почувства по-добре. Сякаш мисълта, че може да си тръгне, вдигна от плещите ѝ огромно бреме. Възелът страх в стомаха ѝ се отпусна. Разбира се, че щеше да си тръгне. Никой не

може да я принуди да търси Дан. Никой не може да я накара насила да разгледа „Къщата на Звяра“.

Ако не искам, помисли си тя, няма да го направя.

Тайлър отмести телефонния указател, дръпна завесите и се съблече. На смътната светлина разгледа сutiена си и реши, че едва ли някога ще заличи напълно петната от кръв. Дори и да успее, никога не ще забрави, че е носила точно този сutiен, когато я нападна онзи тип. Винаги щеше да ѝ напомня за случката. Занесе го в банята и го хвърли в кофата за боклук.

Там, на пътя, бе почистила кожата си, но не беше махнала сutiена. През него се бе просмукала малко кръв, която бе оставила светли ръждиви петна по гърдите.

Под душа насапунила тялото си с тънко парче от мотелския сапун и с тоалетната кесия започна да търка лицето, шията, раменете, ръцете и гърдите — всеки сантиметър от кожата, която бе докосната от мъжа или неговата кръв. След това обърна гръб към струята и погледна надолу. Гърдите ѝ бяха светлокрафяви до очертанието на банковия костюм, по-нагоре ставаха млечнобели — до по-тъмната плът на зърната. Нямаше никаква следа от кървавите петна. Независимо от това, насапунила кесията и започна да жули тялото си още веднъж, преди да излезе от ваната.

Хавлията беше износена и два пъти по-малка от нейните у дома. След като се избърса, обви кърпата около кръста и излезе от запарената баня. Запали лампата. Кърпата се разтвори, когато седна на стола пред тоалетката. Остави я да падне на скута и започна да реши косата си. Само краищата на косата около врата ѝ бяха мокри. С тази къса прическа не беше проблем да въведе косата си в приличен вид.

Тайлър се облегна на ръба на тоалетката и започна да изучава лицето си в огледалото. Трябваше да се погрижи за очите. Непременно! Изглеждаха измъчени и леко унесени.

С пудра от тоалетната чанта скри сенките под тях. Потъмни със спирала рехавите си мигли, след това сложи светлосин грим върху клепачите. Промяната беше огромна — сега изглеждаше много по-добре.

Докато слагаше червило, се замисли защо не се беше гримирана, преди да тръгне да търси Дан. Вярно е, че тръгнаха набързо и бе неспокойна. Но може би имаше нещо друго. Може би си мислеше, че

той няма да има нищо против небрежния ѝ вид. Или може би, дълбоко в себе си е знаела, че няма да го намери.

Надигна се от тоалетката. Ръбът бе оставил резка като дълъг червен белег, точно под гръденния кош. Тя го потърка и занесе хавлията в банята.

Вече бе решила какво ще облече. Въпреки че би предпочела да обуе панталон поради студа навън, в крайна сметка се спря на една пола. Ровейки из куфара, намери каквото ѝ трябваше. Обу си чисто бельо, закачи колана с жартиерите и седна на леглото да си обуе чорапите. Беше избрала синя пола от туид. Не беше лятна, но подхождаше на времето, което не бе много топло, особено през нощта. Нахлузи тънък сутиен, от чиято материя гърдите ѝ настърхнаха. Облече презглава бял кашмирен пулover, който не бе достатъчно дебел, за да прикрие напълно издатината на зърната ѝ, но единственият ѝ друг бял сутиен вече лежеше в кофата. А черният щеше да личи под пуловера.

— Какво от това, по дяволите! — промърмори тя.

С Нора на една и съща маса! И без това кой щеше да ѝ обърне внимание?

Ейб, разбира се.

Изпита приятна нервна тръпка. Продължи да я усеща, докато си обуваше обувките с висок ток. Сложи няколко необходими вещи в дамската чанта — включително ключа от стаята — и се приближи към междинната врата.

— Нора! Тръгна ли вече?

— Преди пет минути! — чу се глас в отговор, последван от силен кикот. — Влизай, отключено е!

Тайлър бутна вратата. Стаята беше огледална на нейната. Нора седеше пред тоалетката и си сменяше обиците.

— Почти съм готова!

Беше облечена в зелената рокля, с която се яви на банкета предишната вечер. С дълбокото деколте и тънките презрамки Нора изглеждаше много по-официална от Тайлър.

— На абитуриентски бал ли отиваш? — попита Тайлър.

Нора я изгледа усмихнато.

— Боже, ти пък приличаш на колежанка. На студентски празник ли отиваш? Аз пък реших, че няма да е лошо момчетата да имат какво

да погледат.

— А Джек къде ще ти закачи цветето?

— На циците, скъпа! — след като приключи с обиците, Нора взе от леглото бял плетен шал, уби го около раменете и избра чанта в подходящ тон. — Тръгваме ли?

Навън вятърът подухваше. Слънцето грееше много по-топло, отколкото очакваше Тайлър. То висеше в далечината, над върховете на дърветата и я заслепяваше. Наведе глава и докато вървеше, наблюдаваше как се движат обувките й по асфалтираната площадка.

— Колко е часът? — попита Тайлър.

— Около пет и половина. Последните минути на „щастливия час“.

— Надявам се, че Ейб и Джек са от търпеливите.

— За нас си струва човек да почака.

— Така е — тя се поколеба. — Мислех си нещо.

— Какво?

— Не съм съвсем сигурна... за Дан... Дали наистина трябва да го търся и да разравям миналото? Може би е по-добре да зарежем всичко.

— Паникьоса ли се?

— През цялото време ме беше страх. Забелязваш ли, че все нещо не върви? Сякаш е предопределено да не го намеря.

— Предопределено ли? Това е бягство и извъртане.

— А дори да го намеря, и да не е женен, кой може да каже, че сме... че сме все същите? За себе си знам, че съм се променила. Той вероятно също.

— Нищо не губим, ако опитаме.

— Мислиш ли? Не съм сигурна.

Нора се намръщи и придоби загрижен вид.

— Какво се е случило?

— Снощи идеята не ми изглеждаше толкова лоша. Но след всичко, което се случи днес... — тя поклати глава. — Изпитвам неприятно усещане.

— Просто нерви.

— Нещо по-сериозно е. Имам чувството, че ако намеря Дан, много ще съжалявам. Ще искам да не съм го търсила изобщо.

Пресякоха алеята на входа и тръгнаха по сенчеста пътека.

— Денят беше истински ад — съгласи се Нора. — Разбирам защо се чувстваш малко тъжна, но може би утре сутринта ще промениш мнението си.

— Може би — отговори Тайлър.

Нора бутна една от двойните врати и влязоха в ресторанта. Бюрото на съдържателката, върху което лампа с формата на лебедова шия осветяваше списъка с резервации, беше пусто. В залата за хранене вдясно нямаше никой, но масите бяха заредени. Жена с дълга до земята рокля стоеше наведена над една от масите и палеше свещта. Отляво се дочуваше тих разговор и звън на чаши.

Минаха покрай бюрото, заобиколиха преградата зад него и влязоха в кафенето. На бара седяха няколко души — самотен мъж, който се шегуваше с барманката; червенокоса жена на средна възраст, която бе положила ръка върху крака на мъжа до себе си; едър побелял мъж, който говореше на русокосия си събеседник. Тайлър огледа салона. Забеляза Ейб и Джек в едно сепаре в дъното. Джек им махна.

— Ето ги...

— Това е Гормън Харди — каза Нора.

Беше се наклонила настрани, сякаш се опитваше да забележи по-добре някого в края на бара.

— Онзи, с другия мъж?

— А другият мъж, както го нарече, е Брайън Блейк.

Тайлър виждаше само гърба на по-възрастния, но русият говореше с глава, обърната достатъчно към тях, за да се види профила му.

— Може би си права — каза тя.

— Разбира се, че съм права. Трябва да отидем и да ги поздравим.

— Налага ли се?

— Той не е толкова скапан.

— Не съм казала такова нещо.

— Упадъчен, арогантен и лигав! Какво от това? Хайде, не ме изоставяй?

— Защо, по дяволите?

Нора махна на Ейб и Джек, след това с показалец направи знак, че идват след малко. Тайлър се усмихна на Ейб, вдигна рамене и поклати глава в знак, че е съучастница против волята си. Последва Нора към дъното на бара.

Когато се приближиха, по-младият мъж погледна през рамо. Наистина беше Брайън Блейк, чиито страховити преживявания бяха описани в бестселъра на Харди. Не разпозна нито Тайлър, нито Нора, но пък, едва погледнал лицата им, очите му се спуснаха да изучават всичко останало. Очевидно доволен от това, което видя, той ги дари с усмивка.

Харди се извъртя настрани и се обърна към тях:

— Мили дами?

— Господин Харди — каза Нора, — запознахме се на конференцията на Националната асоциация на библиотеките.

За един кратък миг изглеждаше нащрек, но бързо прикри това с усмивка.

— Да, да, спомням си — очите му се преместиха от Нора на Тайлър. — Видяхме се на коктейла.

— Аз не съм имал това удоволствие — каза Блейк.

— Казвам се Нора Брансън, а това е Тайлър Моран.

— Приятно ми е да се запознаем — и се ръкува с двете. — Не бях на тържеството, но се надявам, че сте чули моето изказване.

— Бях очарована — каза Нора — и потресена!

— Благодаря.

— Почти ме направихте вярваща.

Той изглеждаше развеселен.

— Защо почти?

— Едва ли някога ще повярвам напълно в духове, освен ако не се сблъскам с някой дух.

— *Гледай ти!* — засмя се Харди и вдигна чашата с мартини. — Предполагам, че сте също толкова скептична и към моята книга. Чели сте книгата, нали?

— Не познавам човек, който да не я е чел.

— И аз, скъпа, и аз не познавам такъв.

— Можем ли да Ви предложим нещо за пие, мили дами? — попита любезно Блейк.

— Не, благодарим — отвърна Тайлър. — Ние сме с друга компания и не трябва повече да ни чакат.

Нора щракна с пръсти.

— Обзалагам се, че вие сте с мерцедеса. Значи сме съседи.

— В такъв случай, сигурно пак ще се видим.

— Само минавате оттук или... — очите ѝ внезапно се разшириха. — Дошли сте заради „Къщата на Звяра“! Ще пишете книга за нея. Това е „тайният проект“, за който споменахте на тържеството.

— О, не! — каза Харди. — Съвсем не! На път сме за Портланд, където трябва да изнеса още една лекция.

— Но имаме намерение да посетим това място — добави Блейк.

— Естествено. Не можем да минем оттук и да не се отбием на прословутата обиколка в „Къщата на Звяра“.

— Кога ще ходите? Утрe?

— Да, рано сутринта — отговори Блейк.

Нора се засмя.

— Тогава може би ще се видим там.

Стомахът на Тайлър се сви.

— По-добре да тръгваме вече — каза тя.

— Да, наистина.

— Съжаляваме, че ни изоставяте — каза Блейк и намигна на Нора. Наистина ѝ намигна.

— Чao — сбогува се Харди.

Тайлър трепна.

— Довиждане — каза тя.

— До скоро — допълни Нора.

Най-сетне тръгнаха към сепарето в ъгъла.

— Не е ли невероятно! — Възклика Нора тихично.

— Брайън Блейк ли?

— Не! Имам предвид, че ще пишат за „Къщата на Звяра“.

— Нали няма да пишат.

— Той го каза, но това не означава, че е вярно. Не искат да се разпространява мълвата, защото може някой по-бърз мераклия да открадне идеята и да ги удари в земята с книга за „Къщата на Звяра“.

— Може би е така.

— Мога да се хвана на бас. А ние ще сме там, когато отидат на обиколката. Ще станем част от литературната история. Ще разказваме: „Бяхме там, когато Гормън Харди стъпи в «Къщата на Звяра» за първи път.“

— Само ти ще можеш да разказваш.

— А ти...

— Извинявайте, че ви накарахме да ни почакате — прекъсна я Тайлър.

— Няма значение — отговори Ейб и стана на крака.

Беше се преоблякъл в сив панталон и син блейзър. Не носеше вратовръзка. Жълтата му риза беше разкопчана.

— На приятели ли попаднахте?

— Не точно приятели — обясни Тайлър.

Вмъкна се в сепарето и седна до него.

Нора се настани от другата страна на масата. Тя потупа ръката на Джек през ръкава на крещящото му карирano спортно сако.

— Тези двамата на бара — обясни тя — са Гормън Харди и Брайън Блейк.

— Брайън Блейк ли? — попита Джек. Той погледна Нора с любопитството на очаровано дете. — Състезателят в средна категория от Питсбърг!

— Не — каза Ейб. — Онзи е Байън Блейк.

— Добре де, кой е този?

Ейб извика сервитьорката. Докато се приближи, Нора попита:

— Чели ли сте книгата „Ужасът при водопада на Черната река“?

— Гледал съм филма. Даваха го в казармата миналия месец. За онази къща, обитавана от духове, в която от крановете тече кръв и за онова момиче, което свърши като си разряза вените.

— И аз го гледах — обади се Ейб. Не беше особено впечатлен.

Сервитьорката се приближи. След като направиха поръчките, тя почисти масата и изчезна.

Джек се наведе напред и се взря в Нора.

— Този Блейк, онзи хубавият ли е? Не си го спомням във филма. Какво е играл?

— Той не се появява — обясни Нора. Говореше оживено, без никакъв намек за упрек. — Филмът разказва за него самия. Историята е истинска и се е случила в дома му. А съпругата му е момичето, което се самоубива.

— Глупости — каза Джек.

— Кое е глупости?

— Това не може да се е случило. Кого се опитват да измамят? Добре де, може би жената на този тип наистина да е посегнала на себе

си, но какви духове? И кръв, която тече от чешмата? Всички тези мръсни думи, които се появяват по стените! И летяща брадва? Искат да ми кажат, че всичко това се е случило в реалния живот? Пълни глупости!

— Можеш да го попиташи — предложи Нора.

— А ти наистина ли вярваш?

— Не зная. Чух го как говори по този въпрос и звучеше съвсем убедително.

— Всички самонадеяни типове звучат убедително!

— А другият — намеси се Ейб, — другият всъщност е Гормън Харди, авторът?

— Да — потвърди Тайлър.

— Чел съм някои негови книги. Включително историята с духовете.

— Появява ли му?

— По-скоро не мога да кажа, че не му повярвах.

Лицето на Джек се изкриви.

— За бога, Ейб!

— Има повече неща в небето и на земята, драги ми Хорацио^[1]...

— Призраци ли има?

— Спомняш ли си Дени Стивънс?

— Стига с този Дени Стивънс. Ти имаше халюцинации.

— Целият взвод ли имаше халюцинации?

— Това е масова истерия.

Ейб повдигна едната си вежда и погледна Джек, след това Нора и накрая Тайлър. Беше скръстил ръце на масата. Впери поглед в тях.

— Стивънс беше на пост. Това се случи през 67-ма във виетнамската джунгла, близо до реката Ву Джи. Стъпил на противопехотна мина. Когато стигнахме до него, десният му крак го нямаше. Беше умрял от загуба на кръв. Феморалната артерия... — поклати глава и продължи. — Няколко часа по-късно наблизихме едно село. Според нашето разузнаване, виетнамците се бяха изпарили. Мястото уж беше сигурно. За всеки случай стъпвахме на пръсти, но не очаквахме опасност. Бяхме на около петдесет метра от първите колиби, когато иззад едната от тях се появи Дени Стивънс. Вървеше право срещу нас, като че ли имаше два крака.

— Както и си беше — добави Джек.

— Носеше десния си крак. Държеше в ръка ботуша, а горната част на крака беше облегната върху рамото му.

— Боже мой! — измърмори Нора.

— Всички бяхме... легко зашеметени. Стояхме там и гледахме вторачено Стивънс. Със свободната си ръка ни направи знак да се махаме. След това се стопи на локва и изчезна. Прикрихме се. Сякаш всички до един бяхме разбрали, че Дени се е върнал, за да ни предупреди. И точно тогава настъпи истински ад: Добре ни накълцаха. Но щяха да ни изтребят напълно, ако не беше Стивънс.

— Трябва да простите на Ейб — каза Джек. — През повечето време е съвсем нормален.

— Всички, които оцеляха в тази схватка, ще повторят същата история.

— Трябва да я разкажеш на онзи тип, Харди — предложи Джек.

— Може да я опише в някоя книга.

Сервитьорката пристигна с напитките. Имаше по две от всяка. Тя ги разпредели, а Ейб плати.

— Веднага ще донеса предястията — каза тя и отнесе подноса.

Ейб избръска с пръст гърлото на бутилката с мексиканска бира и я надигна.

— Ето защо — поясни той, — не мога да отрека съвсем книгата на Харди. Но това не означава, че непременно му вярвам.

— Нора предполага, че е дошъл в града, за да пише за „Къщата на Звяра“.

— Той отрича — каза Нора. — Но аз съм по следите му. Когато утре посети къщата, ще съм там. Дори ако трябва да отида сама.

— Искаш ли да ти правя компания?

— С удоволствие.

Ейб погледна Тайлър.

— Имаше ли късмет днес? Успя ли да намериш приятеля си?

— Не. Открихме дома му, но вече не живее там.

— Разбрахме, че работи в „Къщата на Звяра“ — добави Нора. — Хей, ако се възползваме от обстоятелствата, може да ни пусне безплатно.

— Не зная — каза Тайлър.

— Тайлър има слаби нерви!

[1] Цитат от „Хамлет“, първо действие, пета сцена. — Б.пр. ↑

9

Останал сам в стаята си, Брайън Блейк взе телефона и набра номера на рецепцията. Отговори мъж, но Брайън се беше подготвил и за този случай.

- Извинете за беспокойството, но в стаята няма кофа за лед.
- Веднага ще Ви изпратя, господине.
- Благодаря много — каза той и затвори.

Отиде до междинните врати и отвори тази от своята страна. Гормън, който препрочиташе дневника, вдигна поглед към него.

- Идва насам — съобщи Брайън. — Надявам се.
- Отлично. Забавлявай се, но внимавай как се отнасяш с нея. Не трябва да я настройваме враждебно.

— Можеш да ми вярваш.

— Имам ли друг избор?

Смеейки се, Брайън затвори вратата. Извади от куфара светло кафеяво яке и пъхна ръце в ръкавите. Точно закопчаваше копчетата, когато чу леко почукване.

— Рум-сървис? — извика той.

— Кофата Ви за лед — беше Джанис.

Брайън се усмихна и отвори вратата.

— Напълних я — каза тя.

— Благодаря — взе пластмасовия съд и я покани. — Влез за минутка.

Тя пристъпи и огледа стаята, като че ли очакваше да види Гормън. Беше се преоблякла в дънки и сиво-синя фланела.

— Как си? — попита Брайън и затвори вратата.

— Имаш предвид след джина? Вече съм добре, но наистина се напих. Почти пропуснах вечерята.

Той завърза колана на якето.

— Какво ще кажеш за едно приключение?

Тя изглеждаше заинтересувана.

— В какъв смисъл?

— Гормън ме помоли да проверя нещо. Ще дойдеш ли с мен?

— Докъде?

— Няма да ти кажа.

— Пеша ли ще отидем или с кола?

— С кола, после пеша.

— Колко време ще ни отнеме?

— Един час и нещо. Зависи.

— От какво?

— Дали ще имаме късмет.

— Звучи загадъчно.

— Ще участваш ли в играта?

Тя вдигна едното си рамо.

— Нямам друго предвид. Ще кажа на татко, че отивам на разходка.

— Ще ти повярва ли?

— Естествено. Често се разхождам. Тръгни по пътя и ме чакай.

Брайън ѝ кимна с глава да върви. След това занесе фотоапарата до мерцедеса. Потегли бавно през паркинга, сви по посока на града и спря встрани, до пътя. Нямаше никакво движение. Изгаси фаровете. Поглеждайки назад, видя Джанис да излиза от receptionта и да слизи по стълбите на верандата. Вървеше бързо, като подскачаше, сякаш ѝ се искаше да затича. Докато пресичаше пътя, Брайън отключи дясната врата.

— Всичко е наред — каза тя, докато се качваше.

Затвори вратата и Брайън усети приятен лек аромат.

Той се усмихна. Не бе усетил парфюма, докато бяха в стаята.

Дали не го беше сложила заради тяхното „приключение“?

— Сега, най-сетне ще ми кажеш ли къде отиваме?

Той включи фаровете и излезе на шосето.

— „Къщата на Звяра“ — отговори той и видя как устата ѝ се отвори широко.

— През нощта? Без мене! Ти си полуудял!

Той се засмия.

— Шегуваш се, нали?

— Да, наполовина.

— Само наполовина?

— Ще стоим извън оградата. Искам да огледам мястото отзад.

— Какво ще търсиш там?

— Дупката.

— Дупката на Звяра? За бога, за какво ти е?

— Трябва да видя дали е там.

— О, не съм съвсем сигурна.

— Искаш ли да те закарам обратно?

Тя въздъхна.

— Шегуваше се, когато говореше за „приключение“, нали?

— Сигурно ще е забавно, не мислиш ли?

— Исусе!

— Много е вероятно да не намерим нищо. Ако дупката изобщо съществува, навярно е добре прикрита. Може досега дори да е засипана. Но ако я *намерим*, разбиращ какво означава това.

— Предполагам, че дневникът не е фалшификат.

Завиха и зад гърба си оставиха тъмния участък на пътя.

Пред тях, осветена, се простираше главната улица.

— Може също така да означава — продължи Брайън, — че имаме достъп до къщата.

— Сега вече знам, че си луд.

Той плъзна поглед по стройното й тяло.

— Може би тялото ти е съвсем подходящо по ръст...

— Изобщо не си въобразявай такова нещо!

Брайън се засмя.

— Всъщност искам само да разбера къде е дупката и да направя няколко снимки. Тунелът към къщата вероятно отдавна е зазидан. Освен ако Звярът не продължава да го използва.

— Трябваше да ми кажеш. Много ли се забавляваш?

— Чудесно.

Тя тихо се засмя, докато се взираше през стъклото. След това го погледна.

— Предполагам, че си прочел дневника. Какво мислиш?

— Тази Торн или е имала много жива фантазия, или наистина в мазето е попаднала на нещо доста странно.

— Доста странно?

— Повече от странно.

— Да.

— Много лошо, че описанието не е с повече подробности.

— На мене ми стига и това, което е описала — Джанис притисна коленете си и кимна надясно. — Виж, това е домът на Куч.

Брайън погледна към тухлената къща, разположена малко по-навътре от пътя.

— Забелязваш ли нещо особено в нея?

— Не.

— Няма прозорци. Там живее Маги, собственицата на „Къщата на Звяра“. Говори се, че е построила дома си без прозорци, за да не влезе Звярът.

— Малко е прекалила — отбеляза Брайън.

Обърна глава и започна да наблюдава „Къщата на Звяра“, докато караше бавно покрай нея. Прозорците отразяваха лунната светлина. Невзрачните сиви стени бяха осияни със сенки.

— Сигурно е много приятно вътре през нощта.

— Достатъчно зловещо е и през деня. Не мислиш ли, че е по-добре да потърсиш дупката на дневна светлина?

— Не искаме да привличаме вниманието.

— Онова нещо действа през нощта.

— Страх ли те е?

— Просто мисля, че ще ти е по-лесно да намериш отвора на светло.

— Струва си да опитам.

— Как така г-н Харди не дойде?

— Страхлив е.

— Умен е.

— Аз ще те защитавам — каза Брайън и я потупа по коляното.

— Благодаря ти.

Насочи колата по един завой и далечните светлини на главната улица на Малкаса изчезнаха в задното огледало.

Пътят свиваше нагоре през гористите хълмове. Продължи повече, отколкото искаше, търсейки по-широк участък, където да остави мерцедеса. След като намери подходящо място, спря и изгаси светлините.

— Господи! — измърмори Джанис.

— Какво?

— Много е тъмно.

— Още по-добре. Ще мога да се промъкна незабелязано, скъпа.

Нахлузи кайшката на фотоапарата около врата си и слезе от колата. Докато Джанис мърдаше неспокойно на предната седалка, той отвори задната врата. Взе одеяло и фенерче от пода.

— За какво ти е одеялото? — прошепна Джанис.

— В случай, че решим да се гушкаме.

Тя го погледна и нищо не каза.

Тръгнаха да пресичат пътя. Джанис вървеше близо до него.

— Всъщност — каза Брайън, — одеялото ще ни потрябва в случай, че намерим дупката. Искам да направя няколко снимки, а с одеялото ще закрием светковицата.

— Много умно.

— Разочарована ли си?

— Естествено.

Вървяха покрай шосето, надолу по склона към града. Каубойските ботуши на Джанис отекваха силно по паважа. Когато вятърът се втурваше между дърветата, Брайън имаше чувството, че чува шум от приближаваща кола и често поглеждаше през рамо.

— Неспокоен ли си? — попита Джанис.

— Не искам някой да ме премаже.

— Едва ли сега.

— Човек става внимателен — каза той, — след като му се случи веднъж.

— О, да не би... — внезапно тя обърна лице към него. — Боже мой, точно така. Бях забравила. Трябва да ти е настръхнала косата.

— Представи си как виждаш собствената си кола, която лети право срещу тебе, без да има някой зад волана. Да, признавам, изправиха ми се косите.

— Ужасно — възклика тя. — Господи, през колко неща си преминал! Не мога да си представя как си издържал.

Той бавно поклати глава.

— Бях на ръба... да последвам Марта. Когато я намерих във ваната, и цялата тази кръв...

Джанис погали ръката му и леко я стисна.

— Както и да е — каза той, — беше много отдавна.

— Сигурно още ти липсва.

— Не минава ден, без да си... Ей, хайде да не ставаме сантиментални и да не си разваляме удоволствието.

— Удоволствие ли?

— Аз се чувствам добре. Честна дума.

Тя пусна ръката му и кимна. Лицето ѝ бе неясен контур в тъмното. Брайън я погали с пръст по брадичката и прошепна:

— Хайде да намерим дупката.

В края на пътя зърнаха ъгъла на оградата на „Къщата на Звяра“, прескочиха плитка канавка и тръгнаха по продължение на склона. Брайън вървеше през храстите, навеждаше се под ниските клони, качваше се или слизаше, за да заобиколи дървета и гъсталаци, но винаги се придържаше близо до оградата. Когато стигна до купчина камъни, той се изкатери по тях и намери равно място. Седна да си починат и Джанис се настани до него. Сложи ръка на гърба ѝ.

— Как си?

— Добре.

Пред тях нямаше дървета и Брайън успя да види задния ъгъл на оградата, не много далече долу. Ливадата пред „Къщата на Звяра“ беше обляна от бледата лунна светлина. Точно зад къщата стърчеше малка дървена конструкция.

— Прословутата барака — каза той, — където Елизабет и д-р Рос изпитвали „блажено удоволствие“.

— Предполагам — каза Джанис. Мислиш ли, че наистина ще намерим дупката?

— Трябва да е някъде там — отговори той, сочейки към възвищението непосредствено зад къщата. — Точно зад оградата.

— Би могла да бъде навсякъде.

— Елизабет пише, че тунелът излизал извън границите на собствеността.

— Но не си спомням да споменава в коя посока по-точно. Може да е била от задната страна, но може да е от тази. Ако съдим по това, което знаем, трябва вече да сме я отминали.

Брайън се захили.

— А може да се намира *точно зад нас*.

— Страхливец — изломоти тя и го смушка с лакът.

Той ѝ отвърна и я погъделичка. Тя се сгърчи и изпища.

— Шшшш. Ще те чуе Звярът.

Джанис хвана здраво ръката на Брайън и я притисна до себе си.

— Пипнах те. Няма повече да ме гъделичкаш.

— Обещавам — той освободи ръката си. — Защо не ме изчакаш тук и не си починеш малко? Веднага се връщам.

— В никакъв случай. Където си ти, и аз идвам.

— Нямам нищо против. Избери си едно дърво.

— Аха, разбрах. Въпреки това не се отдалечавай, обещаваш ли?

Той се покатери до върха на оголеното пространство. Спусна се и само след няколко крачки се обърна. Главата на Джанис изглеждаше в тъмното като рунтав калпак.

— Не гледай! — предупреди я той.

— Няма.

Брайън свали ципа на панталоните и се облекчи. След това се изкачи обратно до Джанис.

— Готова ли си да тръгваме? — попита той.

— Всичко е наред.

Взе фенера, пъхна сгънатото одеяло под ръка и я поведе отново през камъните. Склонът се спускаше до плитка урва, след това извиваше, сякаш следваше контура на оградата. Въпреки че имаше малко дървета, зад които да се прикрият, Брайън беше сигурен, че от шосето никой не може да ги забележи. Само ако някой наблюдава от заден прозорец на „Къщата на Звяра“, би могъл да види как се спускат по възвищението.

Всички прозорци бяха тъмни.

Той изчака Джанис.

— Има ли някой вътре през нощта?

— Съмнявам се.

— Освен Звяра, ха-ха?

— Много смешно! Ако искаш да знаеш, говори се, че наистина през нощта Звярът обхожда къщата.

— И търси Елизабет?

— Търси си жертви.

— Да се надяваме, че няма да се приближи до прозорците.

Джанис изостана назад, взирайки се в къщата. После избърза, за да го настигне.

— Може би трябва да се махаме оттук — прошепна тя.

— Още дори не сме започнали да търсим дупката.

— Хайде, каква е вероятността да я намерим? Ти самият каза, че няма да успеем.

— От какво толкова се притесняваш?

— Не се притеснявам, страх ме до смърт.

— От какво?

Тя махна към къщата.

— Онова нещо може да ни види.

Обръщайки се към Джанис, той поклати глава. Пусна одеялото и фенера да паднат на земята и постави ръце на раменете ѝ. Усети, че цялата трепери.

— Няма от какво да се страхуваш.

— Съжалявам. Наистина, но...

— Тази история с Елизабет е станала преди повече от седемдесет години — каза той с тих успокояващ глас. — Дори ако всичко в дневника е вярно, в което дълбоко се съмнявам, онова същество трябва вече да е ужасно старо. Немощно и грохнало. Може би мъртво. Във всеки случай, никой не е убит след онова момче преди почти тридесет години.

— Как така? Звярът уби трима души миналото лято.

Брайън се намръщи.

— В туристическата брошура не се споменава нищо за тези убийства.

— Сигурно е стара — тя погледна към къщата. — Бяха убити в коридора на втория етаж.

— Полицията сигурно е разследвала.

— Естествено, но не намериха обяснение. Не мислят, че Звярът има нещо общо с трагедията, или поне така заявиха. Казаха, че трябва да е някой луд.

— Може би имат право.

— Само така говорят. Не могат да приемат, че в тази дяволска къща има чудовище.

— Не съществува никакво чудовище, Джанис. Това са глупости.

— Не са! Нали прочете дневника.

— Торн е била луда.

Джанис го погледна втренчено и леко се усмихна.

— Ако тя е луда, какво по дяволите правим тук ние с тебе и защо търсим някаква дупка?

Брайън кратко се засмя.

— Колко добре го каза! — възклика той.

— Да тръгваме!

— Гормън мисли, че тук може да има дупка. Той е по-наивен от мен.

— Тогава нека дойде и си потърси сам дупката.

— А какво да му кажа?

— Че не сме намерили нищо.

— Това би било посълъгане.

Джанис се огледа във всички посоки.

— Не виждам никаква дупка. А ти забелязваш ли нещо?

Брайън се засмя.

— Ти наистина си нещо специално, Джанис.

— Така ли? — тя обхвана с две ръце лицето му и се взря в очите му. — Какво нещо?

— Ще ти кажа по-късно. Първо трябва да се измъкнем оттук, нали?

— Не, кажи ми, ти започна.

— Забавна си. И хитра, и симпатична.

— Симпатична? Хамстерите също са симпатични.

— Добре, красива!

Тя кимна.

— Това ми харесва. Сега можем вече да тръгваме — но ръцете ѝ не пускаха Брайън.

Той я придърпа към себе си. Тя плътно се притисна в тялото му. Ръцете ѝ обхванаха гърба му. Устните ѝ се отвориха и погълнаха езика му. Момичето се извиваше и стенеше в прегръдката му.

Брайън плъзна ръце под фланелата. Галейки я, той си представи злорадо как разказва това на Гормън. (Нищо особено. Просто събудих емоциите ѝ, поиграх си със страхът ѝ, докато тя почувства нужда от утеша. Потупах я успокоително тук и там. С малко остроумие премахнах напрежението. Подгответих почвата, като предизвиках съчувствието ѝ с няколко тъжни думи за моята скъпа и покойна Марта. Непрекъснато правех секунални намеци. Шегувах се, че съм донесъл одеялото, за да се гушкаме. Дори се изпиках пред нея, за да я накарам да си мисли за пениса ми. Стоях достатъчно близо, така че да чува как се плиска пикнята.)

Майсторски свършена работа, щеше да каже Гормън.

Разкопча гърба на сутиена. Тя не се възпротиви. Напротив, отдръпна се назад, за да може Брайън по-лесно да го свали и да погали гърдите ѝ. Зърната ѝ бяха като гумени. Тя изви гърба си на дъга, докато ги галеше.

— Не е ли по-разумно да си тръгваме?

Устата ѝ остана отворена, но не каза нищо. Разтърси буйно глава и косата ѝ се развя.

Той вдигна фланелата ѝ над гърдите, наведе си и използва езика си. Треперещите ѝ пръсти се заровиха в косата му и насочи устните му към гърдите си.

Всъщност, Гормън, беше лесна работа. Беше толкова възбудена, че веднага щом свърших, поискава пак.

Не, това не трябва да признавам. Нека Гормън да си помисли, че съм супер жребец. Което, естествено, е точно така.

Докато смучеше първо едната, после другата гърда, ръцете му опипваха през дънките твърдото ѝ дупе.

Направих го бавно, щеше да каже. Не исках да я плаша.

Изкара ръката си отпред. Чаталът на дънките ѝ бе топъл и влажен. Той се притисна в него и през твърдата материя почувства издатината на слабините ѝ. Тя се гърчеше под опипващите му пръсти, сякаш искаше да влязат в нея.

Той се изправи и свали фланелата ѝ. С нея падна и сутиенът. Погали голяя ѝ врат и раменете, а тя трескаво започна да разкопчава якето и ризата му. Притисна се. Гърдите ѝ, олигавени от слюнката на Брайън, първоначално бяха хладни, след това се стоплиха. Китките ѝ се отпуснаха на раменете му. Смъкнаха ризата и якето. Хладният нощен въздух го накара да потрепери, но докосването ѝ отвлече мисълта му от студа. Тя пъхна ръка в гащите му и обви втвърдения член.

— Нека да постелем одеялото — прошепна, а пръстите ѝ продължаваха да го галят. — Нали затова си го донесъл.

— Така ли?

Смеейки се, тя стисна нежно пениса му. След това извади ръка. Разстлаха одеялото наблизо. Бурените отдолу го издъваша. Тя се разходи по него, а гърдите ѝ, облени от лунната светлина, се разлюляха, когато се хвърли на земята.

Лежейки по гръб, тя кръстоса всеки крак поотделно, за да си свали ботушите и чорапите. Разкопча дънките, надигна дупето си от одеялото, за да измъкне панталоните под себе си, и вдигна крака.

— Ще ми помогнеш ли?

Брайън хвана маншетите и издърпа дънките. Гащите ѝ бяха около бедрата — много бели под тъмния триъгълник на венериния хълм. Прилякайки до нея, Брайън съмъкна прозрачното бельо надолу до глазените и го махна.

Докато събличаше останалата част от дрехите си, наблюдаваше Джанис, която бавно се извиваше и се галеше. Коленете ѝ бяха издадени напред, а петите се забиваха в земята, за да не се пълзне надолу по стръмнината.

Когато коленичи, краката ѝ широко се разтвориха. Започна да целува вътрешната страна на бедрата, да хапе и ближе кожата ѝ, отивайки все по-нагоре, докато устните му намериха влажния ѝ център. Когато езикът му се стрелна, тя се сви.

— Господи, Брайън — изохка тя.

Той проникна с език още по-дълбоко в топлината, която го погълъщаше. Тя се разтваряше към него с охкания.

След това тръгна нагоре по тялото ѝ. Езикът му леко докосна пъпа, а ръцете му галеха хладната кожа на гърдите ѝ. Той ги стискаше и мачкаше. После ги пусна и се наведе над Джанис, целуна всяка от гърдите поотделно и стигна до устните.

Тя засмука езика му и в този момент Брайън вкара пениса си в нея.

Мисията е изпълнена, помисли си той.

Полуизпълнена! Но останалото вече ще бъде лесно. Само трябва да я вкара в стаята си утре, през нощта, около два часа и да я залиса. Ще я придума да се изкъпят заедно, така че Гормън да отмъкне ключа. На Гормън се пада трудната задача да се вмъкне в нейната стая, да намери договора и да го замени с фалшиво копие, което не ѝ осигурява нищо. Ролята на Брайън щеше да е лесна. И забавна.

По-забавна и от днес.

Въпреки одеялото, земята беше твърда и груба под коленете му. Но продължаваше да стои в тази поза и продължаваше да влиза в Джанис. Тя полудяваше в ръцете му, въртеше се на всички страни и

надигаше таза, за да посрещне движенията му и побутваше задницата си нагоре, за да го поеме по-дълбоко.

Щеше да се зарадва от възможността да се любят цяла нощ.

Защо не се промъкнеш в моята стая, след като вашите заспят, щеше да й каже.

Щеше да се разтопи от удоволствие, предвкусвайки насладата.

Тя охкаше и пъшкаше под него, очите й бяха стиснати, главата й се мяташе от една страна на друга. Още няколко хубави тласъка...

Нещо студено и хълзгаво се хвърли върху гърба на Брайън. Коленете му се огънаха и той се просна върху Джанис. Дъхът й избухна в лицето му.

Кой, по дяволите, помисли той!

В следващия миг зъбите се впиха във врата му.

10

На излизане от ресторант Тайлър хвана Ейб за ръката.

— Вечерята беше много вкусна. Благодаря ти.

— За мен бе удоволствие.

— И така — обади се Джек, — ще отидем ли и в онова заведение?

— „Последен шанс“ звучи като име на вертеп! — възклика Нора.

— Можем да потърсим друго място — предложи Ейб.

— Според сервитърката барът е приличен — каза Тайлър.

— По дяволите, харесвамолнопробните заведения!

— Нора обича да се спуска в неизвестното.

— Особено с главата надолу.

Джек я смушка с лакът. Хихикайки, тя залитна настрани към живия плет. Джек я грабна и тя обви с ръка гърба му.

— Така или иначе — каза тя, — не съм облечена подходящо за вертеп, какъвто и да е той. Следователно трябва да се оттегля в будоара, за да си сменя одеждата.

— С други думи ще си махне официалната рокля — преведе Тайлър.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Джек.

Нора го тупна по дупето.

— И аз ще трябва да си взема якето — каза Тайлър. Разбраха се да се срещнат при колата на Ейб след пет минути и оставиха мъжете. Тайлър влезе в стаята след Нора. Едва затвори вратата и роклята на Нора се спусна на пода.

— Нали са чудесни? — попита тя.

Излезе от роклята, замъкна се до леглото и се хвърли в него, а гърдите ѝ подскачаха.

— Добре ли си? — попита Тайлър.

— На седмото небе съм.

Отпусна се назад и се усмихна на тавана. Косъмчетата на венериния й хълм бяха притиснати от чорапогащника.

— Нали няма да се паднеш върху нас?

— Едва ли. Добре съм. А ти?

— И аз.

Тайлър седна в леглото с въздишка и започна да си събува обувките.

После влезе през междинните врати и си нахлузи якето. Среса косата си и сложи ново червило. После се върна в стаята на Нора и завари приятелката си легнала върху дюшека. Нора беше вдигнала крака нагоре и се опитваше да навлече белите си дънки. Чорапогащникът лежеше захвърлен на пода.

— Какво ще кажеш?

— За кое? — попита Тайлър.

— За белия ми задник! За Ейб, естествено. Почтеният Ейб.

— Харесва ми.

Нора повдигна голото си дупе и издърпа дънките.

— Много ли ти харесва?

— Много.

Нора седна в леглото. Започна да си обува чорапи и мокасини.

— Ще го изчукаш ли?

— За бога, Нора!

— Трябва да забравиш Дан.

— Разбира се. Хайде да направим четворка.

— Може и да се навия.

— Само заекс мислиш.

— И се гордея с това.

Смееики се, Нора се изправи и облече карирания риза. Закопча я само до половина и я напъха в дънките.

— Ако бях на твоето място — продължи тя, — щях да съм навита.

— За тебе знам.

— Трябва само веднъж да опиташ!

— Говориш като в телевизионна реклама, сякаш става въпрос за бира, а не за живота ми.

Смееики се, Нора закопча ципа на дънките.

— Да тръгваме. Смело напред!

— Няма ли да си вземеш яке?

— И да скрия прелестите си? Как можа да ти дойде това на ума, момиче?

Излязоха. Ейб и Джек ги чакаха в колата. Ейб се пресегна през седалката и отвори вратата. Нора седна отзад, при Джек.

— Изглеждаш много добре в одеждите за вертепи — каза ѝ Джек.

— Най-добре изглеждам без тях.

— Обзалагам се, че си права.

Тайлър се настани на предната седалка и затвори вратата.

— Внимавайте какво правите отзад. Много сте съмнителни — засмя се Ейб, докато палеше колата.

— Не се притеснявай. Далече сме от подобна мисъл — отговори Нора и се изкиска.

— Значи двете сте библиотекарки? — попита Ейб.

— Нора е библиотекарка. Аз съм специалист по медиите. Това е думата, която не струва пет пари и с която наричат училищната библиотекарка.

— Аз съм училищна библиотекарка! — запротестира Нора.

— Не приличаш на такава — отбеляза Джек.

— Тя работи в колеж — обясни Тайлър. — Аз в гимназия. Не ми досаждат с разни проекционни апарати и...

Въпреки че не се виждаха никакви коли, Ейб даде десен мигач, преди да излезе на пътя. Фаровете образуваха светли тунели в тъмнината.

— Ако мястото се окаже много допнодробно — предупреди той, — можем да опитаме някъде другаде.

— Ние сме за допнодробните места. Ура! — извика Нора.

С Джек изръкопляскаха и засвириха с уста.

— Мислиш ли, че трябва да се появяваме заедно с тези двамата?

— попита Ейб, усмихвайки се на Тайлър.

— За съжаление, не можем да се отървем от тях.

— Опитва се да баламоса Тайлър — Джек прошепна високо. — В действителност, Ейб е истинско животно. Разказах ли ви как се изпика върху полковник Локридж? Господи, вие нищо не знаете!

— Стига, Джек!

— Ти си се изпишкал върху полковник? — попита Тайлър.

— Само Върху обувките и панталона му. Получи си заслуженото!

— В самия офицерски клуб.

— В тоалетната?

— В самия офицерски клуб — повтори Джек, този път повисоко. — След този случай започнаха да му викат „Ейб Струята“.

Ейб клатеше глава и тихо се смееше.

— Беше много отдавна. Вече се държа по-възпитано.

— Беше преди две години.

— Изпроси си го, Джек.

— Какво направи този Локридж? — позаинтересува се Тайлър.

— Смени си панталона — отговори Джек.

— Не, искам да кажа...

— Беше обидил един приятел — обясни Ейб.

— Напомняй ми никога да не обиждам твои приятели.

— Няма от какво да се страхуваш.

— „Ейб Струята“ се държи с дамите като истински кавалер — потвърди Джек. — В повечето случаи. Въпреки че веднъж...

— Пристигнахме — каза Ейб. — „Бар Последен шанс“.

Табелата пред тях осветяваше тъмното с червени неонови букви.

Горният ъгъл бе украсен с контур на легната чаша за коктейли.

— На какво искате да се обзаложим — предложи Нора, — че от другата страна пише „Бар Първи шанс“?

Сякаш за да задоволи любопитството ѝ, Ейб мина покрай табелата, преди да се отправи към паркинга.

— Пише! Пише! — извика Нора.

Гумите изскърцаха по чакъла. Ейб мина зад няколко паркирани коли. Сградата — тумбеста кирпичена къщичка — имаше неонови реклами за бира на двата предни прозореца. Тайлър дочу отвътре приглушена музика. Уейлън Дженингс пееше „Лукенбах, градче в Тексас“. Ейб спря до една камионетка и слязоха.

Той хвана Тайлър за ръката. Музиката спря в мига, в който влязоха в бара. През шума от гласове и смях се чуваше тракането на игралните автомати и почукването на билиардните топки. Бе топло и задимено — във въздуха се издигаха облаци дим. Отправиха се към една маса и Тайлър видя как няколко глави се обръщат и ги изучават. Едно от лицата, рижаво и белобрадо, принадлежеше на Капитан

Франк. Той я гледаше втренчено. Лявото му око бе почти затворено. Тя му кимна за поздрав. Щълчето на устата му се изкриви едва забележимо и той се обърна към бара.

— Познаваш ли го? — попита Ейб.

— Попаднахме на него, когато търсехме Дан.

Ейб ѝ предложи стол. Тя седна край масата, с гръб към стената. Видя как Капитан Франк я гледа през рамо, след това Нора го закри от погледа ѝ.

Пристигна сервитьорка и разчисти масата. Отнесе празните халби, избръса мокрите кръгове и разлятата бира. Нора разглеждаше костюма ѝ: каубойски ботуши, къси дънкови панталони и блуза като червена носна кърпа, която беше завързана отпред на възел и разкриваше голия ѝ корем.

— Какво ще желаете?

— Харесва ми униформата Ви — каза Нора.

— Наистина ли? Сама си я измислих. Така мъжете има какво да погледат — намигна на Ейб. — Чарли казва, че е неприлично — изсмя се. — „Само се перчиш и показваш стоката си като истинска мръсница.“ Непрекъснато мърмореше. Но откакто с бакшишите си купихме чисто нов голям телевизор „Сони“, вече не го чувам да писка за това как се обличам, повярвайте ми!

— Мъжете са невъзможни — изрече внимателно Нора.

— Не можем с тях, не можем и без тях. Вие на почивка ли сте тръгнали?

Нора кимна.

— Това е наистина чудесно! Надявам се, че се забавлявате. Кажете какво да ви донеса.

Обсъдиха за момент, след което Ейб поръча две кани бира.

— Веднага ще ги донеса заедно с купа пуканки, за да поискате още.

Когато изчезна, Нора каза:

— Дали имат свободни места за работа?

— Искаш да се перчиш и да показваш стоката си — отговори ѝ Тайлър.

След като огледа продължително деколтето на Нора, Джек каза:

— Тя вече го прави.

— Влизай там! — изкрещя един мъж на билярдната маса. — *Xa taka!*

От музикалния автомат в дъното на помещението се носеше гласът на Том Т. Хол, който пееше „Обичам бирата“.

— Това ми напомня за свърталището на Ле Ду в Сайгон — каза Джек и погледна към Ейб.

— Наистина! — отвърна Ейб. — Ле Ду беше голям почитател на стария Запад. Беше намерил някъде чифт стари каубойски панталони и ги носеше, независимо от горещината в неговия бар. Имаше десетгалонова^[1] шапка, която сигурно е с девет галона по-голяма от главата му.

— А той самият половин пинта^[2] ли беше? — попита Тайлър.

Ейб се засмя.

— Да, и малко отгоре.

— Получи си заслуженото — каза Джек, усмихвайки се загадъчно.

— О, не — Нора сбърчи нос. — Симпатизатор ли беше?

— Да — отговори Ейб. — Симпатизираше на Хопи, Джин и Рой.

— Не забравяй Рандолф Скот. Той му беше любimeц.

— Последното, което чухме, е, че Ле Ду държи някакво; съмнително заведение „Дупка в стената“ в Уейко, щата Тексас.

— Надявам се, че си е подобрил костюма — добави Джек, когато сервитьорката се приближи с отрупан поднос.

Постави каните, изпотените халби и купата с пуканки. Ейб посегна да извади портфейла, но тя каза:

— Вече се погрижиха за сметката. Черпи ви Капитан Франк.

Ейб я изгледа с недоумение.

— Кой?

— Онзи тип, ей там — тя кимна към бара. Капитан Франк се бе извъртял на стола и седеше с лице към тях. — Каза, че момичетата са му стари познати.

— Така ли каза? — попита Нора. — Колко е сладък! Защо не го поканим да седне при нас?

Тайлър усети, че стомахът ѝ се свива.

— Имате ли нещо против, момчета? Сигурно е самoten.

Поклащаики глава, сервитьорката се отдалечи.

— Аз нямам нищо против — каза Ейб.

— Стига само да не се пренесе завинаги при нас — добави Джек.

— Това не мога да понеса.

— Ще отида да го доведа — Нора стана и се отправи към бара.

— Кой всъщност е този мъж? — попита Ейб.

— Капитан Франк — отговори Тайлър. — Един възрастен човек, който си въобразява, че е моряк.

Ейб се намръщи.

— Нещо не е наред ли?

— Нищо. Просто го намирам за малко странен. Трябва да видиш автобуса му!

— Ако те притеснява...

— Късно е вече.

Нора държеше стареца за ръка и го водеше към тяхната маса. Докато вървеше, той пиеше от полупразна халба. Беше облечен в същата избеляла хавайска риза и бермуди, които носеше следобеда. Кълощавите му крака изглеждаха нелепо под масивното тяло. Движеше се силно наклонен на една страна.

Когато приближиха масата, Нора намери свободен стол за него и го настани до Ейб.

— Много благодаря — каза ѝ той и седна.

Нора го представи.

Докато пълнише халбата на непознатия, всички му благодариха за почерката.

— За мен е удоволствие — произнесе той с нисък, тих глас. — Това е от разкаяние.

Вдигна халбата, намигна и отпи. След това избърса уста с опакото на ръката си, която бе осияна с тъмночервеникави петна.

— За греховете на нашите отци — смотолеви той.

— Вие мореплавател ли сте? — попита Ейб.

— За добро или за лошо съм мореплавател. Да, точно така. Това съм аз, Капитан Франк, стара кримка и опитен моряк. Аз и баща ми преди мене — той се наведе напред и се взря с мътни очи в Тайлър. — Бог да му прости, той го доведе тук.

Тайлър се смути от втренчения в нея поглед и сведе очи към бирата.

— Кого доведе? — попита Нора.

— Звяра.

— Звярът от „Къщата на Звяра“? — попита Джек.

— Да, мръсното изчадие на ада.

— Искате да кажете, че баща Ви го е довел в Малкаса Пойнт!

— Точно това е направил. Тежко бреме за носене е такова проклятие. Наистина много тежко — отпи отново.

Нора и Джек се спогледаха, сякаш искаха да си кажат, че е луд. Ейб седеше намръщен.

— Вината... — Капитан Франк вдигна дебелите си груби ръце.

— Виждате ли кръвта? Аз я виждам. Виждам кръвта на жертвите му и само Господ знае колко са. На туристите не казват цялата истина. Разбира се, че не. Нима има восьчна фигура на баща ми? А сестра ми Лорийн, убита от злодея седем години преди да надам първия си вик в този ужасен свят? Не. Тях няма да ви ги покажат, ако отидете да посетите къщата. Няма да чуете имената им. Колко ли други има още? Десет или петдесет? Сто и петдесет? Само Господ знае. Господ ѝ Звярът. Хората изчезват. Виждате ли кръвта им? — попита той, като бавно въртеше ръцете си.

— Мислите, че онова нещо е убило баща Ви и сестра Ви? — попита Нора.

— Да, точно така. Първо малката Лорийн. Тя била на три години, когато баща ми довел онова нещо от някакъв безименен и забравен от бога остров около Австралия. Баща ми по онова време бил първи помощник-капитан на кораба „Мери Джейн“ от Сосалито. Това се случило през лятото на 1901 година. Попаднали в безветрие — ден след ден, нямало и следа от вятър, който да опъне платната. Храната се развалила. Запасите с вода свършили. Вече всички мислели, че ще умрат. Но на тринайсетия ден от мъчителното пътуване забелязали земя — някакъв вулканичен остров, на който имало само хълмове и джунгла.

Той отпи и продължи:

— Една група отишла на брега. Взели от някакъв поток прясна вода. Имало изобилие от плодове. Но мъжете искали месо, а не намирали нищо. Каква е тази джунгла без зверове? Няма такова нещо, доколкото съм виждал и доколкото били виждали мъжете от „Мери Джейн“. Това им подействало на нервите и много от тях настоявали да се върнат на кораба, преди да настъпи нощта. Дори баща ми, най-храбрият мъж, който някога е стъпвал на палуба, призна, че онази

вечер посрещнал залеза със сърце, изпълнено с ужасен страх и мрачни предчувствия. Но не можел да напусне острова, преди да се увери, че там няма дивеч.

Капитан Франк сръбна малко бира. Наведе се напред, облегна лакти на масата и втренчи поглед в Тайлър, като че ли говореше само на нея. Шумът в бара — разговорите и смеховете, звънтенето на чашите, ударите на билярдните топки, неравномерното дрънчене на игралните автомати, ясният глас на Уили Нелсън от музикалния автомат — всички тези звуци се струваха на Тайлър странно отдалечени.

— През нощта — продължи той, — обградили извора. Мъжете се скрили зад храстите. Някои се покатерили на дърветата. Всички до един били въоръжени, готови да убият всяко животно, което се приближи до водата. Стратегията им успяла. Около полунощ дошли съществата. Дванайсет или петнайсет на брой, излезли от джунглата и нагазили във вира. Баща ми първоначално решил, че са хора — някакво примитивно племе. Но след това на лунната светлина видял лицата и муцуните им. Разбрал, че не са човешки същества, а отвратителни и страховити зверове. Наредил на хората си да стрелят. Зверовете паднали мъртви. Нито един не се измъкнал. Лицето на баща ми смъртно пребледня, когато ми разказа за кръвопролитието и онова, което се случило по-късно гаврата на някои от мъжете с още топлите трупове на женските...

— Франк — обади се Ейб.

Старият човек се стресна, сякаш бе изтрягнат от мрачните си спомени.

— Мисля, че не бихме искали да слушаме тази история.

— Аз пък искам — възпротиви се Нора. — Потресаваща е.

— И аз нямам нищо против — каза Тайлър, трепереща.

Тя вече ненавиждаше разказа на капитана, но искаше да го чуе докрай и дори се подразни от прекъсването на Ейб. Отпи голяма гълтка от бирата. Ейб я изгледа въпросително и напълни чашата ѝ.

— Продължавайте — подкани Нора.

Капитан Франк погледна Ейб за разрешение.

— Мене не ме притеснява — каза той.

— Тогава ще отмина кръвопролитието... След като било извършено, баща ми намерил малко същество под една от женските —

без съмнение, неговата майка. Тялото ѝ го защитило. Баща ми взел това същество и се погрижил за него. Другите, телата им били... — той погледна с неудобство към Ейб. — Осигурили достатъчно храна за екипажа, за да оцелеят до Пърт.

— Изяли са труповете? — попита Нора.

— Баща ми твърдеше, че имали вкус на овнешко.

— Възхитително!

— Кръстил съществото Бобо и въпреки че никога не се привързал към него, смятал това мръсно нещо за рядкост и го донесъл у дома. По време на пътуването го държал в клетка. Майка ми, мир на праха ѝ, намирала Бобо за отвратителен. Молела баща ми да се отърват от него, но малката Лорийн харесвала съществото и прекарвала часове зад къщата ни — говорела му през пръчките на клетката и си играела с него. Най-накрая, майка ми убедила стария да го разкарат. Баща ми се съгласил да го отведе в Сан Франциско, където се надявал да го продаде на добра цена в някой цирк или зоологическа градина. Уви, Лорийн вероятно е дочула разговора им, защото още на следващата сутрин отворила клетката, а Бобо я нападнал. Родителите ми чули ужасните писъци, но когато стигнали до нея, вече било късно. Не можели с нищо да ѝ помогнат. Звярът, макар и малък, я бил разкъсал и я изнасилвал...

Капитан Франк погледна Ейб и поклати глава.

— Баща ми го пребил от бой с една лопата. Мислел си, че го е убил. Напъхал го в чувал от брашно и го завлякъл до хълма зад къщата на Торн. Мястото било в строеж. Лили Торн издигала къщата. Заровил съществото там.

— А то не било умряло? — попита Нора.

— Изминала не повече от година и в къщата на Торн вече имало трима мъртви: двамата сина на Лили и сестра ѝ. Самата Лили избегнала смъртта, но полудяла. Закарали я в санаториум. Вината паднала върху един нещастник на име Гаучър, който минавал през града и предишния ден цепил дърва на Торн. Но баща ми видял телата. Имел своите подозрения и се изказал в полза на Гаучър. Твърдял, че в къщата са се вмъкнали диви зверове. Не казал нищо за Бобо, защото не искал да предизвика гнева на хората срещу себе си като признае, че носи част от вината. Но така или иначе, тълпата не го послушала. Линчували горкия Гаучър, обесили го на стълба на верандата.

Капитан Франк огледа цялата компания, въздъхна и продължи:

— Аз съм се родил шест години по-късно, през 1909-та. Мисля, че съм това, което бихте нарекли изтърсак, тъй като. Родителите ми не искали да имат повече деца след трагичната гибел на Лорийн. О, как се държаха с мене! Като с кралска особа, но в очите им винаги се долавяше тъга. Къщата на Торн, през цялото време докато растях, стоеше пуста на края на града. Никой не смееше да се приближи до мястото. Говореше се, че е населена с духове. От време на време обаче, изчезваше по някой. И тогава, през 31-ва, се нанесе семейството на Маги Куч. Дойдоха от Сиатъл и се надсмистваха над предупрежденията за къщата. Но не минаха и две седмици, откакто се бяха преместили, когато съпругът и децата ѝ бяха жестоко убити. Маги беше лошо одрана, но... тя ще ви разкаже за това, когато отидете на обиколката. Онова, което няма да спомене — нещо, което може би не знае — е, че през нощта след погребението баща ми взе уинчестъра и отиде да убие животното.

Старецът отпи от бирата и бавно продължи своя разказ:

— Тогава беше на шейсет и две. Беше живял с чувството за вина повече от трийсет години и сподели с мен, че не може да мълчи повече. Тогава чух за първи път цялата история. Беше разbral, че зад убийствата стои все още живият Бобо. Молех го да ме вземе със себе си, но той не искаше и да чуе за това. Настоя да остана у дома и да се грижа за мама. Като че ли е знаел, ме никога няма да се върне. Така и стана. А беше добър стрелец! Предполагам, че Бобо се е промъкнал зад него и се е хвърлил върху гърба му.

Капитан Франк махаше във въздуха. Пръстите му бяха извити като животински нокти. Събори халбата и удара ѝ в масата сепна Тайлър. Бирата опръска Ейб и се разля, образувайки пяна по дървения плот.

— Съжа... — старецът тръсна глава, мърморейки, и избърса с длан разлятото. — Съжалявам... Не трябваше... О, по дяволите!

Сервитьорката изтича с кърпа в ръка.

— Имаме малко премеждие, така ли? — попита тя, бършайки масата.

— Нищо сериозно — каза Ейб.

— Ако Франк ви досажда...

— Не, моля Ви.

— Трябаше да ви предупредя — каза тя, хвърляйки навъсен поглед към стареца. — Обзалагам се, че ви разправя историята с Бобо. Ще ви проглуши ушите, щом си е смукнал малко. Някои хора стават и си отиват, нали, капитане?

Той се загледа в ризата си.

— Историята трябва да се разказва — промърмори той.

— Разваля репутацията на заведението.

Много интересен разказ! — възкликна Нора.

— Не вярвайте нито дума — каза сервитърката. — Хайде, Франк! Защо не се върнеш на бара и оставиш тези симпатични хора на мира?

Хвана го за ръка и му помогна да се изправи.

— Изчакайте секунда — намеси се Ейб.

Вдигна едната кана и напълни халбата на стареца догоре.

— Благодаря ти, приятелю. Едно нещо искам да ви съобщя — погледна в очите всеки по отделно. — Часовете на Звяра са преброени. Някоя нощ Капитан Франк ще го издебне в бърлогата му и ще го повали. Душите на мъртвите крещят и искат неговата смърт. Аз съм отмъстителят. Запомнете думите ми.

— Ще ти стискам палци — извика след него Джек.

— Господи! — възкликна Нора и завъртя очи.

Джек се усмихна и поклати глава.

— Старият хитрец ѝ чакал твърде дълго. Скоро ще трябва да се промъква с количка.

— Никога няма да го направи — каза Ейб. — Човек, който говори така, не действа.

— Появяхте ли му? — попита Тайлър. — Имам предвид за Звяра?

— Ейб *не може да каже, че не му е повярвал* — пошегува се Джек.

— Хей — обади се Нора, — трябва да съобщим на Гормън Харди за този тип. Може да ни изкаже благодарност в книгата. „С благодарност към Нора Брансън, Тайлър Моран, Джек Уайт и Ейб Клантьн, с чиято ценна помощ стигнах до истинската история за Звяра Бобо.“ Представяте ли си колко страхотно би било?

— Това вече — каза Тайлър — би било прекалено вълнуващо.

- [1] Галон — мярка за течности (3,87 л). — Б.пр. ↑
[2] Пинта — мярка за течности (0,47 л). — Б.пр. ↑

11

Гормън Харди се събуди от силно бълкане по вратата, което го стресна. Седна в леглото и огледа тъмната стая, чудейки се кой може да бъде. След това си спомни.

Сигурно е Брайън, помисли си той. Но защо така яростно чука? Може да си е загубил ключа.

— Идвам! — извика Гормън.

Чукането продължаваше.

Пусна крака на пода. Запали нощната лампа и примижа срещу светлината.

— Идвам! — извика отново.

Чукането не преставаше.

Нешто се е случило, помисли той. Нешто по-сериозно от загубен хотелски ключ. Достатъчно сериозно, за да подплаши Брайън.

Когато се изправи, почувства, че паниката обзema и него самия.

За бога, какво е станало?

Беше гол. Облече атласения халат, завърза го и отвори вратата.

Не беше Брайън.

На тъмната площадка стояха мъж и жена. Мъжът бе плешив. Изглеждаше на около четиридесет. Носеше синъо яке. Юмруките му бяха стиснати от двете страни на тялото. Виждаше го за първи път. Жената бе привлекателна блондинка и му изглеждаше позната. Носеше дънки, карирана риза и разтворено кожено яке. Приличаше на по-стара версия на Джанис. Гормън разбра, че я е виждал в „Керидж Хаус“, където изпълняваше задълженията на съдържателката.

Бяха родителите на Джанис.

Стана му лошо.

— Господин Харди? — попита мъжът с напрежение в гласа.

— Да.

— Ще се опитам да подходя учтиво към въпроса. Вече е два часа през нощта, а дъщеря ни още не се е прибрала. Тук ли е?

— Не! Разбира се, че не. Влезте и сам се уверете — той отстъпи и им направи път да влязат.

Жената затвори вратата и я подпра с гръб, сякаш да попречи на Гормън да избяга.

Мъжът хвърли поглед към леглата, влезе в банята и запали лампата. След миг провери гардероба. Погледна междинните врати, след това се обърна към Гормън.

— А къде е господин Блейк?

— Не мога да отговарям за него.

— Вие сте заедно. Платихте и за двамата.

— Да, наистина. Той е мой сътрудник. Но защо подозирате, че някой от нас двамата е приютил дъщеря Ви?

Докато говореше, Гормън мина покрай мъжа, отиде до междинната врата и похлопа с юмрук.

— Брайън! — извика той и отбори от своята страна.

След това опита дръжката на вратата на Брайън, която за щастие не се завъртя. С малко късмет, ако момичето беше в стаята, можеше да успее да се измъкне.

— Брайън! — извика още по-настоятелно.

— Нека да погледнем! — каза мъжът и се запъти напред.

— Закарал я е някъде с колата — обади се за първи път жената.

— Ще погледна, въпреки всичко.

Гормън му стори път. Башата на Джанис пъхна ключ и отключи вратата. Вътре светеше лампа, но Гормън с облекчение видя, че и двете легла са непокътнати. Изчака, докато мъжът влезе да претърси. Обръщайки се към жената, той попита:

— Няма ли я колата?

Тя поклати глава. Лицето ѝ бе мрачно, устните ѝ — стиснати и изопнати в права линия, а искрящите ѝ от гняв очи не слизаха от Гормън.

— Честна дума, не зная! — сви рамене той. — Подозирате, че тя и Брайън са отишли някъде заедно?

— А Вие нищо не знаете, така ли? — нахвърли се тя върху него ожесточено.

— Страхувам се, че не.

Мъжът се върна в стаята.

— Казвай, копеле, къде отидоха?

— Нямам представа. Аз дори не познавам дъщеря Ви. Да не би да е младото момиче, което ни регистрира?

— Точно така.

— Оттогава не съм я виждал.

— Престанете да лъжете! — избухна жената. Тя се втурна към мъжа си. — Покажи му, Марти! Покажи му!

Марти извади от задния джоб сгънат лист хартия. Листът трепереше в ръцете му.

— Намерихме това в стаята на Джанис.

Гормън взе листа и го погледна.

Кучка, помисли си той. О, каква кучка! Трябаше да го скрие! Грешката е на Брайън. Къде е? Какво му е станало? Защо я държи толкова късно и позволи да се случи това? Всичко провали. Абсолютно всичко!

— Какво ще кажете, г-н Харди? — каза жената злобно.

Той се усмихна, докато връщаше договора.

— Джанис искаше да ви изненада — започна спокойно. — Ако книгата, за която става въпрос, излезе толкова сполучлива, колкото предишната, това споразумение ще ѝ донесе приблизително един миллион долара.

Новината произведе желания ефект. Родителите на Джанис се спогледаха, след това отново прочетоха договора. Омекнаха видимо. Като че ли кипналата ярост се стопяваше.

— Всичко честно и почтено ли е? — попита Марти.

В гласа му се долавяше подозрителност, но в очите му проблясваше вълнение.

— Разбира се! Споразумението осигурява на Джанис петдесет процента от печалбата. Включва авансовото плащане и всички хонорари. Става въпрос за продажба на книга с твърда корица, разпространение на едро в литературни клубове, издания с мека корица продажби в чужбина, може би договор за фильм. Досега предишната ми книга е донесла над три милиона долара. Предполагам, че сюжетът на „Къщата на Звяра“ ще ни донесе същия, дори още по-голям успех. И Джанис ще получи половината от всички приходи!

И наистина ще я получи, помисли си той. По дяволите, наистина ще я получи! Сега вече нямаме никакъв шанс да я измамим. Призля му.

Жената вдигна очи от договора. Изглеждаше нащрек.

— Какво е направила Джанис, за да заслужи това?

— Книгата е нейна идея. Тя се свърза с мен и ми предостави източника, който дава ценен поглед върху предмета на нашия бъдещ разказ.

— Какъв е този източник? — попита Марти.

— Джанис не желае това да се знае. Но след като сте нейни родители, не виждам нищо лошо да ви кажа, че е намерила дневник, писан от Елизабет Торн — жената, която...

— Къде е Джанис сега? — попита майката. — Разбирам, че договорът поставя нещата в малко по-друга светлина, но къде е тя? Отсъствието ѝ има ли нещо общо с това? — кимна към договора.

— Честна дума, не зная. Кога я видяхте за последен път?

— Около девет часа — отговори Марти. — Каза, че отива да се разходи. Беше веднага, след като занесе на г-н Блейк кофа за лед, от която всъщност изобщо не е имал нужда. Видях цели две в стаята му.

— Мога само да предполагам — каза Гормън, — че Брайън я е поканил да го придружи. Може би е изльгала, защото е предполагала, че няма да я пуснете да се шляе с някой от гостите на мотела.

Марти и съпругата му отново се спогледаха.

— Навярно и по-рано е постъпвала по този начин.

— Където и да са отишли — добави Марти, — трябваше отдавна да се приберат.

Жената допълни:

— Няма никакво извинение!

— Напълно съм съгласен — обади се Гормън.

— Къде я е завел? — настоя Марти.

— Нямаме доказателство, че изобщо е тръгнала с Брайън, но той излезе с намерение да огледа терена зад „Къщата на Звяра“. Надяваше се да намери и фотографира една дупка близо до задната ограда.

— Дупка ли?

— Споменава се в дневника на Торн. Предполагаме, че тунел под земята води от хълма до мазето на къщата. Ако Брайън намери отвора, това придава известна достоверност на...

— Джанис не би се приближила до това злокобно място — заяви майката.

— Може и да не е отишла. Само ви обяснявам с каква цел Брайън искаше да огледа ливадата и защо възнамеряваше да отиде там.

— Сигурно е тръгнала с него, Клер.

Жената поклати глава. Изглеждаше примирена и много уморена.

— Можех да очаквам това от нея — призна тя. — Този Брайън, видях го в ресторанта, е много привлекателен мъж.

Марти постави ръка на гърба ѝ и продума нежно:

— Ще се кача на колата и ще я доведа.

— Сигурен съм, че ще се върне всеки момент — намеси се Гормън.

— Чакаме я цяла вечност, г-н Харди. Можете ли да си представите какво минава през главата на един родител, когато детето му е навън в тези часове на нощта? Не знаеш къде е и какво се е случило! Повтаряш си, че ще влезе в стаята всеки момент и в същото време се питаш дали не я е хванал някой луд, дали изобщо някога ще я видиш отново.

— Уверявам ви, че Брайън не е луд.

— Защо не се прибира? — попита Марти обезумял.

Клер въздъхна.

— Може би се е увлякла и е загубила представа за времето.

— Ще ѝ припомня колко е часът — отвърна остро Марти, — когато я пипна.

Намръщи се и се обърна към Гормън.

— Къде по-точно трябва да е тази дупка?

— Ако желаете, ще ви придружа. И аз съм твърде разтревожен.

— Отиваме всички! — каза Клер.

— Оставете ме само за минутка да се облека.

* * *

Намериха мерцедеса непосредствено над завоя, който водеше към града от южна посока. Марти сви зад него. Взе със себе си фенер и освети автомобила през страничния прозорец. Клатейки глава, той се върна при Клер и Гормън.

— Там няма никого!

— Тази млада госпожица ще има да дава много обяснения — мърмореше Клер.

— Както и Брайън — каза Гормън.

Дължи ми обяснение на стойност цял милион, помисли той.

Следваха пътя до подножието на хълма. После пресякоха една канавка в ъгъла на оградата на „Къщата на Звяра“. Марти поведе, стъпвайки тежко през гъсталациите по продължение на оградата, осветявайки с фенера гористото възвишение отдясно.

— Джанис! — извика той.

— Недей! — Клер го дръпна за рамото.

— Джанис!

— Не може ли да не викаш.

— Няма кой да чуе, освен те.

Гормън видя, че жената гледа към къщата през пречките на оградата.

— Мисля, че трябва да мълчим.

Сега и Гормън гледаше към къщата — към тъмната веранда, но най-вече към прозорците. Изглеждаха толкова много: един — издаден право срещу него през двора; друг — малко по-нататък по продължение на стената; три редици на втория етаж; един-единствен, висок, тавански, точно под островърхия покрив; двойка прозорци под шапката на кулата. Всичките бяха черни и безлунни.

Злокобни очи, помисли си той, припомняйки си думите, които бе изговорил на касетофона същия следобед. Тогава преливаше от красноречие — бълваше глупости. Но сега беше три часа през нощта и внезапно му се прииска да е в мотела, гушнат в леглото, защото му се струваше, че прозорците наистина го наблюдават.

Насила отмести поглед от тях. Загледа се в плевелите пред краката си, в гърба на Клер, в снопа светлина от фенера на Марти, който се люшкаше над храсти, камъни и дървета. Чувстваше се като човек, който върви по тъмна улица, чува зад себе си прокрадващи се стъпки и се страхува, че ще види как нещо го дебне, стига да посмее да се обърне назад. Трябваше да погледне. Разгледа прозорците. Въпреки че в тъмнината им не се виждаше нищо, кожата му настръхна и по гърба му полазиха мравки.

Ако отиде на обиколката утре, ще трябва да влезе вътре. Мисълта за това го накара да потрепери от студ. Може би трябва да забрави цялата история, просто да зареже целия проект. В крайна сметка, инцидентът от тази вечер намали неговите и на Брайън възможни приходи наполовина.

Половин златна мина, помисли си той, е значително по-добре от никаква златна мина. Книгата ще спечели много, за това няма съмнение. След „Ужасът“, дори само името му ще осигури огромни продажби. А в историята за „Къщата на Звяра“ се крие огромен потенциал. Лесно може да надмине успеха на „Ужасът“. Ако се откаже, ще е пълен глупак. Трябва да стисне зъби и да направи обиколката.

През деня къщата няма да изглежда толкова зловеща. Освен това, Брайън също ще дойде. Вероятно и други туристи също. И, естествено, не може да става въпрос за никаква опасност.

— Марти! — изпища Клер.

Мъжът внезапно се бе затичал. Втурна се покрай оградата. Клер също хукна натам, следвайки го.

— Марти! — викаше тя. — Какво има?

Той не отговори.

Гормън избръзва след двамата. С няколко крачки стигна до оградата. После се затича по продължение на задната ѝ част.

Каква е *тази лудост*, питаше се той.

В никакъв случай обаче не искаше да остава сам.

Докато се опитваше да ги настигне, изпита позната, но отдавна забравена смесица от отчаяние и унижение. Беше утайката от „игрите“ в детството, в които твърде често беше жертвата. Хей, хайде да се отървем от него! Хайде да се отървем от Гори! Хайде, да го „изгубим!“ И другарчетата му отиваха напред, правейки всичко възможно да го оставят назад, изгубен и сам.

Но в този случай Гормън знаеше, че никой не иска да се отърве от него. Марти бе видял нещо. Но ужасните чувства оставаха и докато се опитваше с мъка да настигне другите, погледът му се замъгли от сълзи.

— Почакайте! — изпъшка той.

Не го изчакаха. Но след миг внезапно спряха.

Гормън се хвана за една от пречките на оградата, за да се задържи. Охкайки, избръса сълзите от очите си.

— Господи боже! — промълви Марти.

Клер се отдалечи, олюлявайки се. Наведе се и започна да повръща.

Марти бе насочил фенера нагоре. Гормън проследи светлината до върха на оградата.

Краката на Брайън висяха надолу, по един от двете страни. Беше гол и по гръб. Сякаш някой бе натиснал здраво тялото му върху заострените отвесни колове. Когато видя откъде бе преминал един от коловете, Гормън усети как пикочният му мехур изстива и се свива. Другите колове бяха пронизали тялото в права линия, а последният бе промушил тила му. Лявата ръка бе странно отпусната. Гормън разбра, че е счупена в лакътя.

Фенерът на Марти премина светкавично по дължината на оградата. Гормън проследи бързото движение — друго нанизано тяло не се виждаше. Мъжът се обърна към хълма и извика:

— Джанис!

Потокът светлина освети плевелите и храстите, и се спря на нещо, което се намираше на около десетина метра нагоре по склона.

Смачкано одеяло и разпилени дрехи.

Клер изкрешя името на дъщеря си и се спусна към възвишението. Препъваше се по нагорнището, падаше на колене, пълзеше и се изкачваше. Марти бързаше след нея.

Гормън остана, където си беше. Наблюдава ги известно време, след това обърна поглед към тялото на Брайън. Заболя го, сякаш самият той беше надянат върху коловете. Искаше му се да хукне. Но мисълта за бягство, сам-самичък в тъмното, го изпълваше с ужас. Целият трепереше. Хвана се здраво за оградата, за да се успокои. Студеното желязо беше влажно и лепкаво. Дръпна си ръката и я разгледа. На лунната светлина кървавите петна изглеждаха тъмни. Вдигна очи към тялото на Брайън.

Изведнък ужасът го напусна.

С чистата си дясна ръка посегна към джоба и извади касетофона. Включи го.

— Сега, когато говоря, съм застанал прав под тялото на Брайън Блейк, моят приятел, моят сътрудник, мъжът, който преживя ужаса при водопада на Черната река, за да намери грозната си смърт в ръцете на Звярът от Малкаса Пойнт. Посрещна съдбата си посред нощ, докато...

— Харди! По дяволите, ела тук!

Той кимна и се отдалечи от оградата. Преди да тръгне по възвишението, пъхна касетофона в джоба си, без да го изключва. Само

ако му бе стигнало самообладание да запише всичко от мига, в който Марти и Клер влязоха в стаята му! Но тогава не можеше да знае, че срещата им ще доведе до такава прекрасна трагедия.

Брайън — размазан от Звяра. И то по такъв зловещ начин! Беше твърде хубаво, за да повярва. Продажбите на книгата ще хвръкнат до небесата!

Не само това, но Брайън вече го нямаше и не му се полагаше никакъв дял.

Невероятно!

Искаше му се горе да намерят и тялото на Джанис, също добре обезобразено... Родителите ще искат нейната половина от приходите, но може би искът им няма да мине в съда.

— Гледай, копеле! — озъби се Марти, осветявайки земята.

Гормън разпозна якето на Брайън и обувките му „Хъш Пъпис“. Видя дрехи, разхвърляни по цялата земя — фланела и сутиен, каубойски ботуши, дънки, бикини. Смачканото одеяло беше потъмняло от кръв.

— Очевидно е — каза Гормън, — че са се...

— Млъквай!

Клер беше по-далече. Плачеше и претърсваше храстите.

— Съжалявам — каза Гормън. — Честна дума. Нямах никаква представа, че те...

— Ти си я вкаран в това, дяволите да те вземат! Ще те убия, ако с нея е станало...

— Сигурно е добре. Може да е избягала.

— Моли се да е така! — Марти се обърна и извика към хълма. — Джанис! Джа-а-а-нис!

Гормън клекна и взе фотоапарата на Брайън. Приставката със светковицата беше на място. Отмести капачката от обектива и вдигна апаратата до очите си. Гледайки през визюора, той се „прицели“ към одеялото. Дънките и бельото на момичето също се хващаха в кадър. Направи снимка. В краткия миг на светковицата успя да види, че гащичките са розови, дънките избелели, а синьото одеяло е с огромни кървавочервени петна, филмът с бръмчене се пренави автоматично.

Снимките в „Ужасът“ бяха черно-бели. За новата книга Гормън щеше да настоява да бъдат цветни. Или поне няколко за изданието с твърди корици.

Завъртя фотоапарата към ботушите на Джанис. Бяха близо един до друг. Единият бе косо подпрян в подметката на другия.

Забележително! Умряла е боса, без обувки.

Докато пръста му търсеше копчето, Марти се изпречи пред очите му и заби юмрук в корема му. Ударът изкара целия му въздух и го събори назад. Апаратът изхвърча от ръцете. Падна по гръб в склона и се хълзна надолу. Краката му щръкнаха и той се преметна презглава. Натърти коленете си. Хвана се за бурените, за да се задържи. Сред шумното си задъхано дишане чу как Клер вика на Марти да спре.

Мъжът връхлетя отново върху него.

— Недей! — извика Гормън.

Марти го ритна в главата. Гормън зарови лице в тревата. Усети удар с обувка. Поглеждайки нагоре, видя, че стремителността на ритника наклони мъжа назад и той загуби равновесие. Марти размаха ръце и падна. Приземи се на задника си. Подхълзна се и краят на обувката му закачи ухото на Гормън.

Гормън сграбчи крака и силно го изви. Чу как с пукане се скъса някакъв хрущял. Марти се гърчеше от болка. Устата му се отвори и той нададе вик.

— Марти! — изрева Клер и тръгна надолу.

След няколко секунди Гормън трябваше да се сражава и с нея. Двама срещу един. Не е честно!

Той потегли Марти за крака. Когато пъшкащият мъж се приближи достатъчно, Гормън го удари в слабините.

— Остави го! — извика Клер. — Не го докосвай, копеле!

Беше само на няколко метра от него.

Гормън напипа камък, голям колкото кокосов орех, и цапна Марти по челото. Усети как от удара черепът се раздроби.

Клер нададе вой. Тя се спускаше с гръб към склона с нервни поклащения на главата, махайки ръце във въздуха, за да запази равновесие.

Гормън падна на колене.

— Всичко е наред — каза й той. — Не се страхувай. Ще извикаме лекар.

Но Клер внезапно се извъртя и хукна нагоре по хълма.

Гормън тръгна след нея.

— Не тичай! — извика. — Ако избягаш, не можем да помогнем на Марти. Чакай!

Тя продължи да бяга.

— По дяволите, стой! Нищо няма да ти направя!

Кракът ѝ стъпи върху един от ботушите на Джанис.

Препъна се, но не падна.

Гормън хвърли камъка по нея. Уцели я между плешките. Тя падна и се просна на земята. Опита се да се изправи. Гормън се хвърли върху гърба ѝ. Тежестта му я прикова. Сграбчи я за косата, дръпна главата ѝ към себе си, изпъна дясната си ръка покрай рамото ѝ и изнесе юмрук, за да я удари силно. Позата му бе неудобна. Не можеше да замахне както трябва, но започна да ѝ нанася бързи удари в лицето. Тя викаше и се опитваше да извърне глава. Когато успя да сграбчи китката му, Гормън се освободи и я притисна здраво с лакът върху рамото. Тялото ѝ потрепери, а той продължи да я налага с лакът. Жената се гърчеше и пищеше след всеки удар, докато в един миг той не удари чувствителното място на лакътя си. Ръката му изтръпна и остана безчувствена.

Гормън се надигна от гърба ѝ, продължавайки да я държи за косата. Седна върху задницата ѝ. Слабата ѝ съпротива не го притесняваше. Знаеше, че ѝ е изкарал душата. Но не знаеше как да я довърши. Разтърси ръка и докато чакаше да отмине слабостта, огледа осветената от луната земя. Не видя наблизо никакви камъни.

Клер се извъртя под него.

— Стига! — каза грубо Гормън и злобно я дръпна за косата. — И престани да ревеш!

След малко почувства ръката си по-добре. Прерови с пръсти тревата до тялото на Клер и намери къса пръчка. Беше малко поголяма от молив и от двете страни не бе особено остра. Но може би щеше да свърши работа.

Гормън хвана пръчката като нож, прокара я по гърба на жената и я заби във врата ѝ, точно под дясното ухо. Пръчката се хълзna по кожата, оставяйки дълбока резка. Клер пищеше, удряше с глава и се въртеше като луда. Гормън заби пръчката още веднъж. Този път се отчупиха няколко сантиметра, оформяйки прилично острие. С третия удар пръчката проникна в главата. Сега вече жената крещеше колкото ѝ глас държи. Мяташе се обезумяла, докато той забиваше пръчката още

по-дълбоко. След това я извади и нанесе още един удар. Продължи да мушка клечката във врата ѝ, дълго след като писъците бяха престанали и тя лежеше неподвижно под него.

Слезе от нея. Ръкавът на якето му беше изцапан с кръв. Избръса пръсти в дънките ѝ.

Потупа джобовете си и се увери, че по време на борбата не е загубил касетофона, нито портфейла.

Касетофонът? Извади го. Мили боже, работил е през цялото време на убийствата. Трябва да унищожи лентата.

Трябва също да се отърве от дрехите си. Без остатък! Но това после!

Спусна се надолу и взе панталоните на Брайън. Отвътре изскочи бельото му. Бръкна в джоба и извади ключовете от колата. Лутайки се по склона, откри фотоапарата. После коленичи над тялото на Марти. Договорът беше в джоба на ризата. Намери го и въпреки че в този момент не бе съвсем сигурен защо го прави, извади и ключовете на Марти.

Хукна надолу към оградата. Хвърли последен поглед към обезобразеното тяло на Брайън и побягна.

12

Тайлър се просна в леглото и притисна лице в меката възглавница.

Цвъртенето и чуруликането на птичките извикаха спомени от далечни летни утрини, когато обичаше да се излежава. Не ѝ се ставаше, а в същото време нямаше търпение да излезе навън. Очакваха я приключения — книгите с комикси (имаше цяло състояние!), игрите и състезанията със Сали, Хъс и Лорета, пикник при езерото или поход сред природата.

Най-много обичаше походите. Тръгваха с велосипеди или пеша. Следваха някой път, горска пътека или железопътни релси — тогава беше стигала най-далече.

По-късно дойдоха утрините, изпълнени с болезнено вълнение. Нямаше търпение да се събуди и да вземе автобуса до плувния басейн, където Скип Робинсън тренираше плуване по гръб. Този път можеше да я забележи. Най-накрая, наистина я забеляза. И беше толкова срамежлив. И винаги миришеше на „Копертон“.

Ейб мирише на „Брут“. Тя се притисна в леглото, спомняйки си допира на тялото му, когато снощи я прегърна. Там, на площадката, като двойка пубери, докато Нора водеше Джек към стаята си. Ако беше поканила Ейб да влезе, щеше сега да е до нея. Вместо това, всеки се прибра сам в стаята си. Още тогава Тайлър съжали. Сега почувства липсата му като болезнена празнота.

Едва го познавам, мислеше си тя.

Но Дан не излизаше от главата ѝ. Беше дошла да намери Дан и щеше да бъде един вид изневяра да прави любов с Ейб.

Искаше ѝ се да го бе сторила.

Не дължеше нищо на Дан. Бяха направили всеки своя избор преди пет години и дори да го намереше днес (в „Къщата на Звяра“?), може би всичко бе приключило завинаги. Не трябваше да се оставя мисълта за Дан да ѝ попречи.

Имаше и нещо друго, което я спря. Това, че желаеше Ейб толкова силно, а знаеше, че може никога повече да не го види. Той и Джек щяха да се отправят на север, тя и Нора — на юг. И ако беше престала с Ейб, раздялата щеше да е още по-трудна.

Сега, като си мислеше за това, усети липсата му. Сякаш вече е заминал.

Остава ни днешният ден, каза си тя.

Снощи се бяха разбрали да се срещнат на закуска. А след това? Обиколка на „Къщата на Звяра“? Нора изглеждаше твърдо решена да опита, ако Ейб и Джек дойдат... Поне ще са заедно още малко.

Ейб, запознай се с моя стар приятел, Дан Дженсън. Дан, тоб Клантън.

Тайлър? Не мога да повярвам, че това си ти. Господи, дай да те разгледам. Много си хубава! Отслабнала си...

Дан я грабва в прегръдките си и в очите на Ейб блестят искри на ревност. Ейб се отдалечава. Не, почакай!

Твърде е разстроена, за да се наслаждава на удоволствието да се излежава. Тайлър стана. Дръпна завесите и погледна навън. Сърцето ѝ подскочи. Точно от другата страна на площадката, върху стълбите на верандата, с лакти на колене и сведен поглед седеше Ейб. Утринният вятър развяваше косата му. Беше намръщен и дълбоко замислен.

Дали мисли за мен, запита се тя.

Едва ли. Ласкаеш се.

Но може пък наистина.

Боже, изглежда толкова самотен и разтревожен.

Тайлър се изненада колко е самонадеяна и отстъпи от прозореца. Върху нощницата си облече халат и отиде до вратата. Когато я отвори, Ейб вдигна очи. Навъсеният му израз се стопи и върху лицето му се разля усмивка.

— Добро утро! — извика Тайлър.

— Добро утро.

— Отдавна ли си станал?

— Не.

— Искаш ли чаша кафе?

— Как мога да ти откажа? — той се изправи и изтупа дънките си.

Дънките бяха стари, протрити и избелели на коленете, леко широки при маншетите. Обувките му изглеждаха нови. Бялата тенис

фланелка обгръщаше тялото и очертаваше извивките на мускулите му.

Изведнъж Тайлър усети, че под халата и нощницата е гола.

Силно казано гола, помисли си тя.

Усети хладното подухване около краката, което се плъзна нагоре между тях. Зърната на гърдите ѝ настръхнаха и опънаха гладката материя на нощницата. Остана без дъх, когато отстъпи от вратата, за да направи път на Ейб.

— И така — каза тя, опитвайки се да прозвучи спокойно. — Добре ли спа? Без кошмари за Бобо, надявам се.

Той изучаваше лицето ѝ.

— Аз спах добре. А ти?

— Като пън.

Тя се освободи от погледа му и се извърна. Прекоси стаята. Коленете ѝ трепереха. Взе каната за кафе от монтирания котлон и я занесе в банята. Напълни я с вода и се върна. Докато включваше щепсела, Ейб застана зад нея. Тя се обърна с лице към него.

— Може би ще взема малко... — гласът ѝ замря и тя впи поглед в Ейб.

Дланта му галеше лицето ѝ.

— Липсваше ми — прошепна той.

Тайлър се опита да каже нещо, но гърлото ѝ бе свито. Пристъпи към него и го целуна.

Ейб я държеше здраво, по-здраво от снощи, сякаш са били разделени от дълго време и сега се нуждаеше да я чувства по-близо, за да се увери, че наистина е до него. В следващия миг прегръдката му се отпусна. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ.

Тайлър искаше да ѝ свали дрехите и да усети с голата си кожа докосването на ръцете му. Но той само я потупа по дупето и я пусна.

Тайлър развърза колана и разтвори халата. Хвана Ейб за китките и повдигна ръцете му до гърдите си. През тънката нощница усети топлината му. Дъхът ѝ трептеше, когато той ги погали и нежно ги стисна. След това затвори халата ѝ. Хвана я за реверите, дръпна я напред и я целуна по устните. Усмихна се и попита:

— Опитваш се да ме прельстиш ли?

— Мина ми през ум.

— Безсрамница.

— Такава съм.

— Ами твоят приятел Дан?

— Какво той? — стомахът ѝ се сви.

— Изминала си целия този път, за да го намериш.

— Зная, но...

— Ако ще те загубя заради този мъж, по-добре е... да не отивам по-далече. Вече достатъчно силно те желая. Не усложнявай положението ми.

— О, Ейб — прошепна тя.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя пристъпи към него и го прегърна силно.

— Успокой се — каза той, галейки я по косата. — Сега се облечи. Аз ще направя кафето. Спомняш ли си, че ме покани на кафе?

Тайлър кимна и си избърса очите.

— Не се опитвай да се съблечеш пред мен.

Тя се усмихна.

— По дяволите, точно това си мислех.

— Сигурно съм медиум.

— Не искаш ли да видиш какво изпускаш?

— Искаш да ми натриеш носа.

— Ти *наистина* си медиум. Другото щеше да е вторият етап.

Ейб се изсмя тихо и поклати глава.

Тайлър мина покрай него. Той я наблюдаваше как се навежда над свободното легло, за да прерови куфара.

— Нали щеше да пригответи кафе?

— Искаш ли нещо в него?

— Не, пия го чисто.

Но той не отместваше погледа си.

Тайлър извади кадифените си джинси, жълтата блузка, прозрачния сутиен, който бе носила предишната вечер и чисто бельо. Размаха дрехите пред очите на Ейб и попита:

— Одобряваш ли ги?

— Много са хубави.

Тя му се усмихна с престорена свенливост.

— Дан никога не обръщаше внимание на тези неща — каза тя и остави сутиена да падне върху леглото.

— В тебе *наистина* има нещо жестоко — каза Ейб.

— Мислиш ли? — взе останалите дрехи и ги отнесе в банята. —
Чао-чао — и затвори вратата.

Облегна се на нея и затвори очи, като си представяше докосването на ръцете му, силния натиск на тялото му, нетърпеливите му устни. Как беше погалил гърдите й! „Вече достатъчно силно те желая.“ Господи, наистина ли така беше казал? Разбира се, че го каза! Видя, че се усмихва и плаче. „Ако ще трябва да те загубя заради този мъж...“

Няма защо да се притеснявате, г-н Ейбрахам Клантън.

Тайлър Клантън.

Господи боже, ти си луда.

Чувстваше се наистина полудяла — радостна, гузна и объркана.
Желае ме, но колко? И какво следва сега?

Следва закуска. Стъпка по стъпка. Закуската, след това обиколката на „Къщата на Звяра“, където ще се изправим лице с лице с Дан (Господи, какво ще му кажа?), а след това какво? Може би обяд. Какво ще стане, когато всеки тръгне по своя път? Не мисли за това. Още не. Ще разрешаваме проблема, когато му дойде времето. Може да останем още една нощ. Или две. Или...

— Кафето е готово — извика Ейб през вратата.

— Идвам — каза тя.

Бързо съблече халата и нощницата. Изми си лицето и зъбите, сложи си дезодорант под мишниците и се облече. Чувстваше сеексапилна и дръзко облечена в тънката блуза без сутиен. Върху гърдите й имаше по един джоб. Пъхна блузата в джинсите, приближи се до огледалото и започна да се изучава.

— Добре изглеждам — прошепна.

Разкопча още едно копче, за да покаже деколтето.

Нора щеше да разкопча още едно.

Замисли се за момент. После поклати глава.

Когато се появи, Ейб се усмихна.

— Прекрасна си — каза той.

Тя огледа блузата си.

— Дан ме харесваше в жълто.

Ейб я погледна особено. Сигурно подозира. Не искаше ли да го разкара, като го дразни по този начин? Трябва само да го накара да се почуди. Поне за малко.

Той ѝ подаде пластмасова чашка. От кафето се издигаше пара.

— Докато се обличаше, почука Нора. Почти са готови да тръгват. Тайлър отпи от кафето и сбръчка нос.

— Нямам вина. Кафето е нес.

— Поне е горещо — занесе чашата до тоалетката и седна.

Отпиваше от кафето, докато се решеше. Ейб стоеше зад нея и наблюдаваше.

— Джек там ли беше? — попита тя и видя в огледалото как кимва.

— Щастливият Джек — каза той.

— Щастливата Нора...

Ейб оставил чашата. Потърка раменете ѝ и тя изстена.

Чу се тихо почукване. Той я пусна, прекоси стаята и отвори междинната врата.

— Готови ли сте да тръгваме? — попита Нора.

Влезе, последвана от Джек.

— Решихме, че ще бъде приятно да слезем в града за закуска.

Имате ли нещо против?

— Не, разбира се — отговори Тайлър, ставайки.

Нора носеше блуза без ръкави, която разкриваше голото ѝ тяло чак до върховете на гърдите. Върху рамото ѝ, където я бе ударил мъжът с антената, се виждаше червена резка. Кожата ѝ имаше розов отблъсък, а косата ѝ бе мокра.

Скоро е взела душ, помисли си Тайлър. Джек също бе леко зачервен. Дали са се къпали заедно? Дали са се любили под горещата струя? Ейб и аз можехме да...

— В теб ли е ключът от стаята? — попита Ейб.

Тя кимна си взе чантата.

Излязоха и потънаха в хладните сенки на утрото. Тайлър плъзна ръка по гърба на Ейб.

— Бих хапнала препечени питки с наденички — каза Нора.

13

Гормън сънуваше, че го гонят. Тичаше по огрян от слънцето склон. Смееше се, като размахваше над главата си лист хартия — договора.

— Не можете да ме хва-а-не-те-е — изпя той и беше сигурен, че не могат.

Беше бързоног, докато Марти и Клер се влачеха зад него като сомнамбули. Не, като съживени чрез магия мъртвъци. Внезапно му дойде на ум, че наистина бяха мъртвъци. Тази мисъл отне част от удоволствието. *Ами ако го хванат?* Мъртвите можеха да го подложат на някое ужасно мъчение.

Знаеше, че преследват него, но сякаш вниманието им бе погълнато от нещо друго. Марти се бе заел да разкъсва на парчета чифт розови бикини, а Клер се опитваше да избоде едното си око с тъпа пръчка.

Не съм правил подобно *нещо*, помисли той. Сама си го правиш, скъпка.

Погледна напред и видя Брайън, който му махаше от върха на оградата. Джанис също беше там, горе, възседнала заострените колове. Един от тях бе влязъл в нея и тя се гърчеше страстно върху него, като същевременно смучеше пениса на Брайън. Забеляза Гормън и се изправи.

— Хей — извика тя, — това е *моят* договор!

— Кой каквото си намери, негово си е! — отвърна ѝ той и го размаха.

— Остави го — каза ѝ Брайън. — Имаш мене.

Тя вдигна рамене, наведе си и го пое с уста.

Гормън се обърна и хукна покрай оградата. Погледна назад. Видя Марти и Клер. Бяха по петите му, което нямаше обяснение, тъй като той тичаше, а те едва се търеха. Марти тъпчеше остатъците от разкъсаните бикини в устата си. Очната ябълка на Клер висеше върху

бузата ѝ. Тя се опитваше да избоде с пръчка другото си око. Нека да си извади и двете очи. Няма да вижда нищо.

В следващия миг Гормън се препъна в ръба на някаква вана и падна в нея. Водата беше червена. Гола жена, излегната във ваната, разтвори ръце да го хване. Китките ѝ бяха набраздени с пресечени разрези. Беше Марта! Политна към нея и продължи да пада, да пада.

— Остави ме на мира! — изкрешя и се събуди.

В стаята бе светло и слънчево. Дишайки дълбоко, той се загледа в тавана. С възглавницата попи потта от лицето си.

Боже мой! Какъв кошмар!

Погледна туристическия си часовник — показваше девет и двадесет. Беше си легнал преди не повече от три часа. Но бе спал, преди да го събудят Марти и Клер.

Господи, ако можеше всичко да е само сън!

Пропълзя до края на леглото и седна. Натъртеното място върху корема, където го бе ударил Марти (*той* започна пръв) приличаше на мръсно петно. По ръцете му личаха няколко дребни одрасквания, но кокалчетата му дори не бяха ожулени от ударите по лицето на Клер. Отиде до огледалото на тоалетката и се вгледа в лицето си. Като изключим кървясалите очи, изглеждаше добре.

Отиде в банята. Коленичи до ваната и започна внимателно да търси следи от кръв по емайла, най-вече около канала. Ваната изглеждаше чиста. Нищо чудно — беше се изкъпал в океана, преди да се върне в стаята и да влезе под душа.

Пусна душа, нагласи температурата и застана под топлата струя. Докато се миеше, през ума му минаха всички подробности. Дали не е пропуснал нещо?

Договорите. Беше ги изгорил в тоалетната и бе пуснал водата.

Лентата. Беше я унищожил. Спомни си как отвори пластмасовата касета, издърпа лентата и я държа над тоалетната чиния, докато гореше с неприятен черен дим.

Касетофона. След като бе докоснал кальфа с окървавена ръка, трябваше да изчезне. Хвърли го в океана.

Фотоапаратът. Същият проблем — същото разрешение.

Дрехите му. Откъсна етикетите, завърза по един камък във всяка и ги хвърли в прибоя. Обувките не се нуждаеха от камъни.

Колите. Според преценката на Гормън, разрешението на този проблем беше брилянтно и дръзко. Когато бе взел ключовете от колата на Марти, нямаше представа защо го прави. Вероятно още тогава е кроял плана в подсъзнанието си, но едва когато стигна до колите, той напълно се оформи в главата му.

Не можеше да остави дори най-малка следа от кръвта на Клер в мерцедеса. Ето защо не го докосна, а стигна до брега с колата на Марти. Имаше голям късмет, че намери плажа. Веднага попадна на път, който само след двеста метра в западна посока го отведе до брега. Следващо една осветена от луната пътека по продължение на възвишението и *volad* — океанът.

Сбогом на касетофона, фотоапарата и дрехите. Най-неприятната част беше къпането в океана. Не, може би най-неприятно бе връщането до колата на Марти — гол и мокър, треперещ от студ и уплашен до смърт, че някой може да го види. Районът бе пуст и единствената сграда, от която се виждаше паркинга, беше без прозорци.

В колата бе намерил парцал, с който преди да се качи избърса седалката и волана за всеки случай — да не би да са останали капчици кръв по тях. По-късно, след като паркира зад мерцедеса, използва същия парцал да избръше колата от отпечатъци. Когато свърши, изтри външните дръжки и запрати ключовете далече сред дърветата по склона.

След това се качи на мерцедеса и се прибра в мотела. Чисто гол. Право през центъра на града. Слава богу, не бе видял жива душа. А когато пристигна в „Уелкъм Ин“, всички бунгала бяха тъмни.

Като се връщаше назад към тези действия, се изуми, че е успял да ги изпълни — наистина се изуми, че не бе позволил да го обхване паника и да се самоунищожи. Защото щеше наистина да се унищожи, ако просто бе избягал, без да се погрижи за предпазните мерки.

Както стояха сега нещата, дори ако падне някакво подозрение върху него, Гормън беше уверен, че не е оставил никаква улика, която да го свърже с престъплението. И в своя полза имаше едно чудесно предимство — следователите естествено ще приемат, че един и същ извършител е очистил Брайън, Марти и Клер. За всички щеше да е очевидно, че Гормън физически не е в състояние да наниже Брайън на: ограда, висока повече от два метра.

Една, единствена възможност го притесняваше — може да са го видели. Джанис не влизаше в сметката. Ако е жива и е наблюдавала убийствата от хълма... Възможно е, но е малко вероятно, тъй като нито се появи, нито извика, когато я търсиха. Повече от вероятно е да е мъртва. Но Гормън бе извършил убийствата върху място, което се виждаше от „Къщата на Звяра“. Може някой от прозореца да е видял всичко. Ако беше така и бяха докладвали за престъпленията, със сигурност полицията щеше да го пресрещне при колите. След като полицията не се появи, можеше да приеме, че или никой не го е видял, или свидетелят от своя страна също има престъпления, които иска да скрие — като например убийствата на Брайън и Джанис.

Мисълта, че може да е бил наблюдаван от техните убийци, го накара да потрепери. Изведнъж почувства беспокойство. Тестисите му се свиха и пенисът му се прибра навътре, сякаш искаше да се скрие.

Кой ли е убил Брайън? Каква сила се иска за това!

Може би наистина има Звяр, помисли си той.

Топлата струя вече не му доставяше удоволствие. Изплакна се от сапуна и излезе. За да се ободри, докато се сушеше и обличаше започна да мисли за съдбата си.

Убиецът, човек или звяр, му бе направил великолепна услуга. Гормън може да използва или не този инцидент в книгата, в зависимост от изхода на разследването. Независимо от това, сега всички приходи ще отидат при него. До последния цент. Дори ако Джанис като по чудо се появи, договорите са унищожени. Първоначалната кореспонденция не потвърждава никакво обвързване (може да намери онези писма и да ги унищожи... много е рисковано... защо изхвърли ключовете на Марти?), но в общи линии, Джанис нямаше на какво да разчита без договора.

Освен всичко, тя е мъртва.

Ще се моля да е мъртва.

Той закопчаваше последното копче на спортната си риза, когато някой потропа на вратата. Тихото и настоятелно почукване преобърна стомаха му. Идваше от стаята на Брайън. Пое дълбоко въздух, каза си, че трябва да запази спокойствие и премина през междинните врати. И двете легла на Брайън бяха непокътнати. Отиде бързо и тихо до поблизкото легло, обрна завивката и чаршафа, смачка възглавницата. После отвори вратата.

— Добро утро, г-н Харди — каза жената весело и бодро.

Беше млада и привлекателна, висока и добре сложена.

Изглеждаше свежа и сексапилна по къси жълти панталони и зелено горнище, което оставяше раменете ѝ голи и обгръщаше големите ѝ гърди. Гормън разбра, че я е виждал някъде. Спомни си къде. В бара на мотела. Снощи. Дамата бе едната от библиотекарките.

— О, здравейте — усмихна се той. — Вие бяхте Нина, нали?

— Нора.

— Как се чувствате в тази прекрасна утрин, Нора?

— Великолепно. А Вие?

— Чудесно — пое дълбоко дъх. Въздухът бе изпълнен с аромат на бор. — Прекрасно е да си жив в ден като този!

— Добре е всеки ден да си жив — отвърна Нора. — Както и да е, отбих се, защото вчера споменахте, че днес ще разгледате „Къщата на Звяра“.

— Да, точно това възнамерявам да направя.

— Аз и моите приятели отиваме там след малко. Ще има обиколка от десет и половина. Вие и г-н Блейк бихте ли искали да дойдете с нас?

Гормън погледна електронния си часовник. Показваше девет и петдесет и две. Щеше да е удобно, съобрази той, да направи обиколката с познати. Много по-добре, отколкото да влезе в тази отвратителна къща с група непознати.

— За мен ще е удоволствие — отговори той, — въпреки че не съм сигурен за Брайън. Изглежда е излязъл и нямам представа кога ще се върне.

Нора потърси с очи мерцедеса.

— Мислите, че е отишъл на разходка?

— Сигурно — предположи Гормън. — Толкова по-зле за него. С удоволствие ще... — прехапа език. — О, трябва първо да свърша една работа. Какво ще кажете, ако се срещнем пред будката за билети?

— Добре. Чудесно.

— В десет и тридесет? Няма да е зле да се поразмърдам. Нора кимна и се усмихна.

— Ще се видим там. Тя се обърна и тръгна. Гормън я наблюдава известно време, наслаждавайки се на движението на дупето ѝ в тесните панталони.

Върна се обратно в стаята си, отвори бутилка джин и отпи една гълтка. Намери телефонен указател в чекмеджето на нощното шкафче. Надигайки бутилката, потърси страниците с услугите. Под заглавието ФОТОГРАФСКО ОБОРУДВАНЕ И МАТЕРИАЛИ — ПРОДАЖБИ НА ДРЕБНО фигурираха няколко магазина. Повечето от тях се намираха другаде — указателят покриваше цялата област. В Малкаса Пойнт имаше само, „Бобс камера и саунд сентър“, „Крайбрежна улица“, номер 300.

— Чудесно! — промърмори Гормън. Отпи последна гълтка от джина и се отправи към колата. Пет минути по-късно мина с колата покрай магазина.

Отбеляза местонахождението му и продължи по „Крайбрежна улица“, отминавайки черния път, по който бе минал преди няколко часа, след това извърна очи по посока на „Къщата на Звяра“. Погледът му проследи задната ограда, докато в полезнинето му влезе сградата. От другата страна отново подхвани с очи оградата. Обърна глава, наблюдавайки оградата, докато склонът се издигна толкова, че препречи гледката. Бе сигурен, че е огледал цялата ограда от двата ъгъла. Тялото на Брайън го нямаше. Не беше забелязал и другите две, но тях от разстояние можеше да ги види по-трудно. Почти бе очаквал, че ще срещне полицаи, но пространството отзад изглеждаше пусто.

Може би са приключили огледа на място и са заминали. Изглеждаше малко вероятно. Логично беше да има още полицаи, претърсващи района за улики.

Продължи по пътя. Старият плимут на Марти, забулен от сутрешните сенки, продължаваше да стои паркиран на мястото, където го бе оставил. И там нямаше полицейски коли. Не видя и кола на моргата.

Сви по един завой, след това обърна колата. Връщайки се обратно по пътя, продължи да разглежда склона. В мига, в който се появи задната ограда, той плъзна бързо очите по нея. От тази гледна точка виждаше почти до най-далечния ѝ край.

Съмненията му изчезнаха.

Труповете бяха преместени.

Но от полицията ли? Едва ли.

14

Джанис се вършеше и мяташе в съня си. Събудиха я остри мъчителни болки. Лежеше неподвижно на една страна. Охкаше със стиснати очи.

Господи, колко боли, мислеше си тя.

Изскимтя от пристъпа на тъпа болка вътре в тялото и се сви надвие. Коленете ѝ се опряха в нещо меко и пихтиесто.

Какво се е случило с мен, крещеше мозъкът ѝ.

Притискайки корема си, напипа някаква лента. С треперещи пръсти се опипа и разбра, че лентата поддържа превръзка. Бинт ли е това? Свършваше точно под ребрата. Премести ръцете си по-нагоре и докосна ивици от лентата под лявата гърда. Бинтът започваше над зърното, покриваше горната част на гърдата и минаваше през рамото. Плътта под нея гореше. Другото ѝ рамо също бе бинтовано. Дясната гърда беше гола, но я болеше. Друг бинт минаваше отстрани до хълбока. Там откри ластичен колан. Проследи го до слабините и с пръсти напипа дебела дамска превръзка.

Какво е станало с мен?

Изнасилена съм. Сигурно съм била изнасилена. Ужасна е болката. Какво е използвал, за бога, дърво ли?

Започна да ридае. Болезнени спазми разтърсваха цялото ѝ тяло.

Кой е сторил това? Господи, защо?

Брайън? Нима Брайън?

Спомни си, че беше с него. Но...

Дали не е полуудял, какво го е прихванало?

Къде съм? В болница?

Не миришеше на болница, а по-скоро на зоологическа градина. Освен това разбра, че не е в легло. Лежеше на пода. А с голата си кожа усещаше мекия мъх на килим.

Отвори очи. Под смътната синя светлина видя до себе си купчина възглавници. Сигурно е лежала върху тях, преди да се търкулне.

Синя светлина! Възглавници!

Къде се намирам?

Стискайки зъби от болката, която разкъсваше утробата ѝ, внимателно се повдигна на ръце и колене. Наложи си да се изправи. Олюя се и разпери ръце, за да запази равновесие. След това бавно се обърна.

Тук няма никой. Сама съм.

Стаята беше с мъничко по-малка от нейната спалня у дома. Погледна нагоре и видя, че таванът бе покрит с огледала. С изключение на килима и възглавниците, стаята беше гола. Нямаше нито мебели, нито прозорци...

Никакви прозорци!

Къщата на Куч?

— Господи! — прошепна тя.

Потръпвайки на всяка крачка, тя се отправи със залитане към единствената врата. Протегна ръка към касата на вратата и се опита да се подпре. Ръката ѝ се огъна. Джанис политна към вратата, но успя да сграбчи дръжката и продължи да се държи за нея, докато отмине острата болка. След това се опита да натисне дръжката. Тя не поддаде.

Заключена съм!

Изненадата не бе голяма.

Продължи да натиска и бълска дръжката. Опитваше се да я изтръгне и да извади вратата от касата.

Най-накрая се отказа.

Остана без дъх. Трепереше от болка.

Отпусна се и седна на пода. Бинтът върху гърдата ѝ се бе разхлабил. Изпод него се стичаше кръв. Опита се да притисне лентата, но тя не залепваше. Кожата ѝ бе хълзгава. Повдигна дебелата синя превръзка и, премигвайки през пот и сълзи, започна да разглежда раните си.

Рамото ѝ бе разкъсано и кървяще, сякаш бе ухапано от куче. Плътта под него бе одрана с четири дълги драскотини. Притисна внимателно превръзката обратно на място и разгледа другата си гърда. Кожата бе цяла, но бе потъмняла под формата на полумесец от леки ухапвания. Повдигна гърдата си и откри подобен полукръг под зърното.

Следи от зъби?

Но това не бяха човешки зъби.

Някакво диво животно? Може би койот?

Кого се опитваш да измамиш, помисли си тя.

Това е бил Звярът.

Звярът на Елизабет Торн.

Не си спомняше нищо, но знаеше, че е било точно така.

Господи, онова нещо я е изнасилило.

Треперейки, тя обгърна с ръце корема си и се наведе напред.

Опрая чело в пода.

Изнасилил я е. Но не я е убил. Някой е превързал раните ѝ. И сега беше пленница в къщата на Маги Куч.

Звярът ще се върне, помисли тя.

Ще ме поиска отново.

15

Харди спря до оградата. После измина пеш известно разстояние нагоре по тротоара и направи снимка на „Къщата на Звяра“. Докато сваляше фотоапарата, видя как му маха Нора. Кимна ѝ за поздрав и се приближи. Въпреки че леко подухваше, Тайлър реши, че Гормън сигурно се задушава със спортното си яке. На нея самата ѝ бе много топло. Съжаляваше, че не е облечена в къси панталони или пола, вместо в джинсите.

- Спомняте ли си Тайлър? — попита Нора.
- Разбира се. Как мога да забравя такова приятно същество?
- Тайлър стисна с неудоволствие предложената ѝ ръка.
- Запознайте се с Ейб Клантън.
- Приятно ми е, г-н Харди. Чел съм Вашите книги.
- Харди погледна изненадано и пое ръката на Ейб.
- Книги? Повече от една?
- Разбира се. Написали сте около тридесет преди „Ужасът при водопада на Черната река“.
- Четиридесет и осем, ако трябва да сме точни. Някои от тях под псевдоними. Много съм щастлив и изненадан да срещу човек, който знае, че съществувам преди „Ужасът“.
- Най-много ми харесва серията „Врагове на смъртта“. Винаги хвърлях по едно око дали са я докарали във военната библиотека.
- А-ха, значи сте военен. Трябаше да отгатна. С тази изправена стойка! Без съмнение сте от морската пехота.
- Ейб изглеждаше развеселен.
- Познахте.
- Авторът на „Врагове на смъртта“ е Мат Скот. Как познахте, че зад псевдонима се крия аз?
- Бяха изписали името Ви върху страницата с авторските права.
- Изключително образован тип — каза той и се обърна към Джек. — И Вие ли сте пехотинец?

— Бях. Казвам се Джек Уайт — здрависаха се. — Гледал съм Вашия филм.

— А-ха.

— Аз пък съм изключително необразован тип.

Нора се изсмя.

— Снощи се запознахме с един човек, от когото сигурно ще поискате да вземете интервю. Капитан Франк. Живее в един автобус, ей там.

Тя посочи към гората в най-отдалечената част на пътя за плажа.

— Интервю ли?

— Твърди, че баща му намерил Звяра на някакъв остров и го довел тук.

— Звяра?

Тя кимна към старата къща.

— Този Звяр, така ли? — попита Харди.

— Да. Пълен е с информация и отвратителни подробности.

— Защо това трябва да ме интересува?

— За книгата Ви.

Той се вгледа в нея и леко се усмихна.

— Снощи ви обясних, че не възнамерявам да пиша за „Къщата на Звяра“.

— Точно така! — Нора щракна с пръсти и си придаде вид на много ядосана на себе си затова, че е забравила. — Вярно, че го казахте. Сега си спомних!

Внезапно се захили и му се закани с пръст:

— По-добре говорете с Капитан Франк за книгата, която няма да напишете.

Харди се засмя.

— Не се притеснявайте. Няма да кажем нито дума, че Вие пишете книга за „Къщата на Звяра“. Кълна се в майка си, а вие, останалите, също, нали? С нас тайната Ви е в пълна безопасност.

Тайлър се огледа и видя, че опашката се придвижваше към будката за билети. Стомахът й се сви и леко й се догади.

Успокой се, каза си тя. Няма от какво да се притесняваш. В края на краишата може би Дан не е тук.

Ами ако е тук?

Може да изчака отвън, за да избегне срещата.

Няма да е честно.

Пръстите ѝ нервно отваряха и затваряха ключалката на чантата.

— Аз ще ги купя — каза Ейб.

— Не, ти вече достатъчно...

Той мина пред нея и взе два билета от усмихнатото русо момиче на касата. Застанаха отстрани, за да изчакат другите.

— Благодаря — каза тя.

— Добре ли си?

— Не съвсем.

— Сигурен съм, че Дан много ще се зарадва като те види.

— Ще ми бъде по-лесно, ако не е така.

Ейб изглеждаше сериозен. Стисна леко рамото ѝ и пусна ръката си, когато приближиха Нора и Джек.

Нора се намръщи загрижено.

— Сигурна ли си, че искаш да влезеш?

— Не искам, но ще вляза.

— Някакъв проблем ли има? — намеси се Харди.

— Бившето гадже на Тайлър трябва да е...

— Всичко е наред — прекъсна я Тайлър, подразнена, че Нора разтръбява личните ѝ проблеми на всеки срещнат.

Обърна се бързо и влезе през подвижната преграда. Ейб я настигна от другата страна и я хвана за ръката. Тайлър го погледна и каза:

— Понякога много си отваря устата.

— Виждам, че Гормън не ти харесва.

— Намирам го за допиробен автор.

— Склонен съм да се съглася с теб.

— Мислех, че си негов почитател.

— Харесаха ми някои от книгите му. Това не означава, че трябва да ми харесва и човекът, който ги е написал.

Спряха зад малката групичка, която се бе събрала пред верандата на входа. Нора и Джек застанаха до тях.

— Какво ще правим? Да влизаме? — попита Нора.

— Сигурен съм, че има екскурзовод — отговори Ейб.

Екскурзовод? Дали не е Дан? Сърцето на Тайлър се сви. Тя стисна ръката на Ейб и впери поглед в мрачната врата. Тя се отвори и Тайлър трепна уплашена.

Човекът на входа не беше Дан. Изпусна дълбока въздишка, когато видя, че излиза недодялан мъж. Изглеждаше на около шестдесет и вървеше сковано, сякаш нещо го болеше. Слезе по стълбите на верандата, като се държеше за перилата.

— Билетите, моля — каза с глас, който прозвучава много силно за човек с такава немощна външност.

Две деца отстъпиха и му направиха път.

Тайлър чу тихо щракване. Обърна се към Харди и се изненада, че не вижда фотоапарат пред очите му. Едната му ръка бе в джоба на якето. Усмихна ѝ се и извади ръката си.

Там има касетофон, помисли тя. Ще запише обиколката.

Без да иска позволение? Разбира се, иначе нямаше да го прави така тайно. Абсолютно незаконно е, но какво му пука на Гормън Харди.

Това затвърди мнението ѝ за него.

Долнопробно копеле, реши окончателно тя.

След като събра билетите, кокалестият мъж изкачи стълбите на верандата. Обърна се към хората и избърса уста с опакото на ръката си.

— Дами и господа — започна тържествено той, — имам честта да ви представя собственичката на „Къщата на Звяра“. Една храбра жена, преминала през пречистваща огън на трагедията и излязла от него още по-силна — Маги Куч, вашият личен екскурзовод на днешната обиколка!

Той махна с ръка към вратата като уморен водещ на цирково представление и се потътри назад, за да направи път.

От къщата се показва възрастна жена, подпряна на абаносов бастун. Изглеждаше достатъчно стара, за да бъде майка на мъжа. Независимо от бавната поклащаща се походка, излъчваше сила. Беше едра, с широк ханш и массивна гръд, която люлееше цялата предница на избелялата ѝ шарена рокля, докато изкуцука до края на верандата. На Тайлър ѝ заприлича на строга баба. Носеше светлокрафяви чорапи и стари черни обувки с връзки. Сякаш за да развесели окаяния си вид, около врата си бе завързала червен копринен шал. Лицето ѝ първоначално изглеждаше кисело. След това се опита да се усмихне. Усмивката ѝ не бе весела, а по-скоро принудена и неестествена.

— Добре дошли в „Къщата на Звяра“ — започна тя. Очите ѝ обходиха групата. Тайлър изтръпна от ужас, когато погледът на

старицата падна върху нея. — Казвам се Маги Куч, както ви съобщи Уик, а това е моята къща.

Тя направи пауза, сякаш предизвикваше някой да изкаже несъгласие с нея. От посетителите не се чу нито звук. Няколко души оглеждаха фасадата на къщата или гледаха в краката си, очевидно нежелаещи да гледат в нея.

— Започнах да показвам къщата на посетители още през 31-ва, скоро след като Звярът отне живота на съпруга ми и трите ми деца. Да, Звярът! А не някакъв маниак с нож, както някои хора се опитват да внушат. Ако не вярвате, погледнете това — тя дръпна шала.

Когато разкри шията си, някой от тълпата простена. Пръстите на Маги преминаха по мъхнатите шевове на белязаната тъкан. Те бяха набраздили гърлото й.

— Това не е направено от човек. Беше Звярът с животински зъби и нокти — очите ѝ светеха, сякаш се гордееше с белезите си. — Това бе същият Звяр, който уби десет души в тази къща, включително моя съпруг и моите деца. Сега може би си задавате въпроса защо една жена развежда хора из своя дом, който е място на такава трагедия. Отговорът е прост: пари!

Тайлър чу как Гормън тихо се засмя.

Старата жена вдигна бастуна и посочи един от стълбовете, подпиращи покрива на верандата.

— Точно тук линчували Гюс Гаучър. Бил на осемнадесет години. Тогава, през август 1903 година, минавал през града на път за Сан Франциско. Но спрял тук и потърсил някаква работа срещу храна. Тогава в къщата живеела Лили Торн с двете си деца. Тя била вдовицата на известния банков обирджия Лайл Торн. Винаги съм твърдяла, че е построила къщата с мръсни пари. Кръвта ражда кръв, казвам аз. Както и да е, Гюс дошъл и тя му дала да нацепи дърва. Той свършил работата, получил храна като отплата и си продължил по пътя.

Маги Куч обходи отново с очи групата и продължи разказа си:

— Същата нощ дошъл Звярът. Нападнал децата и сестрата на Лили, която ѝ гостувала. Спасила се само Лили. Видели я да бяга по пътя и да говори несвързано като умопобъркана. Незабавно претърсили къщата от мазето до тавана. Не намерили никакво живо същество, а само разкъсаните и сдъвкани тела на жертвите. Събрали се опълчение, което тръгнало да претърсва хълмовете. Попаднали на

заспалия Гюс Гаучър. Тъй като бил непознат странник, от самото начало хвърлили вината върху него. Дали го под съд. Няколко души го били видели в къщата на Торн в деня на убийството. Нямало свидетели на престъплението, тъй като всички били загинали, освен Лили, която се побъркала. Светкавично го признали за виновен. След присъдата, през нощта, тълпата го измъкнала от затвора. Довлекли младежа на това място, провесили въже на този стълб и го обесили. Екзекуцията била любителска. Не свършили работата както трябва. Не се сетили да го завържат, а само го провесили. Разправят, че висял дълго време, махал и ритал като паралитичен, докато се удушил.

— Възхитително! — прошепна Нора.

— Горкият Гюс Гаучър никого не е убил. Звярът е извършил всичко това — тя потропа с бастуна по пода на верандата. — Да влизаме!

Тайлър погледна към Ейб. Той поклати глава. Намираше ситуацията за мрачна и любопитна.

— Барби беше права — прошепна Нора. — Страхотно е!

Изкачвайки се по стълбите на верандата, Тайлър пусна ръката на Ейб, за да изтрие изпотените си ръце в джинсите. В стомаха си чувствува оловна буза.

Групата се спря в преддверието. След слънчевата светлина навън, къщата отвътре изглеждаше студена и тъмна. Тайлър се огледа в мрака. Почти очакваше да съзре Дан като охрана в униформа.

— Я! — възклика възторжено едно момиче отпред.

Маги насочи бастуна към препарирана маймуна, която стоеше до стената с широко отворена застинала уста и оголени зъби.

— Поставка за чадъри — обясни тя и пусна бастуна през кръга от косматите ръце. — Лили имала слабост към маймуните.

Грабна отново бастуна и потупа животното по главата, от която се вдигна облак прах.

— Първото нападение — каза тя — станало в салона. Оттук.

Гормън се бълсна в Тайлър. Извини се и си проправи път напред, разбутвайки малката групичка. Стигна до вратата преди другите и последва Маги през нея.

— Истински предприемчив човек — промърмори Ейб.

— Влечugo! — каза Тайлър.

Влязоха в салона. Групата се разпръсна по продължение на опънато плющено въже. Непосредствено зад преградата, от тавана до пода, се спускаха яркочервени завеси, които закриваха по-голямата част от стаята. Маги, от другата страна на въжето, чакаше до стената и галеше една гънка на завесата, която беше имитация на кадифе.

— Завесите са нови — обясни тя. — Току-що ги сложихме. Придават по-голяма класа на мястото, не мислите ли?

Тя хвана края на един шнур.

— Етел Хюс, сестрата на Лили, била в тази стая през нощта на втори август 1903-та. Пристигнала за сватбата на Лили, която е трябвало да се състои следващата седмица. Но трагедията сложила край на всичко. Звярът влязъл оттам — тя посочи вратата зад Тайлър. — Изненадал Етел, която нищо не подозирала.

Маги Куч дръпна шнура и завесите се отвориха. Тайлър чу няколко ахкания. Момиченцето пред нея рязко се дръпна назад и я настъпи. Червенокоса жена извърна лице. Момче с каубойски костюм се наведе напред, за да вижда още по-добре. Гормън вдигна фотоапарата. Маги вдигна бастуна и предупреди:

— Никакви снимки. Ако някой иска да има спомен, може да си купи в магазинчето сувенирни книжки за шест долара и деветдесет и пет цента.

Гормън свали фотоапарата и поклати глава, сякаш бе отвратен.

— Голям номер му сви на този наивник — пошузна мъжът от лявата страна на Тайлър.

Тайлър с неохота погледна фигурата на Етел Хюс. Восъчното тяло беше проснато на пода. Широко отворените очи гледаха в тавана. Лицето бе изкривено от болка и ужас. Бялата разкъсана нощница, пожълтяла от времето като стара хартия, беше цялата в ръждиви петна. Дрипите покриваха само гърдите и срамните части. Изложената плът, от врата до бедрата, бе проядена и нашарена с кървящи рани в яркочервено.

— Звярът се появил зад гърба на Етел и скочил върху дивана, докато четяла „*Сатърдей ивнинг пост*“.

Маги пристъпи покрай тялото и посочи с бастуна разтвореното списание, което лежеше до разперената дясна ръка на фигурата.

— Това е самият брой, който е четяла, когато я нападнало чудовището. Всичко, което виждате тук, е точно както е било тогава, в

онази нощ. Освен телата, естествено — тя се усмихна. — Съгласете се, че не можехме да ги запазим. Но ги заместихме по най-добрая начин. Това е точно копие и е изпълнено с воськ от фирмата „Клод Дюбоа“ в Ница, Франция, още през 36-та. Гарантирам ви, че всеки детайл е достоверен, до последната рана. Успях да взема снимките от моргата. Както вече казах, всичко е абсолютно неподправено. Това е нощницата, която Етел носела в нощта на убийството. Тези кафяви петна са истинската ѝ кръв.

— Отвратително! — промърмори момичето, което настъпи крака на Тайлър.

Маги не й обърна внимание.

— Когато приключило с Етел, отвратителното същество започнало да вилнее из салона. Виждате ли онзи бюст на Цезар върху камината? — тя го посочи с бастуна. — Виждате ли, че му липсва носът? И това е дело на Звяра. Съборил бюста на пода. Метнал и половин дузина порцеланови фигури в камината. Счупил този стол. А тази красива маса от палисандрово дърво е била изхвърлена през прозореца. Шумът събудил всички в къщата. Стаята на Лили била точно отгоре — тя посочи с бастуна тавана. — Чудовището сигурно е чуло стъпките ѝ. Тръгнало към стълбите.

Маги дръпна завесите. Накуцвайки, заобиколи въжето и изведе групата от салона. Гормън стоеше близо до нея. На висок глас той каза:

— Мога ли да попитам защо сте сигурна, че събитията се случили точно в този ред? Както вече споменахте, не е имало никакви свидетели.

— От полицейските доклади и снимките — обясни тя и тръгна по стълбата. — Статиите във вестниците. Било е ясно как се е случило. Ченгетата просто следвали кръвта.

— А Звярът бил ли е ранен?

Тя хвърли на Гормън развеселен поглед.

— Следвали кръвта на Етел — уточни Маги. — Капела от Звяра по целия път до стаята на Лили.

На горната площадка на стълбите тя сви наляво.

Тайлър стигна до края на стълбите и погледна надясно. В дъното червени завеси ограждаха пространство в средата на коридора, оставяйки тесен проход от двете страни. Още един експонат.

Колко ли са, почуди се тя. И колко ли ще може да понесе?

Ейб стисна ръката ѝ успокоително и влязоха в стаята на Лили Торн. Отново групата се пръсна с лице към стена от червени завеси и плюшено въже. В най-отдалечения край Маги дръпна шнура. Завесите се разтвориха. Восьчна фигура в розова нощница седеше изправена в леглото и гледаше уплашено над месинговата му рамка.

— В момента се намираме точно над салона — каза Маги. — Суматохата долу събудила Лили. Тя преместила тоалетката, залостила вратата и избягала през прозореца. Скочила върху покрива на издадения прозорец нания етаж и оттам — на земята.

Гормън изръмжа презрително.

Маги го погледна остро.

— Нещо притеснява ли Ви, господине?

— Не, не — той поклати глава. — Просто умът ми се отплесна...

Моля, продължавайте.

— Винаги съм се чудила — каза Маги — как Лили не се е опитала да спаси децата си.

— Обзела я е паника — предположи мъжът до червенокосата.

— Може би тази е причината — Маги дръпна завесите и групата я последва в коридора. — След като Звярът не успял да влезе в стаята на Лили, той решил да тръгне по коридора.

„Той“ — помисли си Тайлър. Изведнъж Звярът бе станал „той“

— Маги бе започнала да говори за него, сякаш е човек от мъжки пол.

Минаха покрай горната част на стълбите. Когато приближиха ограденото със завеси място, групата се подреди в колона по един. Тайлър пусна ръката на Ейб. Той ѝ направи знак да мине напред и тя пристъпи пред него през прохода между завесите и стената. Ръката ѝ закачи една от гънките на завесата. Дръпна се бързо и усети, че от допира кожата ѝ настърхна. След това коридорът беше празен и осветен от прозореца в дъното.

— Звярът — обади се Маги — намерил тази врата отворена.

Тя влезе в стаята отляво. Групата я последва. Тайлър внимаваше да не застане зад момичето, което я бе настъпило.

— Тук спели децата. Когато дошъл Звярът, предполагам, че вече са били будни. Може би са се криели под завивките, замръзнали от ужас. Ърл бил на десет, брат му Сам на осем години.

Завесите се отвориха.

Двете восьчни фигури лежаха между месинговите легла с лица към пода. Кървавите пижамки бяха разкъсани, както и кожата. Тайлър извърна очи. До умивалника стоеше люлеещо се конче с избелели цветове. В единия ъгъл имаше индиански барабан. Зад него на стената бе облегната бейзболна бухалка. Изведнъж момчетата оживяха в очите на Тайлър. Представи си как играят, как се смеят, как се гонят. Прехапа долната си устна и обърна поглед към прозореца. Чуваше гласа на Маги, но не я слушаше. На ливадата отпред видя обрулена от времето дървена барака. Зад нея — оградата. След това хълма, кафеникаво златист от слънчевата светлина. Сред него няколко зелени оазиса. Храсти. Купчини камъни тук и там. Пръснати дървета. Изглеждаше толкова спокойно. Докато наблюдаваше, долетя морска чайка. Кацна на оградата между два кола и клъвна нещо. Очевидно бе намерила храна. Искаше ѝ да е навън. Чувстваше се като в капан в този мавзолей. Може би Гормън се чувстваше по същия начин, защото видя, че и той гледа през прозореца.

Маги свърши и хората излязоха след нея в коридора. Този път, минавайки покрай завесите, Тайлър стъпваше по-близо до стената и държеше ръцете си плътно до тялото. Когато стигнаха до площадката на стълбите, Маги каза:

— Бяхме живели шестнайсет нощи в тази къща, преди да се появи Звярът. Съпругът ми, Джоузеф, не искаше за нищо на света да спи в помещението, в които са извършени убийствата и затова се настанихме в стаята за гости. Нашите дъщери, Синтия и Даяна, не бяха толкова придирчиви и заеха стаята на момчетата, в която бяхме току-що.

Поведе ги през вратата вдясно, от другата страна на коридора, срещу спалнята на Лили. И тук, от едната до другата стена, бе опънато плющено въже, но стаята отвъд него бе открита — с изключение на единия ъгъл. Там висяха червени завеси, които закриваха част от пода.

Маги посочи легло с балдахин.

— На седми май 1931-ва Джоузеф и аз лежахме тук. Беше преди почти петдесет години, но си спомням всичко, сякаш бе вчера. Същият ден бе валяло доста дъжд и продължаваше да вали, когато се оттеглихме в стаята. Бяхме оставили прозорците отворени. Аз лежах и слушах дъжда. Момичетата спяха в дъното на коридора, а бебето Теодор бе приспано в детската стая. Заспах с чувство за спокойствие и

сигурност. Около полунощ от долния етаж чухме шум от счупено стъкло. Джоузеф стана тихо от леглото и отиде на пръсти ей там — тя се приближи до скрина, отвори чекмедже и извади пистолет. — Той измъкна това, военен „Колт“ 0.45, автоматичен.

— Супер! — възклика възторжено детето в каубойския костюм.

— Джоузеф го зареди и още чувам този звук.

С бастуна под мишница тя дръпна черния предпазител на оръжието.

— Надявам се, че не е зареден — обади се бащата на момичето.

— Не е опасен, дори да е зареден — увери го Маги. — Миналата година заварихме цвета с олово.

Прицели се в пода и дръпна спусъка. Чу се щракване. Маги Куч прибра пистолета обратно в чекмеджето.

— Джоузеф го взе със себе си — продължи тя — и ме остави сама в стаята. Изчаках, докато го чух да слиза по стълбите, след това излязох в коридора. Трябваше да стигна до децата си, нали разбирате?

Без да докосва завесите, тя заобиколи въжето. Групата я последва в коридора. Спра се на върха на стълбите.

— Бях точно там, когато се разнесоха изстрелите. След това до мен стигна ужасният вик на Джоузеф. Чух шум от борба. Исках да изтичам. Но стоях тук вцепенена, с поглед втренчен в тъмното.

Тя се взря надолу по стълбите, сякаш отнесена от спомена за случката.

— Звярът се качваше по стълбите — каза тя тихо. — Не виждах в тъмното, но кожата му бе бяла като корем на риба. Толкова бяла, сякаш светеше. Ходеше изправен като човек, само бе леко приведен. Знаех, че трябва да изтичам и да взема децата, но не можех да помръдна нито един мускул. Останах вцепенена. След това той издаде нещо подобно на смях и ме хвърли на земята. Започна да ме дърпа с нокти и зъби. Опитвах се да се съпротивлявам, но той бе по-силен от десет мъже, взети заедно. И вече се готвех да предам дух, когато Теодор се разплака в детската стая. Звярът чу бебето. Слезе от мене и хукна по коридора. Бях лошо ранена, но тръгнах след него. Не можех да го оставя да вземе бебето ми.

Тя се отдалечи куцешком по коридора. Тайлър се притисна близо до стената, за да избегне допира със завесите.

Сигурно вътре има други тела, помисли си тя. Обезобразени трупове от воськ.

Срещу стаята на момчетата Маги спря. Почука с бастуна по затворената врата вдясно.

— Тази врата беше отворена. Надникнах вътре. Там, в тъмното...

— Няма ли да влезем? — попита червенокосата.

Маги хвърли гневен поглед.

— Никога не показвам детската стая.

След това се загледа във вратата, сякаш виждаше през нея.

— Там, в тъмното, видях бледоликия Звяр как вдига детенцето ми от лулката и го разкъсва. Наблюдавах вцепенена от ужас. Изведенъж нещо ме дръпна за нощницата. Зад мене стояха Синтия и Даяна. Хванах ги за ръка и хукнахме. Минахме оттук.

Последваха Маги през отвора от другата страна на завесите. Тя спря пред затворена врата срещу стълбите. Групичката образува полуокръг около нея.

— Стигнахме дотук — каза тя, — преди Звярът да скочи в коридора и да тръгне след нас.

Отвори вратата. Надничайки в тъмната ниша, Тайлър видя стълба. Стъпалата водеха нагоре. Там мракът ги погълща.

— Намъкнахме се вътре и аз затворих вратата — продължи Маги. — Беше тъмно като в рог. Отворих таванска врата и я заключих зад нас. След това се сгущихме в неосветения, мухлясал таван. Усетихме как Звярът се приближава. Чухме скърдането на стълбите. Той издаваше тихо съскане, сякаш се смееше. След това започна да души вратата. Чакахме. Момичетата плачеха. Все още усещам как трепереха в ръцете ми. Вратата рязко се отвори и Звярът връхлетя върху нас.

Маги затвори вратата. Облегна рамо на нея и дълбоко въздъхна.

— Ах, как пищяха! — завайка се тя. — Никога няма да забравя писъците, ръмженето на Звяра, разпорващите звуци, докато разкъсваше двете ми малки момиченца. Борих се с него. Писъците спряха. Той ме повали. Не зная защо не ме уби. Само ме притисна в пода. Бях твърде слаба, за да се отбранявам и се молех да свърши с мен по-скоро. След минута той се отправи по стълбите и ме оставил там, сама с моите мъртви деца. Оттогава не съм го виждала. Но други го срещнаха.

16

Джанис лежеше неподвижно и гледаше в огледалата на тавана. Просната върху възглавниците, изглеждаше посиняла и безжизнена като труп, изхвърлен на бунището. Обмисляше начин да се самоубие.

До този момент се бе спряла на две възможности. Полилеят в средата на тавана висеше на около метър над досега ѝ. Ако подреди възглавниците една върху друга и стъпи върху купчината, можеше да го достигне. Ще развинти синята крушка и ще пъхне пръст във фасонката. Ще я убие електрическият ток. Това беше изпълнимо. Полесният начин — онзи, който мислеше, че ще предпочете, беше да махне всичките си превръзки и да умре от загуба на кръв. След като разгледа раните си, установи, че повечето са повърхностни — малко по-сериозни от обикновени драскотини и ухапвания. Не кървяха. Налагаше се да ги отвори. А можеше да свали крушката, да я счупи и да използва стъклото като нож, с който да разреже китките или гърлото си.

Но имаше една пречка.

Не искаше да умира.

Нямаше да я пуснат. Беше сигурна в това. Но бяха превързали раните ѝ — значи искаха да се съвземе. Защо? Сещаше се само за една причина и от нея ѝ ставаше лошо. Трябваше им жива за забавление на Звяра.

Миналия път е била в безсъзнание. Но ако онова нещо дойдеше сега, щеше да го вижда, да усеща как зъбите и ноктите му я дерат, а пенисът му се блъска в нея.

Стига! Не мисли повече за това. Може би няма да се случи.

Ще се случи.

Притисна с ръка превръзката между краката си.

Няма да позволя да се случи.

Трябва да избягам.

Естествено. Никакви проблеми. Разбиваш вратата и хукваш.

Миналото лято малката Джони избяга лесно от онзи маниак, който ги бе затворил в бунгалото. При това Джони бе завързана за леглото. Аз поне не съм завързана, мислеше си Джанис. Но и вратата на бунгалото не бе заключена отвън.

Ще отворят вратата, сети се тя. Ще трябва да я отворят. Някой, рано или късно, ще дойде да ме провери, може би да ми донесе нещо за ядене или — мисълта я накара да потрепери — да пусне Звяра.

Ако вратата се отвори, ще опита късмета си.

Но трябваше да е подготвена.

Търкулна се от възглавниците, охкайки. Движението събуди раните и предизвика вълни от болка. Изпълзя на колене и замъкна няколко възглавници до средата на стаята. Подреди ги една върху друга и се опита да се изкачи върху тях. Но се сети, че крушката ще бъде ужасно гореща. Примъкна се обратно там, където беше лежала и взе още една възглавница. Кальфката ѝ приличаше на сатен. Дръпна я. Разкъса един от шевовете. После изтърси пълнежа от дунапрен. Уви дясната си ръка в хълзгавата материя. Върна се до купчината възглавници, която стигаше до кръста ѝ.

Стъпи отгоре. Кракът ѝ потъна. Разпери ръце за равновесие, наведе се, качи и другия си крак и се изправи. Възглавниците под нея се разклатиха. За миг залитна, след това се закрепи.

Посегна с покритата си ръка и хвана синята електрическа крушка. През плата почувства топлината ѝ. Завъртя я. Крушката лесно се разви.

В стаята не влизаше нито струйка светлина отвън и Джанис потъна в съвършен мрак. Продължи да развивта крушката. Опитваше се да стои неподвижна, но възглавниците бавно се изместваха под краката и тя се олюя. Държеше се леко за крушката. Само това ѝ помогна да не изгуби напълно равновесие и да не падне.

Крушката остана в ръката ѝ.

Джанис бързо скочи сляпо. Напред. Стори ѝ се, че лети, сякаш се спускаше в пропаст. Най-сетне подът тупна под краката ѝ и тя падна назад с разперени ръце. Дупето ѝ се удари в земята, тильт и раменете ѝ се бълснаха във възглавниците. Тя се сгърчи към тях. В тялото ѝ напираше болката.

Добре, помисли тя. Сигурно с този полет си разтворила всичките рани.

Почувства се горда. През болката изпитваше леко вълнение. *Беше успяла!* Притисна крушката до гърдите и се дръпна при горещия допир.

Хитър ход.

Хитър. Добре. Вече имаш оръжие.

Изчака малко да отмине пристъпа и запълзя. След доста бреме се бълсна в стена.

Вратата, мислеше тя. Трябва да е в тази посока, някъде вляво.

Не искаше да има счупени стъклца на пода, където щеше да се спотайва. Крушката беше топла, но не гореща, и можеше да я държи в ръка. Хвана я за металната част и я удари леко в стената. След това по-силно. Пръсна се с пукане, което прозвучава много силно в тишината. Плъзна пръсти по основата и напипа назъбения ръб.

Тръгна наляво. С една ръка допираше стената. Джанис едва пристъпяше в тъмнината. Напипа вратата. Седна до нея. Опрая гръб в стената. Събра коленете си и зачака.

Отнякъде долетя бебешки рев. Може би е някоя котка? Или пък...

Какви звуци издава Звярът? Не, гласът много прилича на човешки. Едва ли е нещо друго.

След няколко минути спря. Къщата отново утихна.

Бебе ли? Джанис сбърчи чело. Маги Куч е твърде стара, за да има бебе. Възможно ли е да не е единствената пленница в къщата?

17

— Изминаха двадесет години — продължи Маги Куч, — преди Звярът да нападне отново.

Намираха се в спалнята, която Маги бе делила със съпруга си. Тя стоеше изправена до червените завеси, които закриваха единия ъгъл.

— Това се случи през 1951-ва година. Том Багли и Дари Мейуд, двама хлапаци на дванадесет години, се промъкнали в къщата по тъмно. Трябвало е да бъдат по-разумни. Бяха идвали много пъти на обиколките и неведнъж бяха слушали моите предупреждения, че през нощта Звярът обикаля къщата. Предполагам, че любопитството ги е изкушило. Любопитството убива.

— Удоволствието си струва — промърмори момичето, което бе настъпило Тайлър.

Маги чу коментара и се усмихна самодоволно:

— Но на Том Багли му струваше живота.

Завесите се разтвориха. Момичето извика и бързо отстъпи настрани. Джек, който стоеше зад нея, се предпази с протегната ръка и леко я подпря.

Каубоят ахна възторжено.

Восьчната фигура на пода представляваше обезобразено тяло с разкъсани дрехи и висящи дръпки от долно бельо. Гърбът бе целият в рани. Шията приличаше на мека безформена пихтия. Главата лежеше наблизо с широко отворени очи и уста, изкривена в агония.

Другото момче, приготвило се да повдигне прозореца, надничаше през рамо към обезглавения си приятел. Лицето му, странно смачкано и напукано, действаше на Тайлър по-страшно, отколкото зловещите останки на пода.

— Тези двамата — каза Маги — прекарали доста време в къщата и си пъхали носа навсякъде. Опитали се да отворят вратата на детската стая. Качили се на тавана. Слухтели точно в тази стая, когато Звярът ги открил и нападнал Том, а Лари хукнал към прозореца. Докато Звярът

разкъсвал приятеля му, Лари скочил през прозореца. С изключение на мен, Лари бе единственият жив човек, виждал Звяра.

Маги се усмихна особено.

— Сега вече останах само аз. Чух, че Лари умрял при някаква злополука миналата година.

— Какво му има на лицето? — попита Нора.

— Падна случайно — обясни Маги. — Направихме всичко възможно да го закърпим. Но както виждате, не се справихме, съвсем. Наложи се да поръчаме нова глава, но още не е пристигнала.

Тя затвори завесите и групата излезе от стаята. Минавайки кучешком покрай горната площадка на стълбите, Маги се спря пред завесите, които препречваха коридора.

— Това е последният експонат на нашата обиколка. Получихме го едва тази пролет. Разположен е на много неудобно място, но тук е станала драмата и затова трябваше да го изложим тук, иначе нямаше да отговаря на истината.

Маги сви ъгълчето на устата си и продължи:

— Това се случи миналата година, през пролетта на 78-ма. На обиколката беше дошло семейство на име Зиглър. Мъж, жена и десетгодишно момче. Детето се уплаши. Разплака се и продължи да плаче, така че родителите му го изведоха преди края. От това, което каза майката по-късно, стана ясно, че бащата силно се подразнил, че синът му не се е държал мъжки. Не искал да има някакъв женчо за син и затова довлякъл хлапето по здрач. Искал да му покаже, че няма от какво да се страхува. Само че момчето имало право. Проникнали през задната врата и успели да стигнат точно дотук, когато Звярът сграбчил и двамата.

Тя дръпна шнура. Предната част на завесите се отвори.

Момчето лежеше с лице към пода. Ризата му бе махната от гърба, а вратът — премазан.

Мъжът, проснат зад него, беше разченен. Откъснатата му ръка лежеше върху бедрото.

На пода между тях се виждаше още един мъж с разкъсана кафява полицейска униформа. Гърлото му бе прегризано. Тайлър се вгледа в измъченото лице и премигна в тъмния коридор. Вкочаненото тяло изльчваше едва доловим син ореол. Ушите й пищяха. Сред писъка долови гласа на Маги, която обясняваше:

— Полицейският патрул на име Дан Дженсън, правейки своята обиколка...

— Тайлър? Тайлър? — беше гласът на Ейб.

Тя отвори очи. Седеше на пода. Някой я държеше отзад. Главата ѝ беше между коленете. Виеше ѝ се свят и ѝ се гадеше. Хората шептяха. Вдигна глава и видя Нора, коленичила до нея. Нора я стисна за ръката. Не усети нищо. Беше безчувствена, сякаш ѝ бяха ударили инжекция с упойка.

— Успокой се — каза Ейб. Това беше той, който я стискаше за раменете. — Хайде да те изведем оттук.

Ръцете му се плъзнаха под мишниците ѝ. Повдигна я. Тайлър хвърли последен поглед към тялото на Дан, преди Ейб да я извърне. Не, не неговото тяло, а восьчна фигура, но все пак на Дан.

Силните ръце на Ейб я водеха към стълбите.

— Добре съм — промълви тя, клатейки глава.

Той я държеше изправена и леко я отпусна, но продължи да върви зад нея, готов да я хване, ако отново припадне.

— Добре съм — повтори тя.

Той мина до нея и я хвана за рамото.

— Съжалявам — каза Ейб.

Гледаше тъжно и разтревожено.

— Аз... — тя се обърна.

Нора и Джек стояха до Ейб. По коридора няколко души от посетителите я гледаха облещено.

— Не трябваше да идваме — каза Нора. На лицето ѝ бе изписана мъка. — Тайлър, съжалявам. Не трябваше да те карам... Господи, кой би си помислил...?

Брадичката ѝ затрепери. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тайлър стисна ръката ѝ. Бе студена и влажна. След това потърка челото си.

— Искам да се махна оттук — успя да каже тя.

Помисли си, че ще повърне.

Тръгна по стълбите. Ейб продължи да я подкрепя.

— Побързай — каза тя.

Когато ѝ оставаха четири стъпала до края на стълбите, Тайлър се освободи от ръката му и изтича навън. Спусна се през преддверието,

мина покрай свирепата препарирана маймуна и отвори вратата. Ярката светлина я заслепи. Верандата вонеше на гнило дърво. Тя се хвани за парапета, наведе се над него и повърна върху кафявата трева.

— Някои хора не могат да го понесат — каза Маги. — Често имаме такива. Повечето отпадат от обиколката по пътя. Но съм имала много случаи, когато припадат върху мен. При това невинаги жени. Виждала съм едри и яки мъже да се катурват, сякаш повалени със секира — тя се ухили. — Просто си помислете, че получавате допълнително забавление за парите си.

Затвори завесите.

— Това е краят на нашата обиколка.

Гормън отстъпи, за да ѝ направи път, и тръгна непосредствено зад нея. Тя подхвърли през рамо:

— Не забравяйте да се отбиете в нашия сувенирен магазин на долния етаж. Там можете да си купите илюстрирана книжка за историята на „Къщата на Звяра“ и да си изберете сувенири.

В края на стълбите тя посочи с бастуна наляво.

— По този коридор.

Гормън погледна в указаната посока и видя дървена табела с надпис „Сувенири“, която сочеше към една отворена врата. Поколеба се. Маги изкуцука навън. Няколко посетители отминаха. Възнамеряваща да посети сувенирния магазин, но не искаше да изпуска Тайлър и останалите.

Едно интервю с Тайлър би било великолепно. „Къщата на Звяра“ не е за плахите. Тази млада дама всъщност припадна...

Пристигна към прага. Тайлър с тримата си приятели си отиваше — вече отминаваше будката за билети. Ще я настигне в мотела.

Влезе в сувенирния магазин и със смътно облекчение видя, че вътре има и други посетители. Зад щанда седеше недодяланият, мрачен на вид мъж, който провери билетите и представи Маги. Мъжът чукна поредната сметка на касовия апарат, а Гормън бръкна в джоба и изключи касетофона.

Надяваше се, че е записал целия разказ на Маги. Касетофонът трябва да е работил добре, уверяваща се той. В крайна сметка беше абсолютно нов и напълно същият като онзи, от който се бе отървал.

Трябва обаче колкото се може по-скоро да провери лентата. Ако, поради някаква причина, не е работил както трябва, ще се наложи да повтори обиколката. Надяваше се, че няма да слуша Маги втори път.

Другите посетители разглеждаха експонатите като гротески и редки забележителности — творение на разстроено въображение, шарлатански трик за привличане на туристи. Гормън обаче не беше толкова глупав. За него обезобразените манекени изглеждаха не по-малко реални от набученото на оградата тяло на Брайън.

Брайън.

Спра се до рафта с пепелници и чинии. Погледна към касиера.

Този стар дядка със сигурност не би имал силата да качи Брайън там. Същото, двойно важеше за Маги. Само някой с изключителни физически възможности би могъл да го набучи и отново да го свали. Тези двамата може само да са съучастници. Според дневника Звярът живял с Елизабет Торн известно време, преди тя да му позволи да убие семейството й. Може би сега негова любовница е Маги. Трябва да обмисли този вариант.

Разхождайки се между рафтовете и витрините, Гормън се натовари с най-различни сувенири: пакет с шест цветни диапозитиви, показващи фасадата на къщата и някои от сцените на убийствата; половин дузина пощенски картички; лъскава малка книжка, богата с текст и снимки; сувенирна чаша с позлатена скица на къщата и надпис „КЪЩАТА НА ЗВЯРА — МАЛКАСА ПОЙНТ, КАЛИФОРНИЯ“; пластмасова изтривалка за гръб със същия надпис върху дръжката, която завършваше с чесало — бяла ръка с животински нокти; най-сетне две лепенки за автомобилна броня — „ПАЗИ СЕ ОТ ЗВЯРА“ с по една ръка от двете страни и с извити нокти, от които капе кръв, и „ОБИЧАМ КЪЩАТА НА ЗВЯРА“ с илюстрация на сградата. Гормън се усмихна, когато купи последната.

Разгледа магазина още малко, но не откри повече артикули, свързани по-конкретно с „Къщата на Звяра“. Занесе товара си до касата. Без нито дума, нито усмивка, мъжът започна да отчита стоката на касовия апарат. Изглеждаше нездрав и странно педантичен със сивата си работна риза, закопчана додоре, а едновременно с това бе пренебрегнал външния си вид — не се бе обръснал тази сутрин. По брадичката му бе набола сива брада. Гормън се изкашля, за да заглуши звука от включването на касетофона.

— Отдавна ли работите тук? — попита.

— Достатъчно дълго.

— Виждали ли сте Звяра?

— Не.

— Вярвате ли, че наистина съществува.

— Нали бяхте на обиколката — отговори мъжът, без да го погледне.

— Да.

— Онези хора не са умрели от магарешка кашлица.

Естествено нищо няма да знаеш за онези три тела, които случайно забелязах зад къщата снощи, ако те запитам, помисли той.

— Всичко двадесет и девет долара и шестдесет и осем цента.

Гормън плати в брой. Потърси с очи касовата бележка, но лентата все още се въртеше в апаратата, когато мъжът загъна торбата, претоварена със сувенири.

— Мога ли да получа касовата бележка?

— На мен не ми трябва — той я откъсна и я тропна върху щанда.

Гормън бързо напусна къщата. Премигвайки на слънцето, потърси Тайлър и приятелите й. Не се виждаха никъде.

18

— Да те закарам ли до мотела? — попита Ейб.

Тайлър се отпусна тежко на предната седалка, опря колене в таблото, разтърси отрицателно глава и бавно разви ментоловата дъвка, която Нора ѝ бе подала.

— Не — промълви тя, — не искам да оставам сама.

Ейб се чувстваше безпомощен. Искаше му се да облекчи страданието ѝ. Искаше му се да я прегърне нежно и да я успокои, но знаеше, че само времето ще притъпи удара и мъката.

— Хей — обади се Нора, — хайде да отидем на плажа! Когато ми е тъжно, винаги настроението ми се оправя край океана.

Тайлър сгъна надве дъвката и я сложи в устата си.

— Добре, нямам нищо против.

— Банските ми са в мотела — каза Джек.

— Просто ще се разходим по пясъка.

— Мисля, че ще ми се доплува.

Забележката ѝ изненада Ейб и му хареса. Много хора биха предпочели да се затворят сами със скръбта. Нейното отношение бе по-здравословно.

— Тогава ще плуваме — заяви той.

— Ние не носим бански — припомни ѝ Нора. — Аз поне нямам, а ти?

— Ще си купя нов.

— Съгласна съм. И аз ще си купя.

Ейб запали мотора и тръгна бавно по пътя.

— Искате ли да ви оставим пред някой магазин? Ние с Джек в това време ще отидем до мотела да си вземем плувките и ще се върнем след петнадесетина минути.

— Може да се забавим повече — каза Нора.

На следващата пресечка Ейб забеляза табелата на магазин за спортни стоки. На витрината с бели букви бяха изброени ловни пушки, риболовни принадлежности, бански костюми и оборудване за къмпинг.

— Какво ще кажете за този магазин? — попита той.

— Можем да опитаме — отговори Нора.

Ейб спря до тротоара. Тайлър срещна погледа му.

— Връщай се бързо — помоли го тя.

— Веднага. Ще ви чакаме тук.

Тайлър отвори вратата и слезе. Нора бутна седалката напред и погледна Ейб, сякаш искаше да му каже нещо, но в последния момент промени решението си. Настигна приятелката си на тротоара. Ейб изчака една кола да отмине и излезе на шосето.

— Господи — каза Джек, — горкичката.

— Успява да се държи.

— Много е силна.

— Да.

— Нора ми каза, че някога едва не се е оженила за онзи мъж. Накрая разбрала, че е сгрешила, когато го отблъснала и дошла тук, за да опита отново.

Ейб кимна в съгласие. Оглеждаше фасадите на сградите.

— Нора ми каза още, че след това Тайлър започнала да се разколебава, заради тебе.

Ейб не отговори нищо, но усети че сърцето му се разтуптя.

— Тя мисли, че Тайлър наистина си е паднала по тебе. И то много.

Ейб се усмихна доволно. В следващия момент забеляза в една странична улица две знамена, изправени на тротоара, и зави. Сивата каменна сграда вероятно е пощата, досети се, той. Но се оказа кметството.

— Какво правиш?

— Вземи колата. Донеси банковите и някакви хавлии. Ела да ме вземеш оттук. Искам да проверя нещо.

— За Дженсън ли?

— Да!

Спра зад една камионетка и подаде на Джек ключа от стаята в мотела. Слезе от колата. Пресече шосето под ъгъл, встрани от входа на административната сграда и се запъти към двойна стъклена врата, над която висеше табела със синя петолъчка. Пишеше „Полицейски участък, Малкаса Пойнт“. Бутна вратата и влезе в празна приемна.

Изправи се пред преграда от матирано стъкло с три гишета. Застана пред едно от тях.

— Ще задържим колата — каза мъжът.

Седеше на ръба на близкото бюро с гръб към гишето.

Жената полицай кимна. Кафявата униформа беше много тясна за широките ѝ рамене и ханш. Трябваше да има двадесет и една години, но не личеше. Косата ѝ бе къса, подстригана като на Тайлър. Гледаше в другото ченге и не забелязваше Ейб.

— Вземи Бикс да я изтегли, но искам да го наглеждаш.

— Страхотно. Бикс е любимото ми човешко същество.

— Това са капризите на службата, Люси. Той е мижитурка и затова искам да си там. Ако му дадеш и най-малката възможност, ще обърка цялата работа само за да ни направи напук. Щом пристигне в двора, кажи ми. Искам лично да я огледам.

— Добре.

— Ако Бикс се опита да те опира, имаш разрешението ми да му светнеш един.

Тя се усмихна с удоволствие.

— Ще го вкарам вътре за причинена вреда на полицейски служител — тя понечи да се обърне и забеляза Ейб.

С кимване даде сигнал, че имат посетител.

Мъжът погледна през рамо, усмихна се и слезе от бюрото, а Люси се запъти към странична врата. Беше по-висок от Ейб, със слабо и сбръчкано лице. Прошарената му коса беше дълга отстрани, сякаш да компенсира липсата върху темето. Очите му бяха сиви като косата.

Какъв оствър поглед, помисли си Ейб. Но същевременно поглед на ченге — бдителен, предпазлив и някак си вгълбен.

— Слушам Ви, господине. Казвам се Хари Пърсел. С какво мога да Ви помогна?

— Току-що посетих „Къщата на Звяра“.

Усмивката му леко изчезна.

— Да, и?

— Там са изложили Дан Дженсън.

Усмивката му напълно изчезна.

— Зная.

— Бях с една млада жена, която някога го е познавала. Можете ли да mi разкажете какво се е случило?

Лицето на Пърсел се сгърчи, сякаш си бе ударил крака.

— Искате да кажете, че тя не знаеше, че е починал?

— Точно това исках да кажа. Разбра, че е мъртъв едва, когато се изправи пред восьчната му фигура.

— Ооо! Колко грубо и натуралистично. Как го понася?

— Справя се.

— Тази проклета къща! Понякога си мисля, че бих подпалил мястото.

— Как беше убит Дженсън?

— Влезе без подкрепление. Беше дежурен. Забелязал светлина в един от прозорците. Никой не влиза там през нощта. Нито дори Куч и Хапсън. Или поне така твърдят. И така, Дженсън помислил, че са някакви престъпни типове. Поискал подкрепление по радиостанцията, но нямаме много служители. Дежурствата са по двама полицаи и един началник на патрула. Суини в този момент вечерял. Дженсън казал, че ще го изчака, но след това влязъл сам. И не излезе. Когато Суини пристигнал на мястото, намерил радиоколата на Дженсън изоставена. Не искал за нищо на света да влезе сам в къщата и не мога да го обвиня за това. Вдигнахме на крак целия участък. Извикахме и доброволната пожарна команда. Намерихме тялото на Дан на горния етаж, в коридора. Неговото и на другите двама, Зиглър и детето му. Претърсихме мястото от горе до долу. Нищо не открихме.

— Какво направихте с тялото на Дженсън?

— Пристигна сестра му. Откара го някъде на юг — мисля, че беше в Сакраменто. Голям позор! Дан беше много приятен млад човек.

— Имаше ли съдебно разследване за причините за смъртта?

— Естествено. Изводът беше „смърт, причинена от друго лице“ и за тримата. Проблемът е, че не можахме да намерим това „друго лице“. Направихме пълно разследване, но стигнахме до задънена улица и нямаше за какво да продължаваме. Не можахме да кажем със сигурност дори дали убийството е извършено от човек. Може да е било диво животно, но не разбрахме какво. В планините имаме койоти, но са много малки. Мислехме, че може да е куче — но трябва да е било колкото мастиф или дейн. Обсъждахме дори вероятността от мечки и рисове, въпреки че не знам откъде може да се появи такова нещо. Но всичко това е до голяма степен неправдоподобно. Тези животни имат

козина, а единствените косми, които уловихме с прахосмукачката бяха човешки.

— Възможно ли е раните да са причинени от човек? — попита Ейб.

Ченгето вдигна рамене.

— Ако е бил изключително силен и е имал комплект специални нокти.

— Белезите върху воська изглеждаха като следи от животински нокти.

— Имахме хипотеза, че може да е използвал някакъв уред, като вила за сено или може би ръкавица с шипове. Звучи малко невероятно, но цялата ситуация бе необяснима.

— Мислите ли, че го е извършил Звярът?

— Маги Куч иска така да мисли целият свят. Бизнесът ѝ се вдигна сто процента след убийствата. Ако се осмеля да направя предположение — при това нямам и ни най-малкото доказателство да го подкрепя — бих казал, че зад всичко това стои Маги. Мисля, че синът ѝ Аксел физически е в състояние да извади ръката на човек от ключицата. Може би Уик или Маги са били с него. Те са се погрижили за Зиглър и детето. Убили са Дан, когато е влязъл. След това с нещо са ги разкъсали и одрали, за да изглежда, че престъплението е дело на техния Звяр. После са се измъкнали, преди да обградим къщата. Това е моето предположение, но както знаете, в съда не можем да отидем с предположения.

— А другите убийства?

Той се облегна на гишето.

— Ще Ви кажа какво мисля и не съм единственият в града, който подозира същото. Маги Куч, може би с помощта на Уик Хапсън, е убила съпруга и децата си през 31-ва година, обезобразила е труповете и е измислила странната история за загадъчното същество, за да го свърже с убийствата на Тор и да отхвърли всякакво подозрение от себе си. По онова време бях дете, но си спомням, че много се говореше в тази насока. Уик тогава беше в гимназията и работеше в двора на Куч. Още преди убийствата хората приказваха, че между него и Маги има нещо. Попаднаха под голямо подозрение, което отмря с годините. Поднови се през петдесетте, след като момчето Багли бе убито там, вътре. Но тогава вече те правеха туристическите обиколки и бяха

накарали хората почти да повярват в този техен Звяр. И нищо не се промени от факта, че момчето, което оживя — Мейуд — твърдеше, че приятелят му е бил убит от някакво чудовище. Естествено, той беше истеричен. Там вътре е било тъмно. Може би е очаквал да види някакво дяволско същество и всичко е било видение. Но могъл е да бъде и Уик, в някакъв костюм. Кой знае?

— Слушали ли сте версията на Капитан Франк по въпроса за Звяра?

— Старият козел приказва врели-некипели. Как го наричаше, Пого?

— Бобо.

— Ако този тип ми каже, че на лицето си имам нос, ще се погледна в огледалото, преди да му повярвам.

Ейб се засмя.

— Толкова ли е ненадежден?

— Да речем, опитва се да бъде център на внимание и е разбрали, че всички — но най-вече туристите — умират от удоволствие да чуят историята за Звяра. Дава на хората онова, което искат да чуят, а той е център на Внимание В продължение на час-два.

— Каза, че онова нещо е убило сестричката му.

— Проверявал съм този факт. Имаме архиви още от 1853 година, когато е основан градът. Според докладите сестра му е била убита от койот. Баща му *наистина* е пътувал с търговски кораб до Австралия, но нищо не доказва, че е донесъл необикновеното животно. Би могъл, разбира се, но мисля, че Капитан Франк използва пътуването на баща си, за да придаде на историята по-голяма достоверност. Ако старият човек беше миньор, щеше да е извел чудовището на земята от някая миньорска шахта.

— Разбирам — каза Ейб. — Трябва да тръгвам, защото вече ме чакат — протегна ръка и мъжът я разтърси. — Благодаря Ви, че ми отделихте време и ми разказахте всичко това.

— Съжалявам за Вашата приятелка. Ужасно е. Кажете й, че Дан загина смело в изпълнение на дълга си и много ни липсва.

— Ще й предам. Още веднъж благодаря — каза Ейб и се обрна да си върви.

— Хей, един момент. Още нещо, преди да си тръгнете. Снощи сигурно сте били в града, в бар „Последен шанс“, иначе нямаше да

знаете за историята с Бобо!

— Точно така.

— В „Уелкъм Ин“ ли сте отседнали?

— Това е единственият мотел в града.

— Забелязахте ли нещо особено там?

— Особено ли? В какъв смисъл?

— Крогънови — семейството, което държи мотела, не са се появили тази сутрин. Готовчът се обади около шест часа. Рецепцията била заключена. Изпратихме човек и по всичко личи, че снощи никой не е спал там. Намерили колата им изоставена по пътя. Нито следа от тях.

— Странно наистина — Ейб поклати глава. — Но аз не си спомням нищо особено.

— Не се замислихме сериозно, докато, не намерихме колата. Това стана преди час. Май са в беда.

— Ще попитам приятелите си дали не са забелязали нещо необично.

— Благодаря. Имаме наш човек в мотела, който разпитва гостите, но изглежда повечето са си заминали. Плащат предварително и напускат рано сутрин. Хората са на почивка и винаги тръгват рано.

— Ще видя.

— Доведете приятелите си, ако са видели или чули нещо. Засега липсва едно семейство. Ако нещата се окажат още по-лоши, ще ви потърсим.

— Добре. Надявам се, че ще се появят.

— И аз — докосна веждата си с пръст. — Приятен ден.

Навън Ейб огледа пътя. Мустангът не се виждаше никъде.

Стигна до ъгъла. Погледна надолу по „Крайбрежна улица“ и потърси Тайлър и Нора. Очевидно още пазаруваха. Отмина една кола. Пресече улицата и застана до бордюра в очакване на Джек.

От една пресечка по-нагоре синьо-бяла полицейска патрулна кола излезе от сервиза. Сигурно Люси е на волана, помисли си той, с Бикс във влекача, който караше зад нея. Когато се приближи, тя се усмихна на Ейб и вдигна ръка. Той отвърна на поздрава ѝ. Бикс отмина с пръст в уста. Патрулната кола и влекачът тръгнаха бавно по пътя, изчакаха светофара в центъра на града. Минаха покрай будката за

билети на „Къщата на Звяра“ и скоро изчезнаха. Пътят свиваше към гористите хълмове.

Ейб извърна очи към тротоара. На пресечката по-долу жена буташе детска количка и хлътна в някакъв вход. Когато се скриха, Ейб вече виждаше магазина за спортни стоки. От Тайлър и Нора нямаше следа.

До него спря мустангът. На предната седалка бяха натрупани хавлиени кърпи, а най-отгоре лежаха сините му плувки. Вдигна купа и седна.

— Забавих се — каза Джек, — защото ме спря едно ченге.

— За изчезналото семейство?

— Аха, вече знаеш. Сега ще ти кажа нещо, което не ти е известно — нагласи страничното огледало и тръгна по празното платно. — Не липсват само те. Точно говорех с ченгето, когато дойде Харди и каза, че приятелят му, онзи герой Блейк, не се е появявал цяла сутрин. Харди не го бил виждал от снощи.

— Интригата се заплита — отбеляза Ейб.

— Да-аа. Ченгето беше толкова заинтригувано от това ново развитие на нещата, че загуби интерес към мене, иначе щях още да съм там.

— Така или иначе, дамите още не са свършили с пазаруването.

Джек паркира пред магазина за спортни стоки.

— Сигурно дълго ще почакаме — каза той. — Ако две жени трябва да решат какви бански костюми да си купят, ще им трябва цял ден. Какво разбра за Дженсън?

19

— Свий тук — каза Нора.

На задната седалка Тайлър продължаваше да гледа надолу, когато Джек сви по „Плажна алея“. Не искаше да наблюдава пътя, по който бе минала вчера. Но той присъстваше в съзнанието й: тухлената къща без прозорци през полето отляво, гората вдясно, редицата с пощенски кутии, кутията на Дан. Видя себе си и Нора — как вървят по изровената сенчеста улица „Сийсайд“, странния мъж, който ги наблюдава през мрежата. Спомни си изоставения и запуснат вид на къщата на Дан. Пред очите й бе празната веранда. Спомни си силното желание, с което искаше по-скоро да се махне оттам. Без да знае, по някакъв начин, бе сигурна, че търсенето на Дан ще завърши зле. Мъртъв повече от година. Господи, не можеше да повярва. „В «Къщата на Звяра» ли живее? Не, не точно.“ Онзи луд старец, Капитан Франк, е знал през цялото време. Беше се подиграл с нея. Дори снощи не каза нищо. Може би не му е стигнала смелостта да разкрие истината. Може би е искал, но не е могъл да намери сили да стане вестоносец на такава новина. Вероятно се чувства отговорен и си мисли, че онова същество, донесено на баща му, Бобо, го е извършило.

Тайлър предпочиташе да й бе казал. Нищо нямаше да е в състояние да я замъкне на онова кошмарно място, ако знаеше. Тялото на Дан — не, не тялото му, това беше восъчен манекен...

Беше припаднала. Господи, бе припаднала! Там, пред всички! Споменът я накара да се изчерви, както всеки път щом се сетеше — дори в магазина, докато си избираше бански костюм.

Припадна и повърна.

Тя се засрами, че позволи на унижението да застане на пътя на скръбта, която би трябвало да изпитва от смъртта на Дан. Трябваше да оплаква, а не да се черви.

Но дълбоко в себе си, там където трябваше да изпитва силна болка, усещаше само кухо и лъжливо чувство, което беше далече от страданието.

Колата спря.

— Който ще слизи, да слизи — нареди Нора.

— Вървете без мен — каза Ейб. — Аз ще се преоблека тук.

Тайлър излезе след Нора.

— Няма да сме сами на плажа — каза Нора.

Наблизо бяха паркирани други две коли и микробус, но Тайлър не видя наоколо никого. Навсякътка бяха слезли на плажа.

— Аз ще изчакам Ейб — каза тя.

— За никъде не бързаме — отвърна й Нора. — Можем всички да го...

Джек я потупа по дупето и я подкани:

— Хайде да вървим.

Двамата тръгнаха по пътеката, хванати за ръка. Нора кимаше, а той ѝ говореше.

Тайлър застана пред мустанга. Облегна се на предния капак. Загледа се в кафявите бурени и прашната пътека, осъзнавайки че Ейб е зад нея и вероятно я наблюдава през стъклото, докато си обува плувките. Почуди се защо не си ги е сложил още в мотела. Чу тихото щракване на катарамата на колана му. Колата тръгна леко към нея, вероятно в отговор на движенията на Ейб, който се надигаше и мърдаше на седалката, сваляйки си панталоните. Тази мисъл предизвика бърза тръпка на вълнение, която я накара да се почувства още по-гузна.

Не изневерявам на Дан, помисли си тя. Беше решено, преди да разбера. Нищо не мога да направя срещу чувствата си. Наистина не мога. Съжалявам.

Ръцете ѝ разкопчаха предните копчета. Съблече и преметна блузата върху капака. С кожата си усети приятната горещина на слънцето и галещия бриз. Почти почувства погледа на Ейб. Запита се дали си бе сложил вече банските. Дали гърба ѝ, който бе гол, с изключение на две тънки презрамки, го възбужда? Двете с Нора платиха и облякоха новите си бански в пробната. В този момент съжални, че не беше оставила своя в торбата. Сега можеше да стои гола на слънцето и вята и Ейб щеше да я гледа изумено от колата. Тази постыпка би изглеждала необичайна и груба, но в момента се чувствува способна на такива действия. Беше зашеметена, чувствува се лекомислена, може би малко отчаяна. И сега можеше да се пресегна

назад и да разкопчее банковия, да остави горнището да падне и да се обърне с лице към Ейб.

Ще си помисли, че е полуудяла.

Може би *наистина* съм полуудяла.

Обхваната от желанието да си свали горнището на банковия, тя продължи и разкопча джинсите. Пльзна ги по краката си, излезе от тях, постави ги внимателно върху капака на колата, без да погледне към Ейб. След това отново се облегна назад.

Ейб се бавеше.

Може би се наслаждава на гледката.

Трябва *наистина* да му покажа нещо.

Господи, какво ми става?

Разглеждайки се внимателно, тя се запита какво я бе прихванало в магазина. У дома имаше подобен банков костюм с връзки. Никога не го носеше на публично място. Обличаше го само в усамотената си заградена тераса. Защо тогава тази сутрин си бе купила точно такъв? И защо, след като покриваше толкова малко, изпитваше силно желание да го махне и да застане гола пред Ейб и...?

Наистина съм луда, реши тя.

И сигурно има някаква връзка с онова, което се случи с Дан. Нещо общо със страхът и самотата. Може би бе свързано най-вече със слънцето и морския въздух и съзнанието й, че е толкова жива, сякаш обиждаше смъртта.

Шумът от отварянето на вратата прекъсна мислите ѝ. Обърна се и Видя, че Ейб слиза от колата. Кожата му бе гладка и загоряла. Банските му бяха бледосини. Под едната си мишница бе пъхнал хавлиените кърпи.

— Много хубав костюм имаш — каза и той.

— И на мене ми харесва твоят.

Той се засмя.

— Искаш ли да си оставиш дрехите тук? — протегна ръка.

Тя му подаде блузата и панталоните. Той ги поставил в колата и заключи. Приближи се, без да я поглежда. Вече не се усмихваше. Бе навъсен и угрожен.

— Какво има? — попита Тайлър.

Прехвърли хавлиите под дясната мишница, хвана я за ръка и я поведе към пътеката.

— Аз не се върнах в мотела — каза той. — Отбих се в полицейския участък.

— В полицията ли?

— Исках да разбера какво е станало с Дан. Реших, че има неща, които... трябва да знаем.

Вътре в Тайлър оловната буза нарасна.

— И? — промълви тя.

— Не разбрах кой знае какво. Бил е убит там, вътре, в къщата. Не знаят кой е извършил злодеянието. Пристигнала сестра му от Сакраменто и се погрижила за тялото.

— Роберта. Тя е счетоводителка. Веднъж вечеряхме заедно. Много приятна жена.

Ейб пусна ръката ѝ. Прегърна я и я придърпа към себе си.

— Ужасно съжалявам за всичко това.

— Поне... родителите му не са живи. За тях би било ужасно. Не е бил женен, така ли?

— Не попитах. Предположих, че не, след като сестра му...

— Вероятно не! Господи, колко е абсурдно. Вчера моята най-голяма тревога бе, че може да се е оженил. А днес се притеснявах, че може и да не е. А през цялото време той е лежал мъртъв в онази къща и всички са го зяпали.

— Това не е той, Тайлър.

— Да, зная. Непрекъснато си го повтарям. Господи, човек не би си и помислил, че имат право да излагат някого ей така на показ.

— Мадам Тюсо^[1] го прави от двеста години.

— Това не означава, че е редно.

— Да, не означава — съгласи се Ейб.

— Сигурно е нужно съдебно решение, за да се махне оттам.

Пътеката извиваше по склона. Тайлър видя Нора и Джек до ръба на водата. Имаше големи островърхи вълни. При прибоя стоеше жена и държеше за ръка дете, което се учеше да ходи. Един мъж тичаше по плажа, а пред него подскачаше и заставаше на задните си крака ловджийско куче. Младеж и момиче бяха легнали прегърнати в подножието на склона. Тайлър усети, че Ейб я гали. Тя пое дълбоко от свежия и оствър въздух.

— Кога заминаваш? — попита.

— Няма закъде да бързам.

— Днес ли? Днес ли заминавате?

— Зависи.

— От какво зависи?

— От теб.

Тя спря. Ейб се обърна към нея и пусна кърпите на земята. Погледна я в очите, а ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ. Прегърна я.

— Ще остана още една нощ — каза тя, — ако останеш и ти.

Той леко се усмихна.

— Мислиш ли, че Нора ще има нещо против?

— Сигурно се шегуваш!

Придърпа нежно Тайлър към себе си. С една ръка галеше косата ѝ, а с другата докосваше гърба ѝ. Тя го прегърна силно. Тялото му бе топло, гладко и твърдо, и тя си спомни как го бе прегърнала тази сутрин, и как бе почувствала ръцете му върху гърдите си. Сякаш беше толкова отдавна. Дан е присъстввал в стаята с тях като ангел хранител. „Ако ще те загубя заради този мъж — бе казал Ейб, — по-добре е да не отивам по-далече. Достатъчно силно те желая.“ Споменът за думите му накара сърцето на Тайлър да затупти силно. През тялото ѝ премина вълна на чувство за вина и за да го отблъсне, прегърна Ейб още по-силно. Въпреки че галеше косата и гърба ѝ, Тайлър почувства нарастващата му твърдост.

Ейб отстъпи назад. Усмивката му затрептя.

— Мога да остана още една нощ.

Тайлър кимна. Бе останала без дъх.

— Много бих искала.

Той погледна към водата и Тайлър сведе очи към банковия му. Издутината отиваше нагоре и леко дърпаше ластика от кръста.

— Има един проблем — каза той и се наведе да вземе хавлиите.

— Проблем ли?

Тръгнаха по пътеката.

— Собствениците на мотела са изчезнали. Колата им била намерена тази сутрин. Никой не знае какво се е случило.

— Мислиш ли, че могат да затворят мотела?

— Може би има кой да се погрижи за него, не зная.

— О, чудесно! Това е единственото място в града, нали?

— Доколкото зная. Брайън Блейк изглежда също е сред изчезналите.

— Какво по дяволите става?

— Не зная.

— Боже, какъв град! Още като пристигнахме усетих, че е грозен и страшен. Снощи исках да се махна оттук и щях да го направя, ако не беше ти.

— Ако не бях аз?

— Ти си виновен — каза Тайлър и му стисна ръката.

— Съжалявам.

— Недей. Освен това, едва ли щях да успея да отлепя Нора оттук.

На пясъка в подножието на хълма Тайлър събу сандалите, взе ги в ръка, а с другата хвана Ейб. Пясъкът беше горещ като жар. Нора и Джек бяха нагазили във водата там, където се разбиваха вълните. Бяха захвърлили дрехите си на пясъка. Тайлър пусна сандалите до техния куп, а Ейб оставил хавлиите на земята.

— Ще влезем ли? — попита Тайлър.

— И двамата се нуждаем от охлажддане.

Тя се затича през пясъка със смях. Ейб с лекота я настигна. Студената вода опръска краката ѝ. Навлезе до колене и когато водата стигна до хълбока ѝ, тя се пусна по една вълна. Гмурна се и изтръпна от ледената вода, но в следващия миг вече не беше толкова студено. Заплува навътре. Вълнението я повдигаше и леко я спускаше. Нещо я сграбчи за крака и тя си помисли: „акула!“ Беше Ейб.

Освободи се, изплува да си поеме въздух и се завъртя. Миг по-късно главата на Ейб се подаде на повърхността с мокра и залепната коса, и грейнало лице, от което капеше вода. Тайлър го опръска и той се гмурна. Видя как ръцете му се разпериха, почувства пръстите му върху бедрата си. Той я дръпна надолу. Тялото му се хълзна до нейното, сякаш бе намазано с олио. Зарови се в шията ѝ, целуна я по устата. Обърнаха се във водата, прегърнати. Бедрото му я притисна между разтворените крака и тя потръпна. Тайлър затвори краката си като ножица, хващайки като в капан крака му между тях. Тя пусна ръка по задната част на банския му, опипа с пръсти вдълбината на дупето, стисна твърдия му хълбок и се изви към него. Но започнаха да я болят дробовете. Отблъсна се от него, излезе на повърхността и си пое въздух. Ейб се появи пред нея. Известно време стояха на едно място и дишаха тежко.

— Опитваш се да ме удавиш ли? — попита Тайлър.

— По-точно *ти* се опитваш да ме удавиш.

— Какъв ужасен начин да умреш!

Думите ѝ напомниха за Дан на пода в онзи коридор и откъснатия му врат.

— Какво има? — попита Ейб.

— Нищо.

— Нищо ли?

— Непрекъснато... забравям за Дан. И отново се сещам.

— А-ха.

— Искаш ли да излизаме?

— Добре, щом желаеш.

— По-добре е — опита се да се усмихне, — преди да си изгубим банковите.

— И поради много други причини.

Заплуваха един до друг към брега. След това стъпиха на дъното, а вълните ги побутваха в гръб, сякаш да ги изтикат по-бързо навън.

— Хайде да се поразходим — предложи Тайлър.

— Искаш ли хавлия?

— Ще изсъхнем на слънцето.

Взе ръката на Ейб и тръгнаха по твърдия и едър пясък. От време на време укротените вълни намокряха краката им. Слънцето грееше силно и приятно. Над главите им с крясък прелитаха чайки. Джек и Нора вървяха бавно по плажа към тях.

— Искам да знаеш нещо — каза Тайлър.

— О-хо.

— Не точно. Просто... Не искам да си мислиш... Господи как да го кажа? Изпитвах към теб чувство, преди да разберем какво се е случило с Дан. Спомняш ли си тази сутрин в моята стая?

— Как мога да забравя?

— Това стана преди... обиколката. Вече бях взела решение да не... да не започвам нищо отново с него.

Ейб кимна.

— Не искам да мислиш, че... Искам да кажа, че това не е просто никаква компенсация — да се влюбя веднага в теб след една нещастна любов. Няма нищо общо с него. По дяволите, колко те желаех снощи!

Но той стоеше между нас, въпреки че... Господи, не звучи ли ужасно?
Стоеше между нас, а вече ги няма.

— Разбирам те, Тайлър.

— Вие влязохте във водата?! — възкликна Нора, когато се приближиха с Джек. — Не си ли простудихте дупетата?

— Не беше толкова студено — отговори Тайлър. — Опитайте и вие.

— В никакъв случай. Ще се просна на някоя хавлия и ще хвана малко слънце. Нали ще останем още?

— Да — каза Ейб. — Само трябва да решим нещо. Има ли някой против да останем още една нощ?

— Добре-е-е! — Нора повдигна вежди и се обърна към Джек. Ти какво ще кажеш, тигърче? Мисля, че си съгласен?

— Може да имаме проблем в мотела — каза той на Ейб.

— Странно, нали? — попита Нора. — Какво според вас се случило на тези хора?

— Обещах на ченгето да ви попитам — каза Ейб. — Някой от вас да е забелязал снощи нещо необичайно?

— Нищо! — каза Нора.

Джек също кимна с глава.

— Ако затворят мотела — обади се Тайлър, — по-добре е да разберем отсега — сърцето ѝ се разтуптя. — Предлагам да отидем с Ейб по-рано и да проверим. Можем да се регистрираме, ако всичко е наред, и да се върнем да ви вземем.

— Чудесно.

— Съгласен ли си, Ейб — попита Тайлър.

— Да вървим.

Оставиха Нора и Джек, които разпънаха хавлиите на пясъка, и заизкачваха склона. Тайлър нямаше търпение и бе неспокойна. Паркингът изглеждаше толкова далече, сякаш пътеката се бе разтеглила нарочно, за да осути плановете ѝ. Най-сетне стигнаха до колата, Ейб отвори дясната врата. Свали прозореца от своята страна и хвърли хавлиите на задната седалка.

— У-а! — извика Тайлър. — По-добре е да си облека нещо.

— Така си много хубава.

Тя вдигна рамене и се качи. Подскочи от горещия допир със седалката, след това се успокои и започна да наблюдава Ейб, който

седна зад волана.

— Пари ли ти? — попита тя.

— Ще издържа.

— Трябаше да си облечем нещо.

— Така ми харесваш.

Той се пресегна и плъзна ръка по бедрото ѝ. Погали я. Погледна я за миг в очите, след това запали колата.

Тайлър се сви на мястото си, когато минаваха през центъра на града. Ейб продължи да я гледа, леко смутен. Караваше мълчаливо.

Дали е нервен, помисли си тя.

— После ще проверим на рецепцията — каза той най-сетне.

С изключение на мерцедеса на Гормън Харди, паркингът на мотела бе пуст.

— Моята стая е чудесна — прошепна Тайлър.

Той паркира пред нея. Тайлър излезе на сянката. Лекият морски бриз охлади изпотеното ѝ тяло. Тя се пресегна към задната седалка. Събра чантата и дрехите си. Ръцете ѝ трепереха. На площадката изпусна ключа от стаята. Ейб го вдигна и отключи вратата.

В стаята бе полумрак. Завесите се вееха на отворените прозорци. Леглото, в което бе спала миналата нощ, бе неоправено. Тя пристъпи към тоалетката и освободи ръцете си от всичко, което носеше.

В огледалото видя Ейб, който идваше зад нея. Той раздели косата ѝ на път и я целуна по шията. Погали я по хълбоците, по корема. Тайлър гледаше как ръцете му се плъзгат нагоре и изстена, когато обхванаха в шепи гърдите ѝ през тънкия бански.

— Тайлър — прошепна той.

— Да.

— Много хубаво име.

— Странно е.

— Харесва ми. Всичко в теб ми харесва.

— Ласкател.

— Да.

— Харесва ли ти потта ми?

— Харесва ми как те прави хълзгава — каза той и плъзна ръце по корема ѝ.

— И със сапун става.

— Ммм.

— Хайде да вземем душ.

Той хвана връзките на хълбока ѝ. Тя махна ръката му.

— Търпение. Трябва първо да измием солената вода от банските си.

Той се засмя и я последва в банята. Тайлър се наведе над ваната и включи крана с топлата вода. Постави ръка под чучура. Водата, първоначално студена, бавно започна да се стопля. Тайлър трепна от изненада, когато Ейб я хвана за дупето. Ръката му бе голяма и топла. Бавно се придвижи надолу. Тя изстена и усети слабост в краката. Ръката му се промъкна между тях. Тя се хвана за ръба на ваната. От плискащата се вода се издигаше гореща пара, която я бълсна в лицето. Тя се огледа. Ейб ѝ се усмихна невинно и ръката му изчезна.

Тайлър пусна студената вода. Нагласи крана и пипна водата. Продължаваше да е гореща. Посегна отново към крана и усети пръстите на Ейб върху ханша си. Обърна се и видя, че развързва връзките на банския костюм. Остави краищата им свободни, белият триъгълник на слабините ѝ увисна като окачен на панти. Тя врътна крана. Ейб развърза и другата страна. Тайлър завъртя още малко и усети, че Ейб ѝ сваля банския. Хвърли го през главата ѝ и той падна във ваната.

— Много си услужлив.

— Опитвам се.

Тя докосна водата. Вече бе добра.

— А твоите бански? — попита тя и завъртя ръчката на душа.

— Това е твоя работа.

Струята потече. Тайлър бързо се изправи и дръпна завесата на душа почти докрай. През процепа протегна ръка, за да провери температурата. Ейб стоеше зад нея. Прокара ръка по гърба и дупето ѝ.

— Готова е — каза тя.

— Първо дамите.

Тайлър стъпи във ваната. Мина под струята и се облегна на плочките на стената. Ейб също влезе. Дръпна завесата и се обърна с лице към Тайлър — едното му око бе затворено срещу силната струя, а на лицето му се разливаше малко глупава усмивка.

Тайлър се отпусна в ръцете му. Докато се целуваха, водата се стичаше по лицата им. Тялото му бе разкошно. Ръцете му шареха по гърба ѝ, галеха и притискаха ханша ѝ, сякаш бяха очаровани от

твърдите изdatини. След това разvързаха връзките на гърба и врата й. Ейб пристъпи встрани и свали горнището на банския. Остави го да падне в краката им. Загледа се в гърдите ѝ, по които се стичаше вода. Изучаваше ги с ръце, галеше ги, държеше ги. Стискаше ги, хващаше зърната им между палеца и показалеца, щипваше ги нежно така, че Тайлър се задъхваше и извиваше от удоволствие.

Ейб се наведе и потърка лице в тях. Тайлър усети носа му, гъделичкането на миглите, боцкането на бакенбардите, целувките, мекия подвижен връх на езика, твърдия натиск на устните, резците на зъбите. Тайлър го хвана здраво за косата, когато той смукна гърдата ѝ. Устата му бе голяма и силна, всмукваше я почти до болка. След това стигна до другата ѝ гърда и направи същото. Когато устните му я освободиха, тя дръпна косата му, за да го накара да се изправи. Залепи устни върху неговите и се сгърчи в прегръдката му.

Тайлър се обърна с гръб към струята и избърса водата от очите си. Потърка хълзгавите рамене на Ейб и наведе очи към издутите му плувки. Тесният процеп между ластика и корема беше там, както го бе видяла на пътеката към плажа. Сега плъзна пръсти към процепа и дръпна ластика към себе си. Опряла чело на гърдите му, тя го гледаше. Ръцете му стояха неподвижни на раменете ѝ. Тайлър посегна към плувките, обви ръка около члена му. Изучи твърдостта и дължината му. Наведе се и съмкна плувките по краката му. Той излезе от тях. Ръцете на Тайлър се изкачиха по бедрата на Ейб. Тя нежно стисна косматата торбичка на скротума му. Обви пениса с пръсти и ги плъзна леко нагоре, после надолу, след това целуна главичката. Езикът ѝ се завъртя по копринената кожа. Тя държеше ханша му и ближеше около пениса му. След това го сложи в уста, устните ѝ обхванаха гладката плът, езикът ѝ го милваше. Погълна го дълбоко. Устата ѝ не можеше да поема повече. Ейб се извиваше от удоволствие, дърпаše я за косата, стегнатото му дупе се огъваше под ръцете ѝ, докато тя го смучеше.

— По-добре спри — каза той с дрезгав глас.

Тя отдръпна устните си, целуна подутия член, след това го обви целия отново.

— Тайлър!

Той я дръпна нежно за косата. Тя го смучеше силно, а той леко я отмести. Устата ѝ остана празна. Тя се изправи и го прегърна, като усети твърдия му пенис в корема си.

— Искам те сега — простена в устата му.

— Тук?

— Да.

Тя легна във ваната и опря крака в стените ѝ, а Ейб се наведе над нея. Горещата вода плющеше върху лицето ѝ. След това главата на Ейб застана на пътя на струята. Той беше лек върху нея, облегнат на лакти и колене. Целуна я и тя усети докосване между краката. Той се клатеше бавно, главата на пениса му удряше цепнатината ѝ. Тя се извиваше, докато той удряше клитора ѝ. Гърчеше се и стенеше. Членът му остана там и започна да я търка. Искаше го по-навътре, но Ейб го държеше отвън, сякаш да я измъчва. Той се отдръпна напълно и тя изохка. Впи пръсти в дупето му. Той натисна отвора ѝ и влезе. Внезапно започна да го тласка бързо и дълбоко, разтваряйки я, потъвайки все по-навътре и навътре, докато усети, че няма накъде повече да отиде. Но имаше още и той я изпълни.

Лежаха вкопчени един в друг. Ейб бе дълбоко в тялото ѝ, като част от нея. И двамата не мърдаха. Тайлър разбра може би Ейб също — колко близо са до оргазма, който ще означава край (поне за момента) на ужасната болезнена необходимост за дълбоко съединение. Тя изпитваше желание да удължи момента, за да се наслаждава на тласъците.

Водата се плискаше върху тях. Капеше от лицето на Ейб, по нейното лице, докато той целуваше устните, носа, очите ѝ.

— О, Ейб! — шептеше тя.

Зад рецепцията стоеше внушителен червенобузест мъж с бяла риза и папийонка. Кичури коса пресичаха главата му, сякаш нарисувани с черен молив. Усмихна се на една страна.

— Какво ще обичате, моля?

— Снощи бяхме гости на мотела — каза Ейб. — Бихме желали да удължим престоя си.

— Имената ви?

— Нашите две стаи са на името Брансън.

— Брансън и Клантьн — каза му Ейб.

Мъжът прерови картите в металната кутия.

— Засега аз отговарям за мотела — каза той, докато продължаваше да търси.

— Полицията откри ли нещо за семейство Крогън? — попита Ейб.

— Положението е лошо. Намерили са кръв в колата на Марти. Аз съм негов зет, брат на жена му. Имам дял в мотела, така че ще се погрижа за него. Надявам се, че съпругата ми няма да провали аптеката — той извади две карти. — Ето ги. Колко нощи желаете да останете?

— Още една — каза Ейб.

Опита се да плати за всичките стаи, но Тайлър настоя да поеме сметката за своята и тази на Нора.

— Ресторантът също ли ще е отворен? — попита тя.

— Да, ще работи.

— Надявам се всичко да се оправи — каза съчувствено Ейб.

— И аз се надявам, но не вярвам. И по-рано в нашия град са изчезвали хора. Едва ли някой ще ги види пак.

— Всичко хубаво — каза му Ейб.

— Стайте ще бъдат оправени скоро. Сам ще се погрижа за това, ако не намеря Лоус. Разбра, че имам нужда от нея затова е изчезнала. Може да е отишла на плаж с Хейуд.

— И ние сме тръгнали на плаж — каза Тайлър.

Веждите му се вдигнаха.

— Ако видите Лоус, кажете й, моля ви, че имам нужда от помощта ѝ тук. Много ще съм ви благодарен. Тя е на шестнадесет години. Има дълга тъмна коса. Носи бански на точки, от който трябва да се срамува.

— Ако я видим — обеща Тайлър, — ще й кажем, че я чакате. Мъжът ѝ благодари и те тръгнаха.

— Не е тази, която видяхме — каза Ейб, докато слизаха по стълбите на верандата.

— Не, но сега може да е там. Минаха няколко часа.

— Не изглеждаше толкова дълго. Тя се усмихна, а Ейб потупа дупето ѝ. Той отвори дясната врата и тя влезе в колата.

— Надявам се, че Нора и Джек не са се изпекли така, че да хрускат — каза тя.

— Ако са изгорели, то е за хубаво. Ейб затвори вратата и мина от своята страна. Седна зад волана. Тайлър се наведе и го целуна.

Тя се возеше с лакът на прозореца. Вятърът вееше косата ѝ и душиаше в предницата на блузата ѝ. Горните две копчета бяха разкопчани.

— Гледай в пътя, момченце.

— Никак не е лесно. Тя се усмихна и отметна глава назад. Ейб погледна шията ѝ, гладката загоряла кожа на деколтето под нея и видя бледия склон на гръдта ѝ, когато вятърът повдигна част от блузата.

Той се обърна и погледна пътя. Чувстваше се особено — приятно уморен, по-щастлив от всякога, и същевременно, тревожен.

Всичко върви чудесно, помисли си той.

Може би точно там е проблемът.

Малкият проблем.

Всичко се разви твърде добре и толкова бързо. Започна преди по-малко от двадесет и четири часа, когато за първи път зърна лицето ѝ, опръскано с кръвта на онзи луд. Когато за първи път погледна в очите ѝ, почувства, че сякаш я познава отпреди. Не, сякаш е трябвало да я срещне по-рано. Сякаш винаги го е чакала и той е усещал, без да знае коя е тя и къде точно да я търси. Сякаш намери част от себе си. Част, която бе изгубена.

От онзи момент насам тя присъстваше постоянно в съзнанието му. Задаваше си въпроси за нея, тревожеше се и се надяваше. Вчера следобеда беше много неприятно, най-вече когато отиде да търси Дан по време на вечерята и по-късно заплахата от Дан отшумя, но не съвсем. Прекара нощта в неспокойен полусън. Чакаше да дойде утрото и едновременно се опасяваше от него, страхувайки се, че ще я загуби.

Той кимна, разбирайки, че е намерил източника на своята тревога. Той все още се страхуваше да не я загуби.

Тревогата му изглеждаше неоснователна. Очевидно бе взела решение в негова полза, дори още преди да разбере за смъртта на Дан. Тя го желаеше. Може би толкова много, колкото и той нея. Ноексът бе създал такава близост между тях, такова съединение, че сега вече имаше какво да изгуби — много повече, отколкото изобщо някога си бе представял.

Беше смайващо.

И едновременно малко страшно.

— Изглеждаш ужасно тъжен — каза тя.

— Депресия след полов акт.

Тайлър се засмя.

— Колко време очакваш да продължи?

— Може би до следващия акт.

— Може ли да почака до следобед?

— Ако се налага — отвърна той и сви по „Плажна алея“.

В края на черния път стоеше дълъг сив мерцедес, паркиран до една камионетка.

— Прилича на колата на Харди — каза Тайлър. — Какво ли прави този забележителен господин на плажа?

[1] Мари Тюсо, швейцарка по произход, която през 1802 г. създава в Лондон музея на восъчните фигури на известни и знаменити личности (първоначално на жертвите на френската революция). — Б.пр. ↑

20

— Баща ми живял повече от трийсет години с чувството за вина и един ден ми каза, че не може повече да го пази в тайна.

Капитан Франк надигна кутията бира и отпи със затворени очи срещу слънцето.

Гормън взе друга кутия от пакета, който бе донесъл, за да смаже гърлото на стареца и да му развърже езика. Отвори я. Капитан Франк смачка празната и я захвърли. Гормън я видя да се изтъркулва надалече.

— Тогава за първи път ми разказа всичко за Бобо. И за това, че още е жив и убива.

— Вземете си още една — покани го Гормън.

Капитан Франк прие студената кутия бира.

— Много съм Ви задължен — облегна се в градинския стол и отпи голяма глътка. — И така, молех татко да ми позволи да отида с него, но той не искаше и да чуе. Каза да остана и да се грижа за майка ми. Сякаш е знаел, че няма да се върне. Както и стана! Много добре стреляше със своя уинчестър. Предполагам, че Бобо го е издебнал, нападнал го е в гръб — със свободната си ръка старият човек яростно разсече въздуха. — Просто ей така.

— Намериха ли тялото на баща Ви? — попита Гормън.

— Не, господине. Предполагам, че е погребано там някъде, най-вероятно в мазето.

— В мазето на „Къщата на Звяра“?

— Така си мисля.

— Ако Звярът в действителност е убил баща Ви, както си мислите, нямаше ли тази жена на име Куч да постави восъчната му фигура в къщата и да я показва при обиколките?

— Могла е, но не го е направила. Старата вещица много внимава кого излага. Погледнете само кой е там. Вземете например детето Багли. Приятелят му Мейуд се измъкнал жив и изтичал при ченгетата. Как в този случай ще отрича убийството? Не го отрича. Превръща го в

своя полза и поръчва нов манекен. Същото се отнася и за трите убийства през миналата година. Единият е Дан Дженсън, ченгето. Как ще се преструва, че нищо не се е случило? Ще Ви кажа нещо — той присви едното си око към Гормън. — Има много хора, които изчезват. Повечето ги е приbral Бобо. Но старата Маги никога няма да ги изложи на показ, ако има начин да покрие истината. Иначе цялата къща щеше да е пълна с фигури на мъртвци.

Изпи още една дълга гълтка бира.

— Снощи изчезнаха четирима души — каза Гормън. — Семейство Крогън, което притежава мотела „Уелкъм Ин“...

— Боже мой!

— И един мой приятел.

Капитан Франк погледна навъсено към бирата.

— Колата на Крогънови бе намерена тази сутрин на пътя за магистралата.

— Значи ги е хванал. Ако бях на Ваше място, нямаше да се надявам да видя приятеля си отново. Нито пък семейство Крогън. Тяхното момиче, и нея ли я няма?

— Да.

Той въздъхна дълбоко.

— Тя беше страхотна. Виждал съм я на плажа. Винаги ми казваше по някоя любезна дума. По дяволите, защо не са били разумни? Човек не трябва да се приближава до онази къща! Освен ако не си търси смъртта. Трябва да са знаели това.

— Звярът напуска ли къщата?

— Със сигурност. Освен ако Уик и Маги не хващат жертвите. Погледнете тази двойка и ще разберете, че трудно могат да се справят сами. Навярно Бобо обикаля наоколо, по хълмовете зад къщата и по плажа. Преди дванайсет години едно момиче изчезна от съседната къща — кимна надясно. — Рай, съпругът ѝ, се връща у дома късно вечерта, след като е бил в „Последен шанс“, а нея я няма. Хората решиха, че е избягала, защото Рай я биеше. Но аз знаех, че не е така и му казах. Той ме нарече луд стар отвратяга и ми каза да си гледам работата и да не му се бъркам в живота.

— И Вие ли мислите, че съм луд стар отвратяга?

— Не, моля Ви — увери го Гормън.

— Много хора го мислят. Ще си променят мнението през следващите дни, когато им поднеса тялото на Бобо.

— Възнамерявате да го убияте?

— Или аз Бобо, или той мене.

— Преследвали ли сте го някога?

— Естествено. Ходил съм и съм му устройвал засади.

Повече пъти, отколкото мога да броя. Но така и не се появи.

— Никога не сте го виждали?

— Нито веднъж.

— Търсили ли сте го в къщата?

— Не. Това би било нарушение на частна собственост.

Гормън овладя напиращата усмивка. Очевидно старецът се страхуваше да влезе в „Къщата на Звяра“.

— По всичко личи, че къщата е най-подходящото място да го намери човек.

Капитан Франк стисна бирената кутия и я хвърли от покрива на автобуса. Удари се в клона на едно дърво и падна на земята.

— Какво ще кажете, млади човече, ако хвърлите един поглед на моя албум?

— Какъв албум?

— Запазил съм всичко. Да, наистина. Ще се изненадате.

— Много бих искал да го видя.

Старият човек намигна.

— Така си и мислех. Вие сте много по-любопитен от другите — отблъсна се от градинския стол и тръгна нестабилно по покрива на автобуса. — Донесете бирата.

Гормън коленичи и видя как Капитан Франк слезе по дървената стълба. В мига, в който мъжът излезе от полезрението му, той извади джобния касетофон. Лентата продължаваше да се върти, но сигурно беше към края си. Старият дядка бе говорил почти час — и каква история разказа! Гормън не можеше и да иска да бъде по-доволен. Всичко се нареджаше в негова полза. Всичко! Пръстите му трепереха от вълнение, когато извади касетата, обърна я и я пъхна обратно. Постави касетофона в джоба и посегна към пакета с бири. Двете останали консерви подрънкваха, докато вървеше внимателно към стълбата.

Приближаваше се до нея с нарастваща тревога. Качването бе достатъчно неприятно, но подозираше, че слизането ще се окаже още по-лошо. Стълбата бе подпряна в задната част на автобуса, а най-високото й стъпало бе на нивото на кръста му. Какво ще стане ако се преобърне!

Гормън Харди, бележитият автор на „Ужасът при водопада на Черната река“, падна и се преби...

Капитан Франк стоеше долу и го наблюдаваше.

— Имате ли нещо против да ми държите стълбата?

Старият човек поклати глава, сякаш съжаляваше Гормън, след това пристъпи към стълбата и я хвана за отвесните прътове.

Ако си такъв юначага, помисли си раздразнено Гормън, защо се страхуваш да проследиш Звяра? Луд стар отвратяга, наистина. И при това страхливец.

Но историята бе златна и страхът на Гормън утихна, докато се чудеше какво ли ще му покаже старецът. Внимателно стъпи на стълбата. Тя леко се заклати. Стъпалата изскърцаха под тежестта му. Почувства слабост в краката си, които се разтрепериха. Но най-сетне постави крак на земята.

— Още сте здрав и читав — каза Капитан Франк.

Гормън се опита да се усмихне. Последва мъжа през струпаните празни бирени кутии по продължение на боядисания автобус.

— Вие ли сте нарисували този стенопис?

— Аз!

— Никога не съм виждал подобно нещо. Мога ли да направя една снимка?

— Заповядайте. Ще вляза вътре и...

— Останете там. Бих искал да снимам и Вас. Платното и художникът.

Капитан Франк кимна. Приближи се до отворената врата на автобуса, а Гормън оставил бирите и отстъпи назад. Във визьора старецът приличаше на побъркан турист: сламена шапка като на Хъкълбери Фин, червена хавайска риза, която плющеше под вятъра, карирани бермуди, източени вретеновидни крака със съмкнати зелени чорапи и стари сини маратонки. Протегна ръка и с пръст посочи рисунката върху автобуса.

Гормън отстъпи още няколко крачки назад, за да хване автобуса в цялата му дължина и натисна спусъка на апаратата.

— Великолепно! Сега застанете тук — махна на стния човек да мине по-вдясно. — Там. Точно така. Старият моряк и албатросът^[1].

— Знаете ли стихотворението?

— Естествено. Едно от любимите ми е — той се премести поблизо и снима. — Прекрасно. Благодаря.

— Надявам се, че ще излязат.

— Ще видим ли албума, за който споменахте?

— Веднага.

Когато старецът се обърна, за да се изкачи по стъпалата, Гормън включи касетофона. Взе бирите и го последва. Намери Капитан Франк на шофьорското място.

— Вижте сега тук.

С лукаво намигване свали слънчевия сенник. На гърба му бе закрепен нож в калъф. Почука с нокът дръжката от еленов рог и продължи:

— Подготвил съм се, както виждате! Нека само старият Бобо се опита да ме нападне.

Капитан Франк вдигна сенника, прегърби се така, че брадичката му се опря във волана, и бръкна под седалката. Извади револвер като от някой уестърн.

— Моят помощник — обяви той. Дръпна назад ударника и се загледа в оръжието. — Този сладур е магнум „Айвър Джонсън“ 0.44. Само да се появи Бобо и ще му стане горещо под задника.

— Зареден ли е? — попита Гормън.

— Нямаше да имам голяма полза от него, ако беше празен.

Капитан Франк свали ударника и Гормън затаи дъх. Когато револверът беше сложен на безопасно място, старият мъж се изправи. Мина през процепа в избеляло разкъсано одеяло, отделящо кабината от салона със седалките. Гормън го последва.

Редиците прозорци от двете страни на каросерията бяха боядисани, придавайки на смътната светлина червени, сини, зелени и жълти отблъсъци. За щастие, няколко бяха отворени и пропускаха неподправената дневна светлина и свежия морски бриз. Оригиналните седалки бяха махнати, за да се вмести богат асортимент от необичайна покъщнина и принадлежности: походно легло с юрган, оставен в

безпорядък, плетен стол с отвесна облегалка, една-единствена лампа и няколко корабни сандъци с най-различни размери, някои изправени, всичките претъпкани с джунджури и странни предмети от отшелническия живот на Капитан Франк. Върху сандъка, който беше най-близо до леглото, Гормън видя „Книга на седемте морета“ от Петер Фрайкен, стара газова лампа, смачкана бирена кутия и револвер. Забеляза още три оръжия, докато старецът се навеждаше към леглото: ловджийска двуцевка, която висеше на две безформени телени закачалки от багажника над главата, сабя, облегната на метална преграда близо до вратите на страничния изход, и дръжката на пистолет, която се подаваше от отворената предница на шлем за дълбоководно гмуркане.

— Имате цял арсенал — отбеляза Гормън.

— Да, сър. Само да ми дойде Бобо. Без значение е къде се намирам. Ако съм тук — той грабна револвера от сандъка и прободе въздуха с цевта му, като че ли се прицелваше бързо в нежелан гост. — Ако съм в малкия си камбуз^[2] — придърпа оръжието към задницата на автобуса, където друго одеяло висеше над пътеката точно зад страничния изход — до печката имам 38-калибров „Смит енд Уесън“. Отпред имам един „Лугер“^[3]. Където и да съм, имам готовност. Само нека Бобо се опита.

Остави револвера на пода, до краката си.

— Седнете тук — каза той и потупа походното легло.

Гормън извади останалите две бири. Подаде на капитан Франк едната и седна до него. Отвори своята кутия, докато капитанът разчистваше сандъка. Бирата вече не бе толкова студена. Отпи няколко гълтка и съжали, че не се сети за себе си да вземе бутилка джин.

Старецът отвори сандъка и извади смачкана папка, подвързана с кожа, която приличаше на семеен албум. Затвори сандъка и я постави върху капака, по средата, между себе си и Гормън. Наведе се и отвори корицата.

— Прелестно! — възклика Гормън.

— Баща ми, това е негова работа. Не беше чак такъв художник като мене, но колкото може се е постарал.

Скицата с молив, смачкана и изцапана, сякаш прекарала много време стъната в нечий джоб, показваше лаеща глава с муцуна.

— Това е Бобо — обясни Капитан Франк. — Баща ми го нарисувал на борда на кораба „Мери Джейн“, когато се връщали.

Гормън се вгледа в главата. Беше нарисувана анфас и представляваше овал с дръпнати очи — полукръг, който очертаваше муциуната и отворената уста с две редици остри зъби.

— Няма нито един косъм — продължи капитанът. — Няма дори вежди, нито мигли. И кожата му е бяла като корем на риба. Като албинос. Няма никакъв цвят, с изключение на очите. Баща ми казваше, че очите на съществото били сини като небето.

Прелисти страницата. Следващата рисунка, в профил, показваше тъпата муциуна на съществото. С изключение на муциуната, главата изглеждаше почти човешка. Там, където трябваше да бъде ухoto, се забелязваше кръгче колкото монета.

— Къде му е ухoto?

— Това е то — дупка с малка кожена ципа върху нея. Баща ми казваше, че Бобо можел да отваря тази ципа като клепач и имал слух като куче.

— Невероятно.

На следващата страница бе залепена рисунка на Звяра, застанал прав. От коленете до кръста фигуранта бе обезобразена с драскотини от молив, сякаш някой е драчил върху нея в пристъп на ярост. Графитният връх на молива дори бе разкъсал хартията, набръчквайки на хармоника един отрязък от листа, който впоследствие е бил изгладен и залепен.

— Какво е станало с това?

Капитан Франк тръсна глава и въздъхна.

— Майка ми го направи. Беше ужасно скромна жена, мир на праха ѝ. Така и не успях да видя рисунката, преди да я повреди.

— Жалко — каза Гормън.

Изучи онova, което бе останало от съществото. С изключение на животинските нокти върху пръстите на ръцете и краката, много приличаше на човешко същество. Раменете и гръденят кош бяха широки, крайниците — дебели и мускулести. Едната ръка бе по-дълга от другата, но Гормън реши, че е грешка на художника.

— Знаете ли колко е голямо?

Капитан Франк отпи от бирата.

— Високо е около метър. Толкова е било, когато баща ми се отървал от него. Тогава не е имало и година. Баща ми казваше, че възрастните зверове — онези, които убили на острова, достигали два метра.

Гормън кимна и Капитан Франк обърна страницата. Очакваше да види още някаква рисунка, този път може би на съществото, гледано отзад, но вместо това забеляза изрезка от вестник. В горния край на страницата бе надраскано на ръка: „Кларион, 21 юли 1902 г., Лорийн.“ Заглавието на статията бе отпечатано с по-тъмен шрифт.

ДЕТЕ ОТ МАЛКАСА, УБИТО ОТ КОЙОТ

Лорийн Нютон, тригодишната дъщеря на Франк и Мери, била зверски нападната и убита в двора на къщата на родителите ѝ на „Крайбрежна улица“. Разтревожени от писъците на детето...

Гормън поклати глава, сякаш бе потресен и обърна на следващата страница, без да дочете историята. В средата бе залепена обявата за погребението на детето. Не си даде труда да я прочете. Прелисти и разгъна първата страница на броя на „Кларион“ от 3 август 1903 година. Вниманието му бе привлечено от категоричното заглавие:

ТРИМА УБИТИ В КЪЩАТА НА ТОРН!

— Това е прекрасно! — каза Гормън.

— Баща ми е запазил тези ранни статии. Аз добавих още, след като той умря, и ги събрах всичките тук.

Гормън разгледа четирите колонки с дребен шрифт и сгъна отново страницата. Следващите статии описваха хващането, процеса и линчуването на Пое Гаучър. След това Гормън видя още една сгъната предна страница на „Кларион“ — този път разказваше за

кръвопролитието, извършено почти тридесет години по-късно — за съпруга и децата на Маги Куч. След няколко продължения на историята, Гормън попадна на изрезка за изчезването на бащата на Капитан Франк.

— Тук започнах да ги събирам — каза старият мъж.

Гормън прегледа една статия, посветена на откриването на „Къщата на Звяра“. След това прехвърли страница след страница статии с подробности за изчезнали жители на града и туристи, по двама-трима всяка година.

— Безследно изчезналите са много — каза той.

— Това са само тези, за които е съобщено. Предполагам, че са много повече, за които никой не е съобщил.

— И мислите, че за всичко това е виновен Звярът?

— Може би не за всички — призна Капитан Франк. — Някои от тези хора може да са избягали или да са се изгубили в планината, или да са се удавили. Никой не знае колко са точно, но мога да се обзаложа, че Бобо има пръст в тая работа.

— Защо досега не са взети никакви мерки? Това прави петдесет или шестдесет души, изчезнали за период от двадесет години!

— Ами, сър, от полицията не откриха нищо толкова странно. Господ знае колко пъти им казвах, че зад цялата работа стои Звярът. Така и не ме послушаха. Изглежда, че за тях е нормално да изчезват по двама души годишно.

— Приемливи загуби — промърмори Гормън.

— Освен това отдавна решиха, че съм побъркан. И вече не мога да ги накарам дори да ме изслушат.

— Показвал ли си им това? — попита той, потупвайки албума с изрезки.

— Естествено. Но както Ви казах, те ме мислят за луд.

Гормън попадна на друга цяла заглавна страница от вестника. Тази се занимаваше с нападението върху Том Багли и Дари Мейуд през 1951-ва. След продълженията имаше още страници с изрезки за изчезнали хора. Най-накрая намери статии за миналогодишните убийства на Зиглърови — баща и син — и на полицая Дан Дженсън.

Стигна до празна страница.

Капитан Франк сръбна от бирата.

— Това е всичко, до утрешия брой на „Кларион“. Ще добавя публикациите за историята, която ми разказахте, за Крогънови и Вашия приятел. В „Кларион“ със сигурност ще напишат нещо.

— Напълно ли сте убеден, че е работа на Бобо?

— Обзалагам се, че е той.

Гормън кимна. Затвори внимателно албума и се загледа в него.

— Това е много внушителна документация, Франк.

— Винаги съм мислел, че е мой дълг да отбелязвам тези събития.

— Какво ще кажеш, ако ги публикуваш?

— Да ги публикувам ли? — старецът вдигна рунтавата си бяла вежда.

— Искам да напиша твоята история. Познаваш ли списание „Пийпъл“?

— А-ха.

— Аз работя на щат в това списание. Може би си виждал моята статия за Джери Браун? — каза той.

Помисли си, че наскоро трябва да е имало нещо за Браун.

— Не, аз...

— Както и да е. Важното е следното: аз съм стреснат и поразен от това, което ми разказа този следобед, от информацията в този албум, от самото съществуване на чудовищно място като „Къщата на Звяра“, от видимото безразличие на местните власти към нещо, което е верига от изчезнали хора и зловещи убийства в продължение на седемдесет и пет години. С твоя помощ, бих искал да напиша заглавна статия, която разкрива цялата истина. С помощта на обществено мнение, властите ще бъдат принудени да предприемат действия. Историята, разбира се, ще се фокусира върху теб.

Капитан Франк се намръщи, сякаш премисляше.

— Какво ще кажеш?

Той въздъхна.

— Винаги съм имал намерение аз самият да се справя с Бобо.

— Още по-добре. Ако можеш да направиш това, преди да бъде отпечатана статията, ще включим и разказа ти за преследването, и твои снимки с тялото на Бобо.

— Не съм сигурен, г-н...

— Уилкокс. Харолд Уилкокс.

— Не зная, г-н Уилкокс. Идеята звучи добре. Твърде добре. Какво ще трябва да направя?

— Нищо особено. Остави на мен. Вече ми даде достатъчно информация. Естествено, ще трябва да ми предоставиш: албума, поне достатъчно дълго време, за да направя фотокопия на съдържанието. С удоволствие ще ти дам разписка. Наблизо трябва да има някакъв ксерокс...

— В книжарницата „Линкълн“.

— Добре. Ще го направя следобеда и ще ти го върна... — той мълкна. — Ще ти бъде ли удобно утре сутринта?

— Много ми е неприятно да го изпускам от ръце.

— Можеш да дойдеш с мене, ако ми нямаш доверие.

— Въпросът не е в доверието, г-н Уилкокс.

— Мога да се опитам да ти го върна още тази вечер, ако така предпочиташ.

Капитан Франк започна да дъвче долгата си устна.

— Какво ще кажеш, ако ти оставя депозит? Да кажем, сто долара. Ще пазиш парите ми, докато ти върна албума. Става ли?

— Това звучи съвсем справедливо.

Гормън извади от портфейла две банкноти по петдесет долара.

— Имаш ли някакъв лист хартия, върху който да напищем разписките?

— Едва ли е необходимо — каза Капитан Франк и взе парите. — Само пазете албума с изрезките. Аз ще пазя вашите пари.

Подадоха си ръце.

С албума, стиснат под мишница, Гормън напусна автобуса. Докато караше през града, забеляза книжарницата „Линкълн“. Усмихна се и продължи пътя си.

[1] Алюзия с произведението на С. Т. Колридж. — Б.пр. ↑

[2] Кухня на кораб(ост.) . — Б.пр. ↑

[3] Германски автоматичен пистолет. — Б.пр. ↑

21

Тайлър седеше на ръба на леглото и си обуваше един чорап. Тъкмо го закопчаваше за жартиера на черния кола, когато някой почука на вратата.

— Кой е? — провикна се тя.

— Аз съм — беше Ейб.

— Един момент — Тайлър бързо започна да си обува друг чорап.

— Сам ли си?

— Съвсем сам.

— Горкият!

— Така е!

Тя приключи с чорапите и хукна към вратата. Отвори и скри зад нея. Ейб влезе в стаята.

— Много си бърз — каза тя и затвори вратата.

За десетте минути, откакто излезе, се бе преоблякъл морскосин панталон и светлосинъо поло. Тайлър бе успяла изсуши косата си и да започне да се облича.

— Защото не можех да стоя сам далече от теб — отговори той.

Тайлър се гушна в него и го целуна. Ръцете му опипа гърба ѝ, спряха се на голото ѝ дупе и я придърпаха към него.

— Имаш хубаво бельо.

Ейб докосна с пръсти кайшката на колана с жартиерите.

— Радвам се, че ти харесва — отвърна Тайлър.

Притисна се силно, защото я връхлетя мисълта за Дан.

Дан, който ѝ бе подарил първия комплект, увит в празнична хартия, докато пиеша коктейли в ресторант „Белият кит“ на рибарския кей. Коланът бе червен и украсен с дантели. Беше го допълнил с чифт тънки чорапи. Без да я моли, Тайлър се бе извинила за момент и бе отишла в тоалетната да ги обуе веднага. А сега беше мъртъв и обезобразеното му тяло бе изложено, не тялото му — припомни си тя — а восьчна фигура.

— Какво има? — прошепна Ейб.

Тайлър сви рамене.

— Не зная.

Той я хвана за ръцете и леко я отстрани. Вгледа се в очите ѝ.

— Аз зная какво ме притеснява — каза той.

— Какво?

— Утешният ден.

Тя охна.

— Не искам да се разделяме.

— Можем да останем още един ден.

— Бих искал, но това означава само едно отлагане.

— Хайде да продължим да отлагаме — каза Тайлър със свито гърло.

Очите ѝ засмъдяха, след това се насълзиха. Сведе глава и сълзите започнаха да се търкалят по бузите ѝ.

— Кога трябва да започнеш работа?

Тайлър сви рамене.

— Трябва ли да се връща на работа?

Тя го погледна и попита:

— Искаш да гладувам ли?

— Не. Желая да дойдеш с мен.

— Наистина ли?

— Да. Аз... мисля, че ти и аз... предполагам, че това се нарича...

Тайлър, обичам те.

— О, Ейб! — хлипайки, го обгърна с ръце. — Толкова много те обичам.

Дълго време стояха прегърнати. Когато спря да плаче, Тайлър изтри очите си в рамото на ризата му и го целуна.

— Добре, решихме... — каза той.

— Какво ще правим?

— Ще се присъединим към Нора и Джек за „щастливия час“ на заведението.

— А утре?

— Каквото и да решим, ще бъдем заедно.

— Трябва наистина да се върна в Лос Анджелис.

— Можеш ли да го отложиш с няколко дена?

— Предполагам, че да.

— Тогава, хайде да попитаме Нора. Ако всички са съгласни, ще отидем у нас.

— У вас? Къде у вас?

— В „Боровата шишарка“. Това е курортен хотел, горе на Шаста^[1].

— Този хотел е твой? — Тайлър не може да скрие удивлението си.

— Мой и на баща ми. Той отдавна ме преследва да поема всичко в ръцете си, за да може да ходи по-често на риба. Но няма да започна веднага. По дяволите, след като досега е чакал! Ще прекараме известно време в лентяйство. Там е много красиво. Ще видиш дали ти харесва, дали е място, на което можеш да се установиш, да отглеждаш деца...

— Деца ли?

— Нали знаеш, едни такива малки същества?

— Господи, Ейб.

— Ако свежият въздух ти дойде твърде много, или ако искаш да продължиш работата си, имам предложение от един стар познат за шерифското управление на Лос Анджелис. Разсърди се, когато му отказах, но съм сигурен, че много ще се зарадва, ако...

— В никакъв случай — прекъсна го Тайлър. — Никога не съм имала нищо против свежия въздух, а работата ми... Мога да живея и без нея. Освен това, — тя впери очи в него — Лос Анджелис не е място за отглеждане на деца.

Той каза ухилено:

— Добре.

— Добре — обади се като ехо Тайлър и отново го целуна. — Май е по-добре да си облека нещо.

— Не го прави заради мен.

Ейб я наблюдаваше, докато си облича присирана пола и бял кашмирен пуловер. Седна на тоалетката и окачи на врата си тънка златна верижка. Ейб застана зад нея и гледаше отражението ѝ, докато решеше косата си и слагаше червило.

Тя леко извърна глава и разгледа внимателно бледото розово петно на шията си. Поколеба се дали да не го скрие с малко пудра.

— Откъде ти е това? — попита Ейб.

— Ти трябва да знаеш.

Той погледна озадачено.

— Аз ли съм го направил?

— Със собствената си уста, скъпи. Можех да ти покажа още пет или шест, но вече съм облечена...

— Ще ми ги покажеш след вечеря. Ще има какво да очаквам.

Тайлър реши да не се занимава с петното. В края на краищата, едва ли някой щеше да го забележи, освен Нора и Джек, а те бяха съвсем наясно, че тя и Ейб са се любили целия следобед. Самите те вероятно бяха прекарали времето по абсолютно същия начин.

Тя стана от тоалетката, нахлузи сандалите и хвана дамската си чанта.

— Взе ли ключа? — напомни й Ейб.

Тя кимна. Той отвори вратата, хвана я за ръката и тръгнаха. Въпреки морския бриз, късното следобедно слънце пареше върху гърба ѝ. Из въздуха се носеше упойващият аромат на борови дървета, примесен със свежия полъх на океана.

— Така ли изглежда твоята „Борова шишарка“?

— Малко е по-голяма. Утрe сама ще видиш. Мислиш ли, че Нора ще има нещо против да дойде?

— Съмнявам се. Тя е винаги готова за приключения. Особено, когато става въпрос за някой мъж. Ако Джек е с нас, Нора няма да се оплаква.

— Трябва да си сменим местата, за да могат да пътуват заедно.

— А-ха, *само te* да пътуват заедно?

Ейб я стисна за ръката.

— Добре де, и аз нямам нищо против нов спътник. Ти си похубава от Джек.

— Ласкател.

Заобиколиха мерцедеса на Гормън Харди, което им напомни за изчезването на Брайън Блейк. Блейк, собствениците на мотела и дъщеря им. Говориха за изчезналите по време на обяда, но след това Тайлър забрави за тях. Изведнъж се почувства гузна, сякаш egoистично бе забравила окаяното им положение и бе пренебрегнала дълга си да се тревожи за тях.

Каквото и да им се е случило, каза си тя, не мога да им помогна, като се притеснявам за тях.

Освен това, изобщо не познаваше момичето, с бащата бе говорила само малко, когато се регистрираха, майката бе зърнала няколко пъти снощи в ресторана, и не харесваше Брайън Блейк.

Това не трябва да има значение, помисли тя. Ако нещо ужасно им се е случило, трябва да си загрижена.

Добре, загрижена съм! Точно сега се занимавам с тях, вместо да си мисля за мен и Ейб. Това е загриженост. Надявам се, че са добре. Готово.

Какво ли може да им се е случило?

В съзнанието ѝ неочекано изникна образът на Маги Куч, която ухилено разтваря една червена завеса, за да покаже фигурите на Блейк и другите, обезобразените им тела, проснати на окървавения под в една от стаите. Главата на Блейк е откъсната, а отворените му очи са втренчени в Тайлър.

— Господи — промърмори тя.

Ейб я погледна.

— Сетих се за Блейк и другите — обясни тя. — Почти не ги познавам.

— „Смъртта на всеки човек е загуба за мен, защото съм част от човечеството“ — цитира Ейб.

— Мислиш ли, че са мъртви?

— Нямам представа. Но е много вероятно.

— Мислиш ли, че Звярът...?

— Ако питаш Капитан Франк, ще ти каже, че зад това стои Бобо. Не знам, но е ясно, че в този град са убити много хора.

— Не мога да повярвам, че действително съществува някакво чудовище.

— Животът ме е научил, че в повечето случаи чудовища са хората.

Той отвори една от двойните дървени врати на „Керидж Хаус“ и влезе след Тайлър.

Отправиха се към празното място на съдържателката.

Лампионът с формата на лебедова шия над книгата с резервации не светеше.

— За вечеря ли? — извика младо момиче, втурвайки се към тях от залата.

Русата ѝ коса бе завързана на конска опашка. Носеше черна пола, а бялата ѝ блуза бе благоприлично закопчана до шията.

— Казвам се Лоус — представи се тя, преди Ейб да успее да отговори — и ще се грижа за вас тази вечер.

— Вие сте изчезналата — каза Ейб.

— Не, не съм аз. Изчезнала е братовчедка ми, Джанис, и...

— Баща Ви се беспокоеше за Вас следобеда — обясни Ейб. — Виждам, че Ви е намерил.

Тя извъртя очи към тавана.

— О, в такъв смисъл. Да, намери ме, за съжаление. Сега разбрах как са се чувствали робите. Жалко, че вече дори Линкълн не може да ме освободи. Както и да е, маса за двама ли желаете?

— Ще се върнем при Вас, Лоус, след като обърнем по някой и друг коктейл.

— О, дошли сте за „щастливия час“.

— След това ще вечеряме.

— Мога отсега да ви имам предвид и да ви запазя хубава маса до прозореца.

Тайлър се усмихна. Въпреки, че Лоус се чувстваше заробена, по всичко личеше, че иска да си върши добре работата.

— Добре — каза Ейб. — Но ни трябва маса за четирима, защото сме с приятели.

— С удоволствие ще ви настаня заедно.

Тайлър подхвърли:

— Може и на отделни маси.

Ейб съобщи името си на момичето и тя го вписа в книгата за резервации. Беше единственото в списъка.

— Това е, г-н Клантьън. Да ви извикам ли след един час?

— Чудесно — отговори той. — Справяте се отлично, а доколкото разбра баща Ви се готвеше да Ви използва като камериерка!

— Накара ме да изчистя стаите следобеда. Много е досадно. Тук е по-забавно.

— Добре, ще се видим по-късно.

Минаха покрай преградата и влязоха в бара. Тайлър погледна към сепарето, в което седяха предишната вечер и видя, че Нора и Джек са вече там.

Както и Гормън Харди.

— По дяволите! — измърмори тя.

— А ти си без гащи.

Тайлър се засмя и усети, че се изчервява, леко смутена, въпреки удоволствието, което изпита от това, че Ейб е забелязал тази липса.

— Той няма да разбере — каза тя. — Освен това, едва ли го интересува.

Ейб я потупа по дупето.

— У всеки мъж би възбудила интерес.

Нора ги забеляза и им махна. Харди погледна през рамо, издърпа чашите със своето питие до края на масата и стана бързо от мястото. Продължи да стои прав, докато се приближиха.

— Добър вечер, Тайлър, Ейб — поздрави той.

Тайлър кимна, но не направи никакво усилие да се усмихне. Ейб стисна протегнатата му ръка.

Тя седна и се премести встрани. През полата усещаше хладната кожена седалка, която по средата ставаше топла — там, където бе седял Харди. Тайлър продължи да се мести, докато седалката отново стана хладна. Ейб седна до нея, а Харди взе стол от близката маса и се настани в края.

— Точно си говорехме за теб — каза Нора.

Великолепно, помисли си Тайлър.

— Да — обърна се към нея Харди. — Вероятно за Вас е било страхотен стрес да попаднете по този начин на предишния си приятел?

Тя погледна с присвирти очи към Нора, след това се извърна към любопитния поглед на Харди.

— Не беше от най-хубавите моменти в живота ми!

— Приемете моето съчувствие.

— Благодаря — с облекчение забеляза, че към масата се приближава сервитьорката.

— Какво ще пиеш? — попита Ейб.

— „Маргарита“.

Ейб поръча коктейли за двамата.

— Бъдете така любезна — добави Харди, — да донесете по още едно питие на другите ми приятели и на мен, разбира се.

Малко рано, помисли си Тайлър.

Нора едва бе изпила до половина своя първи „Май-Тай“^[2], а второто ѝ бесплатно питие бе недокоснато. Джек току-що бе започнал

втората халба бира. Харди вдигна чашата със столче и допи първото си мартини. Остави маслинката и посегна към втората чаша. Очите му се спряха върху Тайлър.

— Както вече се досетихте, пиша книга за „Къщата на Звяра“. Разбирам, че е много болезнено за Вас, но бихте ли разказали нещо за отношенията Ви с г-н Дженсън и как реагирахте, когато видяхте неговата восьчна фигура...

— Не, не бих — отвърна твърдо и кратко Тайлър.

— Можем да се срещнем малко по-късно за едно интервю...

Настоятелността му я вбеси.

— Как сте със слуха, г-н Харди?

Нора се дръпна назад и погледна Тайлър с широко отворени очи, изумена от грубия отговор. Джек гледаше в бирата и се опитваше да сдържи смяха си. Ейб изучаваше стиснатите си ръце.

— С удоволствие ще Ви платя за беспокойството — каза Харди.

Ейб проговори, без да вдига очи от ръцете си.

— Дамата Ви каза „не“!

— Дали петстотин долара няма да накарат дамата да промени мнението си?

— Петстотин долара? — каза Тайлър. — Няма!

Тя се извърна, опря лакът на масата и се загледа в Харди.

— Според мен каквато и книга да напишете за „Къщата на Звяра“, постъпката Ви ще бъде точно толкова должна и egoистична, колкото къщата на Маги Куч с нейните проклети манекени. Аз няма да участвам. Всъщност, моето право на личен живот е защитено от закона и ако името ми се появи в гадната Ви книга, ще Ви дам под съд.

Харди посрещна избухването й с усмивка.

— Добре, Тайлър. Усложнявате преговорите. Готов съм да стигна до осемстотин долара.

— Не, благодаря.

— Хиляда.

Нора погледна смяяно и се обади:

— Тайлър, това е наемът ти за три месеца!

— Мога да се справя и без тези пари.

— Какво ще кажете да ги прехвърлим към мене? — намеси се Джек.

— Точно това щях да предложа — отговори Харди.

— Добре, съгласен съм.

Той извърна глава към Тайлър, сякаш бе упорито дете, което заслужава съжаление, а не порицание, и попита:

— Сигурна ли си, че не мога да те убедя да промениш решението си?

— Абсолютно!

Сервитьорката донесе напитките. Харди извади от портфейла една банкнота.

— Аз ще се погрижа за нашата сметка — каза му Ейб.

— Няма никакво... — започна Харди.

— Аз ще се погрижа за нашата — повтори Ейб със същия равен тон.

Двамата платиха. Сервитьорката разчисти празните чаши и изчезна.

Ръката на Тайлър трепереше, докато взимаше чашата с коктейла. Ейб се обърна към нея. Лицето му бе сериозно, но намигна и се чукна с нея. От ръба на чашата по пръстите му — се посипаха няколко зърна сол.

— Вече казах — натрапи се гласът на Харди, — че съм обмислил едно предложение за вас.

— Давайте.

Тайлър гледаше в Ейб и отпиваше от пенливото питие.

— Както разбрахте, моят сътрудник Брайън Блейк изчезна.

Ейб се обърна и навъсено добави:

— Заедно с още трима души.

— Точно така. Полицията няма никаква представа къде се намират. Всъщност преди малко говорих с един полицай. Претърсват гората в околността на изоставената кола, но до момента не са открили нищо. Подозират, че е извършено престъпление, въпреки, че аз предпочитам да си мисля, че Брайън и момичето са избягали, а родителите са тръгнали да ги търсят.

— Теорията Ви не е много издържана — каза Ейб. — Написали сте достатъчно детективски романи, за да знаете, че има много „дупки“.

Харди изкусно сви рамене.

— Много сте прав. Ако това бе литературен сюжет, щях да измисля поредица от събития, които да обяснят очевидните

несъответствия, да запушат „дупките“, както се изразихте. Нека ви кажа, че от няколко години съм много близък с Брайън Блейк и ако го нарека „женкар“, ще бъде доста слабо определение. Нямам представа какво може да е сполетяло родителите на Джанис, но момичето в този момент се намира в някой мотел по магистралата, с Брайън между краката.

— Помежду? — измърмори Джек.

— Дано да е така — каза Ейб.

— Подозирам, че ще се върнат накрая. Веднъж Брайън изчезна за три седмици, след като в Лас Вегас срещна една дама от „Метро Голдуин Майер“. Разбира се, че казах това в полицията. В момента проверяват мотелите по крайбрежието. За съжаление, нямам възможност да чакам. Имам задължения, които ме принуждават да тръгна рано сутринта.

Той кимна към Джек.

— Сега идва Вашият ред. Или Вашият, Ейб. Сигурен съм, че всеки от вас, мъжете, е способен да изпълни тази малка задача. Задължението на Брайън бе да фотографира вътрешността на „Къщата на Звяра“. Имаше намерение да го стори тази нощ, но тъй като не е тук...

— Искате някой от нас да го направи — Джек довърши изречението вместо него.

— Готов съм да платя хиляда долара.

— В брой? — попита Джек.

— Двеста долара в брой, остатъкът с чек.

— След като предлагате такива пари — каза Ейб, — разбирам, че сте поискали разрешението на собственичката.

— Тази Куч никога няма да разреши да се снимат експонатите.

— Значи става дума за незаконно влизане — уточни Джек.

— Това едва ли би представлявало проблем за човек с, Вашия опит.

— Фасулска работа.

Ейб погледна Харди.

— Това е било задължението на Блейк. Да не би снощи да се е опитал да проникне в къщата, за да направи снимките?

— Не, не. Оставил е фотоапарата в стаята. Сигурен съм, че изчезването му няма нищо общо с нашия проект.

— След като толкова Ви трябват снимките — обади се Тайлър, — защо не влезете сам да си ги направите?

— И тази възможност съм премислил. Истината е много проста. Предпочитам да не го правя, защото според мен начинанието крие известен риск. Аз не съм толкова млад като тези господа. За мен е трудно да кажа, че е „фасулска работа“. Ето защо съм готов да платя такава огромна цена.

С други думи, помисли си Тайлър, ти си страхливец.

Гормън отпи от мартинито. След това се усмихна напълно доволен от себе си и бръкна в задния джоб. Извади портфейл. Измъкна две банкноти и Тайлър видя, че са стоточки.

— Има ли доброволец? — попита той.

Джек и Ейб се спогледаха.

Докато се колебаеха, Нора бързо изтърси:

— По дяволите, аз ще го направя.

Харди се подсмихва.

— Мислите, че се шегувам? Винаги мога да...

— Аз ще го направя — каза спокойно Джек. — Няма страшно.

Пресегна се и Харди постави двете банкноти в ръката му.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — попита го Ейб.

— Ей, хиляда долара са хиляда долара — Джек се усмихна на Харди. — Нали имате фотоапарат, филм и светковица?

— В стаята са. Ще Ви дам чека за останалата сума, когато ги вземете.

— Какво по-точно желаете? Снимки на восьчните фигури?

— В основни линии, да. Искам снимки на всеки експонат. Може би по една отдалеч и две-три в едър план на някои детайли. Освен това ми трябва изображение на стълбата към тавана и самия таван, ако е възможно. Детската стая, ако успеете да отключите вратата. И мазето. Мазето е изключително важно. Според моите източници, в пода трябва да намерите дупка. Много голяма дупка, може би от шейсет до сто сантиметра в диаметър. Искам в далечен и едър план снимки на тази дупка, разбира се, ако съществува.

— Добре — каза Джек. — Ще ги имате.

— Ще дойда с теб — каза Нора.

— В никакъв случай, бебчо.

— О, стига. Ще ти трябва пазач.

— Сам ще се пазя — увери я той.

— Моля те. Няма да ти преча. Искам да видя как изглежда къщата през нощта. Обзала гам се, че е адски страшно.

— Ще останеш с Ейб и Тайлър.

— Независимо дали е опасно или не — обади се Ейб, — постъпката е незаконна, затова по-добре стой на страна!

Нора се намуси на коктейла „Май-Тай“, след това на Джек.

— Не ми харесва идеята да отидеш там сам.

— Няма да е сам — каза Ейб.

Тайлър усети ледена топка в стомаха. Погледна Ейб, а той постави ръка на коляното ѝ.

— Не се притеснявай. Много бързо ще се върнем.

— Мога и сам да се справя — каза му Джек.

— Естествено, че можеш. Но няма да позволиш на стария си приятел да изпусне шоуто, нали?

Тайлър режеше агнешката пържола. Набоде на вилицата една хапка и се загледа в нея. Устата ѝ бе пресъхнала. Не ѝ се ядеше повече агнешко, нищо не ѝ се ядеше.

— Съжалявам — каза Ейб.

— Зная. И аз съжалявам. Онова копеле!

— Джек?

— Не, естествено не. Грешката не е негова. Онзи проклет Гормън Харди!

— Не мога да оставя Джек да отиде сам.

— Зная, че не можеш. Но не мислиш ли, че има някакъв начин да го разубедиш?

— Хиляда долара са добри пари. Освен това, познавам Джек от много години. Той е човек, който обича да поема рискове. Въодушевява се. Не го издавай на Харди, но той можеше да накара Джек да влезе там и за няколко бири.

— А какво ще стане, ако му дам хиляда долара, за да ходи? Ще позволя на Харди да ме интервюира и ще дам пари на Джек.

— Ще направиш това, за да го спреш да не ходи там?

— За да спра теб.

Той погледна в чинията, сякаш повече не можеше да издържи измъчения й поглед.

— Ще се опитам да го разубедя. Но съм сигурен, че няма да вземе парите ти. Така че забрави за интервюто с Харди.

— Вярваш ли, че ще те послуша?

— Можех да го спра, ако трябва. Но той ми е приятел. Разбирам колко силно желае да влезе. Точно в момента най-вероятно се надява наистина да съществува Звярът, за да стане по-интересно.

Тайлър се взря през слабо осветения салон към ъгловата маса, където седяха Нора и Джек. Джек приличаше на пораснalo дете, което усмихнато пъхаше пържолата в устата си.

— Мислиш ли, че наистина толкова много иска да го направи?

— Сигурен съм.

— А ти?

Ейб вдигна вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти надяваш ли се, че *наистина* съществува Звярът, за да стане по-интересно?

Той я погледна със сериозни очи.

— В тази къща са извършени много убийства. Който и да стои зад тях — или каквото и да е същество — този някой, или нещо, е убило и Дан Дженсън. Приемам го лично.

— Но ти дори не познаваше Дан.

— Ти някога си го обичала. Ако убиецът е в къщата и случайно се появи пред нас с Джек, ще се разплатим. Не вярвам да се случи, но ако стане, ще съм ужасно доволен.

[1] Вулканичен връх в северна Калифорния. — Б.пр. ↑

[2] Коктейл от ром, лимон, сок от ананас. Сервира се подсладен с лед. — Б.пр. ↑

22

Джанис вече имаше чувството, че чака безкрайно дълго. Съжаляваше за счупената крушка. Сега имаше оръжие, но непрогледната тъмнина бе страшна. Известно удобство бе килимът, на който седеше, и стената, на която бе облегнала гръб. Радваше се дори на болката в раните и на къркоренето в стомаха, защото ѝ помагаха да не загуби реалното усещане за тялото си, което не виждаше и в което от време на време се съмняваше.

Ръцете ѝ постоянно опипваха голата кожа. Понякога се изпъваше цялата, за да почувства килима и твърдия под. В това положение избледняваше усещането ѝ, че се носи някъде извън тялото си.

Мислите ѝ се рееха неспокойно.

Какво ще стане, ако не се появи никой? Може би са я оставили тук да умре от глад? Но преди това ще издъхне от жажда. Господи, колко пресъхнала бе устата ѝ! Зъбите ѝ тежаха като гранитни блокове.

Не беше яла от вечерята снощи. Свински пържолки, варен ориз със сос „терияки“, чай с лед. Как ѝ се искаше да има в момента цял галон чай с лед. Ще го изпие направо от каната, ще разлее част от него по шията и гърдите си.

Ще дойдат, каза си тя. Рано или късно. Нямаше да ме скрият тук ида ме превързват, само за да ме оставят да умра. Ще ме запазят жива за Звяра.

Господи, Звяра.

Но аз ще ги надхитря. Ще отворят вратата. И аз ще избягам като светкавица. Ако се наложи — ще ги разпоря. Няма да им се дам, няма да ме хванат жива.

А може би вратата ще се отвори, и това ще бъде татко, или ченгетата. Сигурно ме търсят. Но не знаят къде.

Зашо снощи не си остана вкъщи. Това е наказанието ти. Беше си паднала по Брайън и сега си плащаши. Какво е станало, с Брайън? Вероятно е мъртъв. Може и да е жив. Може да е в къщата. Затворник.

Някой друг също е затворен тук. Някой с бебе.

Може би къщата е пълна с пленници.

Ето защо Куч я е построила без прозорци. Не за да се пази от Звяра, както понякога твърди пред туристите, а за да затваря вътре пленници.

Джанис лежеше просната на пода с разперени ръце и крака, с лице притиснато в килима, а умът ѝ скачаше от мисъл на мисъл. Изведнъж чу стъпки. Сърцето ѝ подскочи. Изправи се рязко и залази наляво, като с една ръка пипаше в тъмното, за да стигне стената. Ноктите ѝ одраскаха стената и тя плъзна дясната ръка встрани, до касата на вратата.

Стъпките се приближаваха.

Тя опира килима, търсейки слепешком крушката. Беше я оставила близо до края на вратата, с назъбеното стъкло надолу, за да не си пореже пръстите, докато се опитва да я намери.

До ушите ѝ достигна метално стържене и леко щракване — някой пъхаше ключ в бравата.

Къде е по дяволите?

В следващия миг дясната ѝ ръка докосна крушката. Хвана я за винта и започна да се изправя, точно когато вратата се отвори. Срещу синята светлина на коридора се очерта силуетът на момиче. С брадичката си бе стисната хартиена торбичка. В една ръка носеше кутия безалкохолна напитка, а в другата — ключ. Момичето извика и отстъпи бързо назад. Джанис се спусна към нея. Торбичката падна в краката ѝ.

Джанис бе изненадана от ниския ръст на непознатата и очевидната ѝ младост. И не хукна да бяга. Вместо това, сграбчи момичето за фланелката и я дръпна към себе си. Метна ръка около гърба ѝ, обърна я и я притисна към касата на вратата. Момичето изсумтя, но замахна с лявата ръка и цапна Джанис с алуминиевата кутия в лицето. Ударът я зашемети. Джанис залитна назад, повлече момичето и двете паднаха.

Джанис бе отдолу. Търкулна се и хвана махащите ръце на другото момиче. После го притисна върху килима. Момичето под нея се мяташе и гърчеше, а тя изпълзя върху нея, седна на гърдите ѝ и с колене прикова ръцете ѝ в пода.

— Стани! — настоя момичето. — Стани, ти казвам! — краката ѝ изхвръкнаха нагоре и едното ѝ коляно се заби в гърба на Джанис. —

Кучка!

Джанис вдигна юмрук. На съмната светлина от коридора видя свирепото изражение върху лицето на момичето, което бе много младо — на тринаесет или четиринаесет години. Въпреки младостта си беше съучастница на нейните врагове. Трябаше да внимава с нея. Джанис замахна с юмрук. Тялото под нея се изви. Светлината изчезна. Миг след като стовари юмрука върху надменното лице, вратата шумно се хлопна.

Отново настъпи непрогледна тъмнина.

Джанис размахваше юмруци яростно, слепешком. Всеки удар нараняваше кокалчетата й и предизвикваше болка в китките.

Момичето хлипаше.

— Недей, спри. Моля те!

— Млъкни. Не мърдай или ще те убия. Кълна се, ще те убия.

За да подкрепи думите си с доказателства, Джанис стисна непознатата за гърлото.

— Обещавам.

— Добре — отпусна я, но продължи да държи пръстите си около врата й. — Как мога да се измъкна оттук?

— Не можеш.

— Опичай си акъла!

— Не можеш — изхълца момичето. — Вратата е заключена.

— Но ти я отключи.

— Само за да... вляза. След като я ритнах, тя отново се заключи.

Опитай... ако не ми вярваш.

— Къде е ключът?

— В коридора. Изпуснах го в коридора.

— Искаш да кажеш, че и двете сме заключени?

— Да, и по-добре не ми причинявай болка, защото съжаляваш.

Джанис я удари по лицето.

— Кой още е в къщата?

— Сама ще разбереш.

Удари я още веднъж.

— Без повече остроумни отговори, малко лайно. Кой е тук?

Момичето подсмръкна.

— Маги — промърмори тя. — И Уик. И Агнес. И майка ми брат ми.

— Чух бебешки рев.

— Това е брат ми, Джуд. Той е на шест месеца.

— А Звярът?

Тя се поколеба.

— Тук ли го държат?

— Те не го държат. Това е неговият дом.

— Разхожда се на свобода, така ли?

— Да.

— Прекрасно.

— Ако не се върна, ще дойдат да ме търсят.

— Това е чудесно. Ще имам готовност.

— Не можеш да се измъкнеш оттук. Невъзможно е! Мислиш ли, че майка ми щеше да стои, ако имаше начин да се измъкне? Непрекъснато прави опити, но винаги я хващаме.

— Хващаме? Искаш да кажеш, че собствената ти майка е пленница и ти помагаш на другите?

— Не можем да я оставим да избяга. Ще развали всичко.

— Що за дете си ти?

Тя не отговори.

— Как се казваш?

— Санди. Санди Хейс.

— Виж какво, Санди Хейс, аз ще се измъкна оттук и ще разваля всичко. Бъди сигурна в това.

— Никакъв шанс.

Джанис я стисна за гърлото.

— Добре, стой мирно. И през ум да не ти минава да мърдаш.

Слезе от тялото на Санди. Коленичи до нея в тъмното и опира фланелката до панталоните. Напипа колан. Разкопча катарамата и го свали. Окачи го около врата си, за да не го загуби, и провери джобовете на панталона ѝ. Изглеждаха празни. Разкопча копчето на кръста, свали ципа и съмкна панталоните до колената на Санди. Момичето носеше обувки. Свали ги, постави ги наблизо и продължи да събува панталоните.

Опита да ги обуе. Отказа се. Бяха твърде малки.

Плъзна ръце по краката на Санди и пъхна пръсти под ластика на гащите ѝ.

— Хей!

— Мълквай!

Свали й ги и ги обу. Тънката материя се разтегна достатъчно и гащите ѝ станаха. Стисна Санди за бедрото.

— Седни и си свали фланелата!

Изчака. Санди ѝ я подаде в тъмното.

Джанис протегна ръка и взе дрехата. Сложи я на себе си и разбра, че е малка. Беше много тясна и ако я облече, ще притиска раните ѝ. Разтегна яката и след това разцепи фланелката по цялата дължина. Облече я без проблеми, като рубашка, отворена на гърба.

С колана завърза краката на Санди.

Ръцете ѝ продължаваха да са свободни. Можеше да ги завърже със сutiена ѝ. Прокара ръка по корема на момичето. Напипа бинт.

— Превързана си?

— Имам рана.

Пръстите ѝ се спуснаха по кожата на Санди и откриха още две превръзки — една отстрани и една на гърдата. Момичето не носеше сutiен.

— Как се нарани? — попита Джанис.

— Както и ти.

— Как така?

— Знаеш как.

— Звярът ли?

— Да, Звярът. Понякога става груб, докато го правим.

— Ти му позволяваш?

Изведнъж момичето хвана грубо китките на Джанис.

— Ти също ще му позволиш! Само почакай и ще видиш дали няма с нетърпение да го чакаш.

Джанис се освободи от хватката на момичето.

— Ти си луда — каза тя.

— Ще видиш. Дори на майка ми ѝ харесва. Не си признава, но ѝ харесва.

— И затова се опитва да избяга?

— Опитва се заради бебето. Страхува се, че могат да го убият. Но те няма да направят такова нещо. Разбиращ ли, те си мислят, че ако причинят зло на Джуд, майка ми ще се самоубие. А те не искат това. Трябва им жива.

— За какво?

— По същата причина, поради която искат и ти да си жива. Трябваш им. *Той* те иска. За да ти направи бебета.

Джанис усети как утробата ѝ се сви от студ.

— Бебета ли? — промълви тя. — Чии бебета? На Уик ли?

— Не се прави на глупава. Уик няма право да ни докосва. Веднъж се опита да ме чука и Маги го преби от бой. Никой не ни пипа, освен Сет и Джейсън.

— Кои са те?

— Синовете на Маги и Ксанаду.

— Ксанаду?

Джанис усети студени тръпки по гърба, когато разпозна името от дневника на Лили Торн.

— Той бе убит миналата година. Приятелят на майка ми уби и него, и Зарт, и Ахил, но си плати за това. Маги го пипна.

— Господи — промълви Джанис, — всичките са зверове?

— Зарт беше син на Маги, а Ахил на Агнес. Ксанаду беше баща и на двамата. Ръкър уби и тримата, но Маги го пипна, преди да унищожи Сет и Джейсън.

— Значи... в къщата има *два* звяра? Преди малко каза, че е само един.

— Ти каза, че е един.

— Ти не ме поправи.

— Трябваше ли?

— Малко лайно.

— Виж какво, защо не се сдобрим? Можем да станем приятелки.

Ще прекараш тук дълго време и за тебе ще е по-добре, ако ми станеш симпатична. Мога да ти донеса нещо специално.

— Как да се измъкна оттук?

— Вече ти казах. Невъзможно е!

— Защо?

— Ще те хванат.

— На горния етаж ли сме?

— Да, но...

— Къде се намира стълбата?

— Това аз го знам, а ти ще трябва да го разбереш.

Джанис възседна отново момичето и притисна ръцете ѝ към пода.

— Каза, че скоро ще се качат. Ако не ми отговориш, ще те намерят мъртва. Накъде са стълбите?

— Няма значение. Така или иначе, не можеш да се измъкнеш.

— По дяволите, казвай!

— Вратата се заключва отвътре. Дори и да...

— Къде е ключът?

— Никога няма да ти кажа.

Джанис я шляпна силно. Момичето извика от болка и се изви под нея.

— Продължавай — изхълца Санди. — Прави каквото искаш. Нищо няма да ти кажа.

Джанис се чудеше къде е загубила счупената крушка. Навярно е някъде наблизо. Но се съмняваше, че ще има сили да заколи момичето. Реши да разкъса превръзките и да разреже раните ѝ, но мисълта я отврати.

— Ключът, с който влезе тук — каза тя. — Отваря ли външната врата?

— Не.

— Сигурно Маги го държи в себе си.

Момичето подсмръкна, но не отговори. Джанис разбра, че правилно е отгатнала. В такъв случай, за да се добере до ключа, се налагаше да победи Маги — може би да надделее над всички обитатели. Изглеждаше безнадеждно.

— Зверовете — каза тя — в къщата ли са?

— Може би.

— Ако не са тук, къде са?

— Понякога... — Санди хлипаше — понякога са в „Къщата на Звяра“.

— Какво правят, разхождаш се насам-натам?

Санди не отговори.

— Как стигат до къщата? Не могат да излизат и да се разхождат по улицата?

— Могат! — каза го много бързо.

И изведенъж Джанис разбра.

Изглеждаше налудничаво, но и всичко останало беше такова, а това бе единственото възможно обяснение. Първият звяр, Ксанаду, е изровил тунел от хълма до мазето на Лили Торн. Защо да няма още

един тунел, който да свързва двете къщи? Трябва да е дълъг около двеста метра, но защо пък не? Тунел, който води от едното мазе до другото. По какъв друг начин зверовете можеха да се придвижват свободно от едната къща до другата? Естествено, че не можеха да се показват открито, да пресичат „Крайбрежна улица“ и да влизат през портала, без някой, рано или късно, да ги забележи. Със сигурност имаше тунел.

И тя щеше да го намери.

Не искаше Санди да знае какво бе разкрила.

— Предполагам, че ще се наложи да взема онзи ключ от Маги — каза Джанис.

— Нямаш никакъв шанс.

— Ще видиш.

Слезе от Санди, обърна я обратно и седна на дупето ѝ. Махна фланелката си и опира трите лепенки, които придържаха марлената превръзка на лявата ѝ гъ尔да и рамо. Краищата върху гърдата се бяха отлепили и висяха свободно. Тя ги хвана и отлепи бинта от разкъсаната плът. Дръпна лепенките от гърба си. След като махна превръзката, в ръцете си държеше три парчета бинт, всяко по около тридесетина сантиметра. Опъна ги — изглеждаха достатъчно здрави.

Притисна китките на Санди една до друга и яко ги завърза с трите парчета бинт. Провери дали възлите са стегнати. След това обърна Санди по гръб.

— Отвори си устата.

Намери с пръсти устните ѝ. Бяха здраво стиснати. Тя прищипна ноздрите на Санди. Момичето се сгърчи, изскимтя и отвори уста. Джанис натъпка превръзката в устата. Разкъса средната лепенка от превръзката на корема, прокара я през отворената уста на Санди и я притисна до бузите ѝ.

— Нито гък — предупреди Джанис. — Само ако чуя нещо, така ще те ударя, че ще изгубиш и ума, и дума.

Стенанието спря. Единственият звук, който се чуваше, бе свистенето на въздуха през носа на Санди.

Джанис облече отново фланелката. Уви гърба си с панталоните на момичето и бавно изпълзя настрани, като опипваше килима и търсеше крушката. Намери я. Назъбеният ѝ край убоде дланта ѝ. Взе я

внимателно. Близо до вратата попадна на кутията, която Санди бе изпуснala.

Остави панталоните, крушката и кутията до стената. Там щеше лесно да ги намери. След това натисна дръжката на вратата. Не помръдна. Вратата се бе заключила, както твърдеше Санди. Бе сигурна, че ключът е паднал в коридора, но въпреки това го търси дълго време.

Най-накрая се отказа. Седна до вратата с гръб към стената. Разгъна панталоните в скута си и постави върху тях крушката, с основата нагоре. След това вдигна кутията. Беше студена и тежка. Разклати я. Течността вътре се разплиска.

Сигурно е нещо газирано.

Езикът й подразни небцето. Докосна сухите й като гранитни блокове зъби.

Санди бе използвала алуминиевата кутия като оръжие, когато я фрасна по главата. Джанис също можеше да я използва по този начин, ако се отвореше вратата.

Но не бива да изпива съдържанието. Ще олекне.

Облиза кондензираните капчици по кутията и зачака.

23

— Какво ще кажете, ако дойдем и ние — предложи Нора, и да чакаме в колата?

— Аз нямам нищо против — каза Джек.

Вдигна фланелата си и пъхна полуавтоматичния „Колт“ 0.45 под колана на дънките.

— Мисля, че е по-добре — каза Ейб — вие с Тайлър да останете тук. Не знаем къде ще паркираме колата. Ако мине някое ченге и види, че чакате, може да заподозре нещо.

— Да — съгласи се Тайлър. — Имаш право.

— Защо не ни чакате в „Керидж Хаус“? — предложи Джек. Пийте по нещо. Ще се върнем много бързо.

Ейб сгъна дебелото синьо одеяло на леглото. Джек преметна през рамо фотоапарата на Харди.

— Върви — каза му Ейб. — Идвам веднага.

Когато останаха насаме, Тайлър се хвърли в прегръдката му. Той я притисна нежно.

— Успокой се и се оптай да не мислиш за нас — каза той.

— Да.

— Иди с Нора и изпий един-два коктейла. Разкажи й как сме измислили за утре. Ако не пиеш на екс, ще се върнем преди да си свършила второто питие.

— Дано.

— Поязвай ми!

Целуна я, а тя се притисна пламенно в него. Ейб пъхна ръце под пуловера на Тайлър и погали топлия й гладък гръб.

— Много те обичам — прошепна той.

— Обичам те, Ейб — в очите й блестяха сълзи.

— Само да не те грабне някой мъж, докато чакаш, защото ще се побъркам.

Тя почти се усмихна.

Целуна я бързо за последно и леко освободи ръцете си. Взе одеялото и отвори вратата. Джек стоеше до колата с ръце върху хълбоците на Нора.

— Да тръгваме — каза Ейб.

Отвори предната врата, хвърли одеялото на задната седалка и се обърна към Тайлър.

— До скоро.

Тя кимна. С опакото на ръката потърка носа си. Нора отиде при нея. Стояха една до друга, а силуетите им се очертаваха под светлината от близката веранда.

— Ако не се върнете до един час — каза Нора, — ще извикаме морската пехота.

— Глупости — извика Джек. — Пехотата, това сме ние.

Нора вдигна палци, а Тайлър им махна. Ейб тръгна на заден ход. Махна им с ръка, включи фаровете и се отправи към изхода.

— Ще бъде чудесно — каза Джек.

— Да. Но щеше да е по-добре, ако момичетата не знаеха.

— Нямаше как, този лигъл Гори повдигна въпроса пред всички.

— Истински задник!

— Истински страхливец. Лайно! Ако аз мислех да пиша книга за тази къща, щях да проникна там през нощта и да видя какво е. Да усетя атмосферата.

— Сигурно ще поиска да ни интервюира след това — отбеляза Ейб и сви вляво по пътя.

— Ако се опита, ще поискаме пари. Хвърля долари като конфети

— Джек свали прозореца и показва лакът. — Дано чекът му да е истински.

— Не би посмял да те измами.

— Трябва да се навъртам около него, докато утре намеря банка.

— Не бих се притеснявал за това.

— А трябва, защото половината пари са твои.

— Нищо подобно, правя ти компания.

— Глупости. Ще делим наполовина.

— Като се върнем обратно в мотела, ще ме почерпиш нещо и ще сме уредили сметките.

— Много лесно може да ти угоди човек.

Ейб намали. Влязоха в търговската част. Кафенето, в което бяха обядвали, още работеше, както и магазинът за алкохолни напитки срещу него и един бар на следващата пресечка. Останалата част на града вече бе притихнала. Идваше нощта. Пътят бе пуст, с изключение на няколко коли, паркирани до тротоарите.

— Между другото — каза Ейб, — какво ще кажеш, ако момичетата дойдат утре с нас?

— Имаш предвид, в твоя хотел?

— Точно така.

— Ами, нямам нищо против.

— Някакви възражения?

— Будалкаш ли ме?

— Тайлър ще говори довечера с Нора.

— Нора ще дойде. Много си пада по тялото ми. Но кой може да я вини. Великолепно е, както и нейното.

— Забелязах.

Джек се засмя.

— Така ли? Много странно как си успял! Откакто пристигнахме, не си свалил очи от Тайлър. Вие двамата май много сте хлътнали. Видях как се гледате. Кога е сватбата?

— Не сме стигнали чак дотам.

— Така ли? Това е изненада.

— Искам да прекарам още няколко дена с нея, преди...

— Правилно. Дръж я на тръни. Но все пак не чакай твърде дълго, защото може *тя* да *ти* направи предложение.

— Може и да ми хареса. А какво става с теб и Нора?

— Това момиче е истинско блаженство, но и през ум не ми минава да се обвързвам. Достатъчно бях „женен“ за войнишки батальон цели дванадесет години. Имам нужда от свобода. Но усещам, че нямам нищо против да се наслаждавам на свободата си заедно с нея. Никога не съм се чувствал толкова добре. Истината ти казвам.

Ейб намали и обърна глава наляво, докато минаваха покрай „Къщата на Звяра“. Капакът на будката за билети бе спуснат. Ливадата зад оградата бе тъмна. Не се виждаше никаква светлина от прозорците.

— Изглежда безлюдна — отбеляза той.

— Дали Бобо е вътре?

— Не се надявам.

Пътят свиваше и тръгваше нагоре към гористите хълмове. Ейб отпусна педала на газта и започна да се оглежда встрани от пътя, търсейки място да спре. Не след дълго видя широка отбивка и сви. Изгаси светлините и загаси мотора.

Джек се обади в тишината:

— Мислиш ли, че онова нещо съществува?

— Бобо ли?

— А-ха.

— Не изглежда много вероятно. Но кой знае?

Ейб се пресегна пред Джек, отвори жабката и взе 44-калибрсов „Ръгър Блекхок“. Извади кутия с патрони и я напъха в джоба на якето. На пода под седалката намери електрическия фенер.

Излязоха от колата.

Ейб взе одеялото от задната седалка и го сложи под мишница. Мушна револвера отзад, в дънките. Държеше фенера, но не го запали.

Пресякоха пътя, минаха през шубрака от другата страна и прескочиха една канавка. Отправиха се нагоре по склона. Вече не виждаха пътя. След това прекосиха хълма и тръгнаха надолу. Под краката им хрущяха листа и борови иглички.

Джек тихо каза:

— Ейб, ти ме познаваш. Не съм суеверен като теб.

— Като изключим заешката лапа, която носеше при три караула във Виетнам.

— Това е друго. Искам да кажа, че съм последният човек, който би повярвал в разни духове и чудовища, нали така?

— Да, така е.

— Обаче, знаеш ли, този Бобо е дошъл от Австралия. Погледни Австралия. Има животни, които са толкова идиотски: кенгуру, птицечовка и други странини двуутробни животни. Кой може да каже, че бащата на Капитан Франк не е попаднал на някакъв особен вид и наистина не го е донесъл?

— Да, прав си.

— Трябва да имаме едно на ум.

— И аз така мисля.

— Трябва да се опитаме да хванем тази гад.

— Трябва да се опитаме да влезем, да направим снимките колкото се може по-бързо, и да се върнем при момичетата. Не знам

Нора, но Тайлър толкова се тревожи, че едва се държи.

— Гори плаща хилядарка за няколко снимки на мястото, а представи си колко би платил за трупа на онова нещо? — Джек тихо се засмя. — Сигурно ще го препарира и ще го отнесе със себе си.

— А защо да не го вземем *ниe*, да го препарирате и да го поставим във фоайето на „Боровата шишарка“? — предложи Ейб.

— Може, защо не?

— Но Тайлър няма да се съгласи.

— Виждаш ли, тя вече те държи изкъсо, а ти дори още не си се оженил.

Ейб го смушка с лакът. След това през дърветата пред себе си, видя страничната ограда на „Къщата на Звяра“. Той посочи надясно. Тръгнаха по хълма, доста над нивото на оградата, но успоредно на нея.

— Ще продадем онова нещо на Гори — прошепна Джек. — За цяла пачка. А за хотела ще купим истинско произведение на изкуството.

— Разбрано — съгласи се Ейб. — Стига да съществува и да се появи.

— Ако нямаме късмет, няма да се появи.

Спускаха се в мълчание. Докато вървяха, Ейб изучаваше къщата и територията около нея. Дворът изглеждаше пуст. Прозорците на къщата от страничната стена и отзад бяха тъмни. Беше сигурен, че ако вътре някой почиства или охранява стаите, някъде щеше да свети.

— Ако има някой вътре — каза той, — ще се откажем.

— Добре — съгласи се Джек.

— До миналото лято не са имали алармена система, нито охрана...

— Само Звярът.

— Така че, не би трябвало да имаме никакви проблеми по тази линия, освен ако не са взели по-сериозни предохранителни мерки.

Склонът се спускаше в една долчинка, в дъното на която Ейб тръгна през ниските храсти към задния ъгъл на оградата. Следвайки оградата, той наблюдаваше пътя в далечината, докато накрая някаква сграда препречи видимостта му. Погледна през рамо към Джек и каза:

— Ако се появят ченгета, хвърляме оръжията. Ако не успеем да духнем, нека ни приберат за влизане с взлом. Това е по-малко

обвинение, в сравнение със съпротива при задържане и незаконно притежаване на оръжие.

— Винаги можем да си ги приберем после.

Ейб спря някъде около средата на оградата. Хвърли одеялото върху шиповете. То падна на тревата от другата страна.

— Внимавай с тези остри шипове — каза Джек. — Ще има да викаш!

Двамата едновременно атакуваха оградата. Хванаха се за една напречна преграда, скочиха, държаха се здраво с ръце, поставиха по един крак на горната пречка между отвесните колони и шиповете. Скочиха на земята. Ейб грабна одеялото от тревата и пресече двора. Претича покрай призрачнобяла барака към тъмната сянка, която къщата хвърляше под лунната светлина. Джек го следваше по петите. Двамата изкачиха стълбите на верандата.

Подът изскърца под тежестта му. Пристъпи към задната врата. Надникна през едно от стъклата. С изключение на проникващата нищожна светлина през прозорците, вътре бе тъмно. Ейб застана встрани.

— Това е твоя работа — прошепна той. — Ще ме поканиш ли да вляза?

Джек удари с рамо долния десен прозорец на вратата. Тишината бе нарушена от шума на разбитото стъкло. Посипаха се счупени парчета. Паднаха на пода и се натрошиха с тръсък.

— Каква елегантност — каза Ейб подигравателно.

— Готово — обяви Джек и бръкна през отвора.

— Задръж! Да изчакаме няколко минути. Може да се покаже някой.

Ейб наблюдаваше прозорците на вратата и се ослушват внимателно. В къщата нищо не светна, а до слуха му достигаха само нощните звуци на вятъра, щурците и няколко далечни птици. Чуваше и как бие сърцето му. Силно и бързо. Облиза устни. Стомахът му се бе свил на възел. Краката леко трепереха. Не обичаше да чака.

— Давай — каза той.

Джек промуши ръка през счупеното стъкло. Опит вратата отвътре. В следващия миг Ейб чу сухото щракване на отварящо се резе. Джек дръпна ръка, натисна бравата отвори вратата. Долният ѝ

край мина през счупените стъкла и се отвори широко. Джек избърса отпечатъците си дръжката.

Ейб го последва в стаята. Запали фенера и пълзна сноп светлина по кухненски шкафове, дълъг плот, мивка и стара печка.

Джек прошепна:

— Трябва ли да снимам кухнята?

— Хайде да започнем отгоре и да снимаме надолу. Като излизаме оттук, ще щракнем една и в кухнята.

Ейб изгаси фенера и поведе по коридора между стълбите и стената. Спра се в преддверието, погледна към салона, към антрето, към коридора, който водеше към сувенирния магазин. Навсякъде бе тъмно и тихо.

Пребори се с желанието да се хване за перилата и тръгна нагоре по стълбите. Колкото и леко да стъпваше, при всяка негова крачка се чуваше скърцане и пукане.

Ако никой не е чул шума от разбития прозорец, каза си той, то няма да чуят и тези шумове.

В главата му се промъкна мисълта, че може би счупването на прозореца все пак *е било чуто*. И вместо да дойде да види какво става, онова нещо е решило да се спотайва и дебне.

Онова нещо!

Това място ти действа.

Стигна горната площадка на стълбите. Ейб се огледа наляво. Лунната светлина от прозореца хвърляше бледо сияние в коридора. Не видя никакво движение. Коридорът вдясно бе съвършено тъмен. Спомни си, че има прозорец в дъното, но завесите около фигурата на Дженсън спираха всякаква светлина от тази посока.

— Хайде първо да отидем в стаята на момчетата! — предложи той. — Води напред.

Джек кимна и тръгна по коридора. Ейб го последва. Видя как приятелят му докосна завесите, докато вървеше близо до стената. Движението на материията извика у Ейб образа на нещо живо, което се крие зад нея. Кожата му настърхна, когато кадифените гънки се залюляха. Избръзва през тесния проход.

В края на прохода се обърна и погледна през рамо. Завесите продължаваха да се клатят, сякаш бяха раздвижени от вятъра. Светна фенера в лявата си ръка, пресегна се зад гърба и извади револвера.

Дръжката му се хълзna в изпотената му длан, но тежестта на оръжието беше приятна. Държеше го до тялото си. Влязоха в спалнята.

Бутна с лакът вратата. Тя почти се затвори. Той се облегна на нея и чу как ключалката щракна зад него.

Джек намери шнура, дръпна го и завесите се разтвориха.

— Побързай — прошепна Ейб.

Пъхна фенера в джоба на якето, а цевта на револвера в предния джоб на дънките.

Стаята имаше два прозореца — един, който гледаше към града, и един към задния двор и хълмовете. Прескочи восьчните тела на двамата убити синове на Лили Торн и избърза към по-далечния прозорец. Погледна към покривите на сградите по „Крайбрежна улица“ и осветеното шосе. Една-единствена кола се движеше на север. Разгърна одеялото и прикри прозореца.

— Хайде — каза и затвори очи, защото не искаше да изгуби способността да вижда в тъмнината, с която очите му вече бяха свикнали.

През клепачите усети бързо премигване на светлина. Чу как филмът се превъртя автоматично.

Джек прошепна:

— Кажете „зеле“, господа, и се усмихнете — и направи още една снимка. След това още една. — Готово.

Ейб метна одеялото на рамо. Извади револвера и се върна до вратата, а Джек дръпна завесите. Сега, когато му престоеше да отвори вратата, съжали, че я е затворил. Лявата му ръка се поколеба върху дръжката.

Успокой се, каза си той.

Зареди ударника на револвера и отвори широко вратата.

Тъй като върху него не скочи нищо, Ейб изпусна трептяща въздишка. Продължи да държи оръжието в готовност и пристъпи в коридора.

— Отпечатъците — каза Джек бодро и твърде силно. — Ще ги оправя.

Ейб чу как отново щракна бравата. После Джек мина покрай него и пресече коридора към детската стая. Опита дръжката.

— Какси с ключалките? — запита Джек.

— Остави — каза му Ейб.

— Мога да я отворя с ритник.

— Просто снимай затворената врата. Харди може да я пусне със загадъчно заглавие. Почакай да закрия прозореца.

Отпусна ударника, пъхна револвера в джоба и се отправи към края на коридора. Вдигна одеялото високо. Затули прозореца. И стоя със затворени очи, докато Джек направи снимката. След това метна одеялото на рамо, извади револвера и се обърна.

Джек го нямаше.

Завесите около фигурата на Дженсън леко се полюшваха.

Стомахът на Ейб се сви.

— Джек! — извика тихо той.

Никакъв отговор.

Ослуша се дали няма да чуе шум от борба, но единствено долови биенето на собственото си сърце.

Тръгна бавно към спуснатите завеси. Опитвайки се да скрие тревогата в гласа си, каза:

— Джек, стой там!

Долният край на завесата се развя. Ейб зареди ударника. От пода се надигна нещо безформено и обемисто.

— Какво има? — попита Джек.

— Опитващ се да ме уплашиш ли?

Джек се засмя.

— Не знаех, че си плашлив.

Повдигна завесата. Ейб се вмъкна под нея.

— Нека да се движим заедно. Не мога да ти пазя задника, ако не знам къде се намира.

Джек пусна завесата да падне.

Ейб извади фенера и го включи. Червената материя от тавана до пода висеше и ги обграждаше отвсякъде. Въздухът бе тежък и спарен. Изолиран от останалата част на коридора, Ейб се почувства уязвим.

Джек отстъпи назад и дръпна завесата встрани. Вдигна фотоаппарата и каза:

— Една секунда.

— Какво?

Ейб освети восъчната фигура на Дан Дженсън. Тялото лежеше по гръб, близо до Зиглърови, с разкъсан врат и очи, които светеха на светлината.

— Не го снимай! — каза Ейб.

Джек кимна.

— Трябаше да се досетя.

Ейб се наведе, хвана манекена за десния глезен и го издърпа през завесата. Изгаси светлината. Изправи се и се взря в тъмния коридор. Дишаше дълбоко. Хладният въздух беше свеж.

Зад него по пода проблесна тънка струйка светлина. Чу шума на апаратът. Джек направи две крачки. Смени позата си за следващата снимка.

В съзнанието си чу как Тайлър извика, видя как очите ѝ се обръщат, коленете ѝ се подгъват. Посегна и я хвана. Почувства тежестта ѝ върху гърдите си. Спомни си празния поглед в очите ѝ след това и как бе хукнала към вратата пред него, за да повърне.

Вдигна крак. Натисна го силно върху лицето на манекена и усети как восьчните му черти се мачкат и трошат под подметката на обувката.

Джек се приближи зад него.

— Господи! Какво правиш...?

— Грижа се за бизнеса — отвърна Ейб и отново удари с крак главата. — Нека проклетите туристи да се заплесват по някой друг.

Когато свърши, освети пода. От главата не бе останало нищо, освен топка смачкан воськ, спъстени коси и две разбити на парчета стъклени очи.

Изгаси фенера.

— Хайде да свършваме — каза той. — Момичетата чакат.

24

Джанис бе загубила битката — волята ѝ не „победи“ кутията с кока-кола. Бе изпила половината на един дъх, а останалата отпиваше бавно, капка по капка, наслаждавайки се на студения сладък вкус. Чувстваше се виновна. Пълната алуминиева кутия бе добро оръжие. Но Джанис потърси аргументи и в полза на решението си да пие. Беше полуудяла от жажда и реши, че колата ще ѝ даде сила, необходима за бягството. При това имаше само две ръце. Едната ръка ѝ трябваше, за да нанесе удар с крушката, а другата — да хвърли панталоните на Санди в лицето на онзи, който отвори вратата.

Разбира се, вместо панталоните можеше да използва пълната кутия. С нея имаше вероятност да защемети натрапника при един добър удар в главата. Панталоните обаче изглеждаха по-сигурно средство. Щяха да ѝ осигурят светкавично предимство пред противника, като го заслепят и объркат.

Когато в устата ѝ падна и последната капка, тя се запита дали е направила правilen избор. Но вече бе твърде късно, за да си задава такъв въпрос.

Смачка кутията по средата. Тя се сплеска с пукот. Нещо назъбено одраска дланта ѝ. Описа с пръсти мястото и откри, че алуминият е цепнат в един ъгъл. Кутията се отвори с остри ръбове. Хвана долната и горната ѝ част и започна да ги дърпа. Най-сетне двете части се отлепиха с шум, при който Джанис се сви от страх. Опря ръбовете им до голите си бедра и разбра, че са много остри.

Докато се чудеше по какъв начин може да използва новото оръжие, от коридора се чу тихо скърцане. Сърцето ѝ се разтуптя лудо. Съжаляваше, че няма време да провери дали Санди продължава да е със завързани крайници и запушена уста, но трябваше да се приготви.

Пъхна винта на крушката между устните си. Имаше горчив вкус. Коленичи. Преметна панталоните на гърба си, а крачолите върху дясното си рамо. Хvana по една половинка от кутията в ръка с назъбените ръбове навън.

От коридора се чуха бавни стъпки — стъпки на обувки по дървен под. **Обувки.**

Значи е човек. Слава богу.

Джанис се притисна до стената. Сърцето ѝ туптеше в задъхан ритъм. Направи две крачки встрани. Отдалечи се от вратата.

Стъпките спряха. Чу едно тихо „Хм?“. След това шумолене на хартия.

Това бе торбичката с храна, която Санди бе изпуснala.

Някой пъхна ключ. Бравата щракна и вратата се отвори. На синята светлина от коридора Джанис видя една ръка върху дръжката. След това през процепа се наведе дебела жена и надникна в тъмното.

— Санди? — извика тя.

Прозвуча като „Фанди“.

Дрезгавият глас ѝ бе непознат. Коя беше тази? Не беше Маги Куч? Санди бе споменала друга жена, някоя си Агнес.

— Фанди, защо е толкоз тъмно?

Вратата се отвори по-широко. Агнес влезе в стаята и леко се приведе, за да вижда по-добре.

— К'во става тук? — попита тя.

В гласа ѝ се долавяше известно объркване, което обаче бе лишено от тревога. Наведе се още напред и облегна едната си ръка върху коляното. Другата ѝ ръка увисна пред тялото. Държеше книжната торбичка.

Санди започна да сумти.

Агнес рязко се изправи.

Джанис се промъкна тихо зад нея и я удари едновременно с двете половини на кутията. Жената изрева от болка.

Викът ѝ разкъса тишината. Агнес се хвани за лицето и се обърна. Джанис замахна и с острата ламарина разсече опакото на ръката ѝ. Агнес виеше и скимтеше. Но успя да протегне ръка. Изби ламарината от ръцете на момичето и обхвана с ръце тялото му. Джанис усети киселата гнила смрад, която се носеше от непознатата — беше горещо, дрехите ѝ бяха изпотени.

Дъхът ѝ секна, когато Джанис заби коляно в корема ѝ. Ръцете ѝ се отпуснаха. Джанис отново я ритна в отпуснатия корем. Агнес се преби надве. Лицето ѝ се удари в спуканата електрическа крушка,

блъсна металната основа в зъбите на Джанис и жената падна с писък на колене.

Джанис отстъпи от нея.

Вратата все още бе отворена.

Изтича към нея. Огледа се по коридора и видя, че няма никого. Затвори вратата, издърпа ключа от бравата и здраво го стисна. Санди бе казала, че с него не може да отключи входа, но може и да е излягала.

Веднага след стаята, в която беше заключена, коридорът спираше пред празна стена. В другата посока минаваше покрай няколко врати. Повечето бяха затворени. Почти към края се виждаше парапет. Джанис извади остатъка от крушката от устата си и тръгна бързо към стълбите. Беше сигурна, че този етаж е безлюден. В противен случай, досега суматохата щеше да доведе някого.

Безлюден, може би, като изключим майката на Санди и бебето, които сигурно са заключени в една от тези стаи. Докато минаваше бързо покрай затворените врати, се поколеба дали да не ги освободи. Твърде опасно е — ако започне да отваря вратите, кой знае на какво може да попадне. Веднъж да се измъкне от това място, за останалото щяха да се погрижат ченгетата.

Стигна до първата отворена врата. Погледна вътре. Стаята бе тъмна и тиха.

Оставаха една стая в дъното и две, покрай които трябва да изтича.

Мина бързо покрай тях без неприятности. Когато стигна парапета, трепна от внезапно потропване зад гърба си. Очакваше го, но въпреки това се стресна и уплаши.

— По-мо-оощ! — Викаше Агнес. Гласът й бе приглушен. — По-мо-оощ! Пуснете ме!

Джанис затаи дъх и започна да слиза. Пространството долу бе полуосветено със синя светлина. Наведе се да погледне. В подножието на стълбата бе преддверието. И входната врата!

Откритото пространство вляво бе тъмно. Отдясно се виждаше сводеста врата към стая, която бе осветена в синьо. На стената висеше тъмна завеса. Джанис видя няколко пръснати възглавници, покрити с лъскава материя подобна на сатен. Бързо се спусна по стълбите, без да отделя очи от вратата на стаята.

Входът се намираше на не повече от три метра. Ако тръгне натам, тези, които са в стаята, ще я видят.

Санди твърдеше, че ключът няма да отключи входната врата.

Джанис реши да не рискува. Мина тихо покрай колоната, която подпираще перилата на стълбите. Измина на пръсти тъмния проход, който се образува между стълбището и стената. Той я отведе към задната част на къщата — в стая с мазен под.

Това трябва да е кухнята, досети се тя.

Затвори летящата врата и потърси в тъмното ключа на лампата. Намери го. Синя светлина заля стаята.

Мина покрай печката. В дъното имаше мивка, дълъг плот, шкафове — горе и долу, но не виждаше никаква врата. До мивката бе окачена поставка с ножове. Оставил крушката и ключа, както и ламарината от кутията с кока-кола. Избра един касапски нож и един с назъбено острие. Пъхна касапския нож в гащите си и почувства хладното му острие. Хвана здраво другия нож в дясната си ръка и пристъпи към една затворена врата до хладилника.

Не беше заключена. Отвори я. Тъмни стълби водеха надолу към мазе, осветено в синьо. Затвори вратата зад себе си. Въздухът бе студен. Треперейки, разгледа синия килим по пода на мазето. Видя и няколко пръснати възглавници.

Господи, моля те, нека да няма никого.

Нека да има тунел.

Пое дълбоко дъх и бързо се отправи надолу.

Мазето не беше празно.

Джанис се сепна и спря рязко. Вкопчи се в перилата и се взря през мъждивата светлина в три фигури.

Стояха до стената. Двама мъже и една жена. Голи и неподвижни. Главите им бяха странно отпуснати. Джанис отстъпи с едно стъпало нагоре и видя, че краката им не докосват пода.

— Господи — промърмори тя.

Слезе по останалите стъпала и бавно се приближи към телата.

Това са трупове, помисли си тя. Трупове.

От едното бедро на жената липсваха големи късове, сякаш бяха отхапани.

От гръденния кош на всяко от телата стърчеше стоманено острие.

Окачени са на куки.

Догади ѝ се и се вцепени. Приближи се още. Краката ѝ трепереха.

И трите трупа бяха разкъсани и покрити със засъхнала кръв, която на синята светлина изглеждаше виолетова.

Вдигна очи към едно от лицата и притисна с ръка устата си, за да не извика.

Едното око бе затворено, но другото я гледаше. Езикът се подаваше навън. Въпреки изкривените черти, тя разпозна лицето. Беше на Брайън Блейк.

След това погледна лицето на мъжа, окачен до Брайън.

НЕ!

След това жената.

НЕ Е ВЪЗМОЖНО! НЕ!!!

Джанис вървеше назад, клатеше неистово глава и не откъсваше очи от телата на родителите си. Падна на колене и покри лицето си.

Отзад се чу щракване на брава. Извърна се и погледна към горната част на стълбите. Вратата към кухнята се отвори.

Джек застана на вратата, направи снимка на стълбите, които водеха към мазето на „Къщата на Звяра“.

— Добре — прошепна той.

Ейб запали фенера. Мина покрай Джек и тръгна надолу. По средата се спря. Наведе се над перилата и освети пространството под стълбите. Нямаше нищо. Погледна и от другата страна. До стената бе опрян корабен сандък. Обърна се бавно, насочи снопа светлина към ъгъла и го разходи през цялото мазе. Покрай стените видя комплект градинарски уреди: лопати, гребло и мотика. Имаше рафтове, повечето празни, но някои бяха запълнени с буркани с консервирани храни. Друго нищо особено. Пръстеният под бе празен, с изключение на няколко големи кошници, подредени една в друга.

— Изглежда чисто — каза Джек.

Ейб кимна и слезе по останалите стълби. Обърна се и насочи фенера към сандъка.

— Снимай каквото искаш и да си вървим — каза той.

От върха на стълбите Джек направи три снимки. Ейб стоя със затворени очи срещу бързите изблици на светковицата.

— Да вървим.

— Почакай. Искам да хвърля един поглед.

Ейб му подаде фенера. Докато Джек обхождаше мазето, Ейб гледаше към вратата и си представяше, че се хлопва. Ако някой дойде отгоре и я заключи...

— Ето тук — каза Джек.

— Какво?

— Дупката, за която говореше Гори.

Ейб избръзва по пръстения под и отиде при Джек до изкривения куп кошници. Дупката в краката му бе неправилен кръг с диаметър около метър. Не отиваше право надолу, а се спускаше под полегат ъгъл в посока към задната стена на мазето.

Ейб покри очи. Джек снима.

— Това е — каза Ейб. — Да си вървим.

— Дръж това за момент — Джек му подаде фотоапарата.

— Какво да правя с него?

— Дръж го.

Джек се наведе и насочи фенера в дупката. Наведе глава до ръба и надникна в нея.

— Момичетата ни чакат — подкани го Ейб.

— Зная.

— Вече закъсняхме.

— Още няколко минути няма да променят нещата.

Джек легна на земята и започна да се провира през дупката.

— Сигурно се шегуваш — промърмори Ейб.

— Няма да ходя далеч — думите на Джек достигнаха до Ейб заглушени.

— Забавното е как ще се измъкнеш — каза Ейб.

В последния миг, преди да изчезне светлината, Ейб коленичи и хвана Джек за края на дънките. След това стана тъмно. Погледна през рамо и започна да наблюдава слабо осветения участък на пода.

Вече можеха да са горе. Можеха дори да излизат от къщата.

Дръпна панталона на Джек.

— Хайде!

Джек вече не се движеше.

— Добре ли си?

— Да — гласът му се чуваше, сякаш говори през възглавница. —

Тунелът продължава.

— Излизай оттам.

— О, по дяволите.

— Какво?

— Нещо има отпред. Гледа ме в очите.

Ейб усети, че косата на врата му настръхва.

— Какво е?

— Трябва да се приближа.

— Какво е това? Идва ли към тебе?

— Не. Ха! Това е... бухал. Не, не е бухал, а само главата му.

Божичко, тук има всякакви кости и кокали.

— Супер. Трябва да тръгваме — той хвана Джек за глезените и започна да го дърпа.

Миг по-късно в дупката се показва светлината — трептящ кръг около раменете на Джек. Появи се и главата му. Ейб продължи да го дърпа. Джек се измъкна, като си помагаше с лакти, които забиваше в пръстта.

— Дяволски невероятно — изруга той. — Виждах само на около шест метра, но трябваше да съзреш тази гадост. Цялото пространство бе претъпкано с кости.

— Човешки кости?

— Не толкова големи. По-скоро на кучета, на котки, катерици, мечета. И на още по-малки животни, като мишки или плъхове. Защо не им хвърлиш един поглед?

— Благодаря, няма нужда.

— Дали мога да ги заснема? Струва си да опитам, а?

Бързите стъпки по стълбите приличаха повече на животински, отколкото на човешки.

Джанис се притисна до влажната стена на тунела и се вторачи в синята светлина. Сърцето ѝ се блъскаше, сякаш щеше да изскочи през ребрата. Дишането ѝ бе примесено с дрезгави хлипания. Стисна ножа с двете си ръце, насочи острието към мазето и затай дъх.

Зърна звяра, който мина пред входа на тунела. Краката ѝ се подкосиха. Подпра се на стената, за да не падне. Стомахът ѝ се обърна и тя преглътна горещата горчива течност, която се надигна в гърлото ѝ.

Това нещо — или друго подобно — я е изнасилило. Неговите нокти са дърпали плътта ѝ, животинската му муцуна е смукала и

дъвкала гърдите ѝ, пенисът му е бил дълбоко в нея, където продължаваше да усеща болка.

Това нещо — или неговият брат — е убило родителите ѝ и...

Чу как нещо се отпаря.

Отблъсна се от стената и застана по средата на тунела. Облегна рамо върху хладната пръст на отсрещната стена и подаде глава зад ъгъла.

Звярът, леко приведен, бе с гръб към Джанис, а ноктите му късаха плът от бедрото на майка ѝ. Джанис продължи да гледа неподвижно. Звярът поднесе кървящото месо към устата си.

Едно ѿгълче в съзнанието ѝ прошепна да бяга, да се възползва, докато чудовището е заето с плячката си.

Не, помисли си тя, не мога да направя това.

Звукът от дъвченето му я накара да запуши уста. Отдръпна се да не гледа, но продължаваше да чува.

Господи. Това е мама. Това, което яде онзи, е майка ми!...

В следващия миг скочи и побягна.

Не го направи тихо. Знаеше, че трябва да се промъкне незабелязано, но не можеше. Изтича по килима. От гърлото ѝ се откъсна силен и див рев. Онова нещо я чу и се обърна. От устата му висяха остатъци плът. Погледна я с празни бледи очи, сякаш не му пукаше и продължи да дъвче, като размаха ръка с продълговати нокти пред лицето ѝ. Тя се наведе и заби острието в корема му. Звярът изръмжа, изплю храната върху косата и гърба ѝ. Залитна назад и се бълсна в трупа на майка ѝ. Краката на трупа се залюляха от удара. Ръцете подскочиха. Главата се разтърси. Стоманеното острие изчезна, сякаш бе погълнато от гръденния кош. Майка ѝ падна върху чудовището, поваляйки го на колене.

Джанис отстъпи назад. Звярът, все още с нож в корема, грабна трупа на майка ѝ за гърлото и слабините и го запрати към Джанис. Тялото се сгромоляса на килима пред краката ѝ.

Джанис подскочи, завъртя се и хукна обратно към тунела.

Трябваше да продължи да забива ножа в тялото на звяра!

Извика от болка, защото рамото ѝ се удари в стената. Бълсна се в другата стена и падна с ридания на земята. Изправи се бързо.

Продължи да залита напред, като опипваше в тъмното пътя с ръка и вървеше по-бавно, защото разбра, че в тунела има завои. Дясната ѝ ръка гореше. По единия ѝ крак се стичаше топла струйка. Касапският нож в гащите я бе порязал. Извади го.

Не чуваше нищо, с изключение на собственото си ридание, задъханото си дишане и потрепването на краката си по твърдата почва в тунела. Ако звярът я следва, трябва да е доста назад.

Навярно е тежко ранен и не може да върви.

Звярът вижда в тъмното, това си спомни от дневника.

По-добре да бе изгорила дневника.

Щях да си лежа на сигурно място в леглото у дома. И мама, и татко щяха да са живи. Как ли е стигнало чудовището до тях? Сигурно са дошли да я търсят. Господи, защо не останах вкъщи? Грешката е изцяло моя. Съжалявам, че изобщо някога чух за Брайън Блейк и Гормън Харди. Те ме въвлякоха в този ужас.

Сама се въвлякох.

Аз съм виновна за смъртта на мама и татко.

Но мога да се спася. Мога да спася и жената — майката на Санди и бебето — само да се измъкна оттук. Ще потърся помощ.

Трябва да стигна до „Къщата на Звяра“ и оттам — на улицата. После ще извикам ченгетата.

Стената изчезна. Опира сляпо с двете ръце. Откри, че тунелът завива наляво и хлътна в тъмнината.

А ако в другия край има заключена врата?

Няма. Не може да има.

А ако я чака другият звяр?

Не.

Представи си, че Уик, или Маги, или Агнес, или Санди, или всички заедно стигат до „Къщата на Звяра“ преди нея и ѝ отрязват пътя?

Имам нож, каза си. Ще ги изкормя.

В следващия миг мисълта ѝ замръзна. Зад себе си чу сумтене и ръмжене. Впусна се бързо напред, водена от ужаса, без да мисли за завоите пред нея. Докато тичаше, шумовете зад нея се усилиха. Мобилизира ръцете и краката си. Правеше колкото се може по-дълги и по-бързи крачки. Дробовете я боляха, докато вдишваше. Раните ѝ горяха. Бяха се отворили от напрежението. Потръпна от болка, когато

дясната ѝ ръка се удари в стената. Без да намалява, промени посоката към центъра.

Звярът вече бе много близо. По звука на ръмженето разбра, че е на един-два метра зад нея.

Лявото ѝ рамо се бълсна в стената. Тялото ѝ се усука. Джанис се залюля и падна по гръб.

Взря се в тъмното. Не можа да го види. Но чу съскане, което приличаше на сух, ироничен смях.

Нещо влажно и хълзгаво разтвори краката ѝ. Някой я теглеше за фланелката. Повдигна за миг гърба ѝ. Дрехата започна да се смъква по раменете и Джанис остави ръкавите да се измъкнат от отпуснатите ѝ ръце. Усети върху тялото си остри нокти. Гащите ѝ бяха разкъсани. Нещо топло я пръсна по корема и гърдите — неговата кръв.

Върху лицето си усети топлия му дъх.

— Копеле! — изкрешя тя и замахна с ножа.

Ножът се заби в плътта на чудовището. Извади го и пак го заби. Звярът изрева от болка. След това я удари по ръката. Ножът изхвърча от вкоchanените ѝ пръсти.

Зад главата си чу стържещ звук, наподобяващ плъзгане на дърво по пръст.

Звярът я стискаше за раменете. Ноктите му се впиваха дълбоко. Тя се извъртя и го наръга с коляно. Съществото продължаваше да я държи. Отблъсна крака ѝ. Пенисът му се заби в бедрото ѝ.

Лицето му беше мъртвешки бяло и лъщеше като плужек. Върху нея капна слюнка от широката му уста. Почуди се защо изведенъж започна да вижда лицето му. Но преди да си отговори, главата му рязко се изви нагоре.

В ушите ѝ гръмна рев, сякаш целият свят бе взривен.

Едното око на звяра представляваше лъскава дупка.

Част от муциуната му изхвърча.

Челюстта му се разпадна.

Джанис извърна лице. Онова, което бе останало от главата на звяра, тупна върху нея.

В тишината ушите ѝ продължиха да бучат.

Мъжки глас каза:

— По дяволите!

25

— Как сте, момичета? — попита барманката.
— Бих си поръчала... — започна Нора.
— Хайде да тръгваме — прекъсна я Тайлър.
— Казаха, че трябва да ги чакаме тук.
— Не ме интересува — тя стана от масата.
Нора сви рамене към барманката.
— Значи това е всичко — каза Нора и последва Тайлър.
Пресякоха бързо слабо осветения бар.
— Закъде си се забързала така?
— Не мога повече да издържам. Казаха, че ще се върнат след час.
— И закъсняват едва с двадесет минути. Може би не са успели
да проникнат толкова бързо, колкото си представяха.

Въпреки успокоителните думи, Тайлър усети напрежение в гласа на приятелката си.

Бутна една от тежките дървени врати и я задържа, докато излезе Нора. Пое дълбоко хладния нощен въздух. Спра се до стария автомобил пред входа и се загледа към пътя. Не минаваха никакви коли.

Нора се обгърна с ръце отпред. Очевидно ѝ бе студено в тънката оранжева блуза.

— Хайде да се върнем и да изпием по още едно? Скоро ще с тук.
Сигурна съм, че ще се оправят.

— Наистина ли?

— Разбира се. По-добре да влезем, отколкото да стоим навън и да ни мръзнат задниците.

— Ще полудея, ако продължа да седя на едно място.

— Какво искаш да направим?

— Не зная. Защо не се връщат?

— Може би вече са тръгнали.

Тайлър затаи дъх, когато пътят се освети от фарове. Вгледа се между дърветата и въздъхна. Колата отмина. Беше някакъв камион.

— Хайде да влезем в автомобила — предложи Тайлър.

— Добре. Поне ще сме на топло.

Тръгнаха по алеята към паркинга.

— В теб ли са ключовете? — попита Нора.

— Да.

— Не искаш ли да се преоблечеш?

— Не.

Нора изтича, за да настигне Тайлър.

— Защо си се разбързала толкова? Сигурно ще ги срещнем по пътя и ще трябва да обръщаме.

— Поне ще знаем, че са добре.

— Да, но може и да ги изпуснем, ако са паркирали в някоя странична улица...

— Ако не забележим никъде колата, ще обърнем и ще се върнем.

Тайлър отвори омнито, отпусна се на седалката зад волана и се пресегна да отключи другата врата на Нора. Нора се качи, а тя сложи ключа в стартера. Вратата се хлопна. Тайлър даде рязко назад.

— За бога, успокой се.

— Не мога.

Тя се засили към пътя.

— Няма никакво основание да се паникьосваш.

— Досега трябваше да се върнат!

— Зная, зная.

— По дяволите.

— Всичко е наред.

— Нищо не е наред.

Тайлър отпусна педала на газта, само колкото да се огледа на двете страни. После със свистене на гумите излезе на пътя и отново натисна газта.

Нора закопча предпазния колан.

— Хайде, стига! Ще те спрат ченгетата!

Тайлър разтърси глава и отпусна газта. След завоя се появиха светлините на града. Отминаха затворения сервис с бензиностанцията. На следващата пряка намали и почти спря. На нейното платно на заден ход излезе някакъв фолксваген от паркинга пред една таверна. След това се наложи да спре на светофара в центъра на града. Светеше червено. Кръстовището бе чисто и тя префуча през него.

— Следи за мустанга — каза Нора. — Аз ще гледам отдясно, ти — вляво.

В тази част на улицата бяха паркирани малко коли. Точно пред тях, бордюрът пред дългата ограда на „Къщата на Звяра“ бе празен. Пуста бе и отбивката от другата страна на шосето. Докато минаваха покрай „Плажна алея“, крайчецът на окото й забеляза светъл лъч.

— Почакай — обади се Нора.

Тайлър натисна спирачката. Колата рязко спря и тя погледна към единствената приближаваща се светлина.

— Не може да са те — каза тя.

— Може да са с един развален фар.

Изчака. Воланът под ръцете й бе хълзгав. Избърса длани в полата. Платът прошумоля. След това се чу бутменето на двигател. Обърна се и надникна през задното стъкло. По алеята се приближаваше мотоциклет, зад който се носеше облак газове от ауспуха и прах от пътя, оцветени в червено. Върху мотоциклета седеше гологлав Капитан Франк — бялата му коса и брада се разяваха под вятъра. Мотоциклетът се наклони силно. Зави зад омнито и се отправи на север.

— Къде ли отива тоя глупак? — промърмори Нора.

Тайлър натисна педала на газта. Мина бавно покрай „Къщата на Звяра“. Огледа терена зад оградата, после тъмната веранда пред входа, после прозорците. Къщата изглеждаше мрачна и безлюдна. Не можеше да си представи как може някой да влезе посред нощ в такова свърталище.

Ейб и Джек може би са вътре, помисли тя. Промъкват се през тъмни като в рог стаи и коридори. Знаят, че закъсняват и се опитват да побързат...

Или може би лежат разкъсанни и мъртви. Още две жертви...

Не!

Добре са. Съвсем са добре. Чувстваш се чудесно. Имат пистолети. Те са опитни войници. От морската пехота. Имат железни вратове.

„Къщата на Звяра“ изчезна от погледа им. Завиха към склона. Но умът й остана вътре, в къщата. Разтвори завесите и се вгледа в осакатените тела, питайки се кои са восъчни, кои са истинска плът, кое е Ейб.

— Ето го! — извика Нора.

Тайлър впери очи в мустанга. Беше паркиран точно пред тях, встриани от пътя. Светлините бяха изгасени. Спра зад него. Надникна през задния прозорец. Вътре нямаше никой.

— По дяволите — каза Нора.

Пресегна се и потупа Тайлър по крака.

— Седни отзад и се опитай да се успокоиш. Ще дойдат всеки момент.

Тайлър изгаси фаровете и изключи двигателя.

— Имам идея — каза ѝ Нора.

Отвори жабката и извади туристическия справочник на Автомобилния клуб.

— Това ще ни помогне да убием времето. Запали лампата.

Тайлър натисна копчето и светна лампата на тавана.

Нора прелисти страниците.

— Да видим сега. Шаста. Ето, езерото Шаста. Намира се тук! Хотел „Борова шишарка“. Господи, пет звезди! Мястото е наистина специално! И е скъпичко! За един човек петдесет и пет до шейсет долара на нощ. За двама души и едно легло — шейсет и пет долара. Четирийсет и пет стаи. На дванайсет мили северно от Рединг, до магистралата „Интерстейт 5“. На миля и половина южно от отбивката за пътя „Бридж бей“. С изглед към езерото Шаста. Отворен през цялата година. Просторни и красиво мебелирани стаи с душове, кабелна телевизия, камини. Затоплен басейн, бесплатни лодки и моторници. Риболов. Водни ски. Не звуци никак лошо.

Тайлър разтърси глава.

— Мислиш ли, че ще останеш там?

— Ако ме покани — измърмори Тайлър. — Но къде, по дяволите, е той?

— Виж сега, най-вероятно са се забавили с десет-петнайсет минути, докато влязат в къщата.

— Да вървим.

— В къщата? Ти луда ли си?

— Можеш да чакаш тук, ако искаш.

— За бога, Тайлър!

Тайлър изгаси светлината и отвори вратата. Преди да я затвори, видя как Нора се измъква от предната седалка. Изчака до колата,

докато приятелката ѝ изскочи и след това пресече бързо пътя.

— Не сме облечени подходящо, за да се промъкваме през гората.

— Не ме интересува.

— Ще си направиш бримки по чорапите.

Тайлър слезе по стръмния скат на една канавка. Сандалите ѝ се хълзниха по влажната от росата трева. В глезните ѝ се забиха осили.

Нора се подхълзна, падна на дупето си и стана.

— По дяволите. Откачи ли?

Без да каже нито дума, Тайлър започна да изкачва отсрещния наклон.

— Ако си решила да влезеш в къщата, откажи се! Никога няма да успеем да прескочим оградата.

Тайлър стигна до върха на насипа. Грабна Нора за ръката и я издърпа. Продължи да стъпва в тъмното между дърветата.

— Освен това не сме въоръжени. А те имат пистолети. И да имахме оръжия... няма да вляза — Нора мълкна.

Вляво по пътя, далече пред тях, се чуха бързите стъпки на някой, който тичаше по паважа. Сърцето на Тайлър се сви. Погледна през боровете към осветения от луната път.

— Те са — прошепна Нора.

Но Тайлър, колкото ѝ да сеслушваше, чуваше само стъпките на един човек. Успя да се сдържи да не извика и се спусна обратно към ръба на канавката. Каца на върха, Тайлър се взираше към пътя. Видя един човек, който тичаше и пресече осевата линия. Изстена, когато разпозна яката фигура на Джек.

— О, боже! — промълви Нора.

Тайлър се спусна по наклона. Препъна се в храстите. Изкачи с преплетени крака другия скат и излезе на шосето.

— Джек!

Мъжът продължи да тича към нея с къси, неспокойни крачки и махна с ръка.

— Влизай в колата — извика той.

— Къде е Ейб?

— В къщата. Добре е. Трябва да го посрещна отпред!

— Какво стана? — попита Тайлър.

— После.

Наведе се над вратата на мустанга, пъхна ключ в бравата, отвори я и скочи вътре.

— Каза, че Ейб е добре, нали? — каза задъхано Нора и се приближи отзад. — Казах ти, че няма от какво да се тревожиш.

— Нещо е станало — простена Тайлър.

Разбра, че паниката ѝ е отшумяла и е отстъпила място на немощ и безсилie.

Стояха до пътя. Джек обърна мустанга. Когато тръгна надолу, Тайлър се спусна към своята кола.

— Влизай отзад — нареди тя.

Отвори бързо вратата и отключи на Нора.

В мига, в който приятелката ѝ бе вече вътре, тя завъртя волана. Омнито направи пълен кръг. Предните му светлинни обърсаха края на гората.

— Изгаси светлините — каза Нора.

Тя ги изгаси, спомняйки си, че Джек бе подкаран мустанга без фарове.

— Боже мой, колко е вълнуващо!

— Нещо лошо се е случило.

— Престани да се притесняваш. Ейб е добре.

— Ще престана да се притеснявам, когато го видя.

— Ти наистина си хълтнала по този мъж.

— Наистина.

Стигнаха до завоя в подножието на хълма. Тайлър видя тъмния силует на мустанга, който се приближаваше до бордюра. Спря пред будката за билети. Погледна пространството зад оградата, но не видя никого.

Къде е Ейб, крещеше съзнанието ѝ.

Джек изскочи от колата. Остави вратата отворена. Заобиколи отпред и рязко отвори дясната врата.

Тайлър стигна зад мустанга и удари спирачките. Омнито спря на сантиметри от задната броня. Тайлър изскочи и направи две крачки. Ейб идваше, залитайки, иззад будката с някакво тяло, преметнато през рамо.

Тъй като нямаше къде да стъпи, Тайлър изпълзя по капака. Прехвърли краката си и се втурна към Ейб.

Момичето, което носеше, бе завито с одеяло. Русата разбъркана коса падаше върху лицето му, Ейб се наведе и свали краката му на земята. Въпреки че изглеждаше в съзнание, краката се подгънаха. Джек го хвана под мишниците и двамата мъже го настаниха на предната седалка в мустанга. Джек затвори вратата. Ейб се обърна към Тайлър.

— Добре ли си? — попита тя.

Той кимна.

— Какво стана? Коя е тя?

Той поклати глава.

— Ще се върна с твоята кола — каза той. — Бързо! Да тръгваме!

Внезапното силно чукане по вратата на Гормън го накара да подскочи, припомняйки си миналата нощ, когато в съня му го стреснаха Марти и Клер. Успокои се. Разбра, че сигурно са Ейб и Джек. Погледна часовника. Показваше десет и единадесет. Бяха тръгнали преди час и четиридесет минути. Значи в „Къщата на Звяра“ са прекарали поне един час, през който са снимали.

— Идвам — извика той.

Затвори албума на Капитан Франк и го мушна в чекмеджето на ношното шкафче. Преди да отиде до вратата, включи касетофона и го пъхна в джоба си.

Мъжът, който чакаше под светлината на верандата, не бе нито Джек, нито Ейб.

— Капитан Франк! — Гормън се опита да се усмихне. — Радвам се да те видя. Сигурно си дошъл за албума.

Старият човек беше ядосан.

— Влизай, влизай. Съжалявам, че не успях да ти го върна, но копирната машина в онзи магазин не работеше. Казаха ми, че ще я поправят до утре сутринта, така че...

— Къде е?

— На сигурно място — каза Гормън.

Капитан Франк го последва предпазливо до края на леглото и не откъсна поглед от него, докато не извади албума от чекмеджето.

— Веднага ще си го взема, г-н „Уилкокс“.

— Както желаеш.

— Човекът на рецепцията каза, че се казваш Харди.

— Това е името, под което се регистрирах.

— А как е истинското ти име?

— Харди. Уилкокс е псевдоним, литературният ми псевдоним.

Използвам го, когато пиша в „Пийпъл“.

— Така ли? — звучеше недоверчиво. — Мисля, че възнамеряваш да ми откраднеш албума.

— Глупости. Имах най-доброто намерение да ти го върна.

— А-ха. Може да е така, но може и да не е.

Капитан Франк издърпа протрит кожен портфейл от задния джоб на бермудите, извади банкнотите по петдесет долара и ги подаде на Гормън.

Гормън стоеше неподвижен с албума в ръце.

— Разбирам, че не искаш да напиша статията.

— Не съм казал такова нещо, нали?

— Не мога да напиша нищо, ако не ми дадеш това — той размаха албума. — Истинско богатство е и разбирам, че за теб е безценен. Нямах никакво намерение да го задигна. Щях да ти го върна днес следобед. Не мислех, че ще ме заподозреш в измама. Моя ли е вината, че копирната машина не работи?

— Не, не е твоя — съгласи се Капитан Франк. Изглеждаше почти разкаян. — Въпреки всичко, искам да си вземеш парите и да ми върнеш албума. Не се чувствам добре, когато не е в ръцете ми. Виж какво ти предлагам: ще си го прибера у дома, а ти ще намиреш утре към нас, ако все още искаш да напишеш тази статия. Ще дойда с теб и ще направим заедно копията.

Гормън си наложи да се усмихне.

— Звучи много добре — отговори.

Подаде албума на капитана, взе си парите и ги натъпка в джоба на ризата.

— Извинявай, че те притесних по този начин. Ако се бях досетил...

— Няма нищо.

— Искаш ли да изпиеш нещо с мен? Съжалявам, че нямам бира, но какво ще кажеш за едно мартини?

Очите на стареца светнаха.

— Благодаря, с удоволствие.

— Заповядай. Седни — покани го Гормън.

Капитан Франк се отправи към едно от двете еднакви легла. Гормън се обърна към тоалетката. Разпечата нова бутилка джин и сипа от прозрачната течност в каничка от походния си сервиз. Ръката му трепереше.

Автобусът е истински арсенал, помисли той. Ако се опитам да се промъкна там, може да ме застреля. Ако погълне обаче достатъчно мартини, старият хитрец ще заспи като умрял.

Гормън добави капка вермут и бавно разбърка сместа.

Като умрял!

Знае ми името. Ще ми създаде неприятности, ако открадна скъпоценния му албум. Ако не се събуди и не ме застреля.

Една възглавница върху лицето, докато е в пиянско вцепенение...

Изглежда много рисковано.

Гормън искаше албума с изрезките! Фотокопията биха могли да му послужат почти по същия начин.

Ако дойде с мен до книжарницата, ще разбере, че го излъгах за копирната машина. Може да започне да негодува и да откаже да ми сътрудничи.

Той е възрастен. Властите в този малък и незначителен град могат да приемат, че е починал от естествена смърт. Една възглавница върху лицето в малките часове...

А може и да извърши самоубийство.

Гормън си представи как влиза в тъмния автобус, изважда револвера изпод шофьорската седалка, притиска го в слепоочието на заспалия старец и стреля.

Не, не, не. Съседите може да чуят изстрела.

Струваше си да помисли.

Разля коктейла в две чаши, които напълни доторе, и се обърна към Капитан Франк.

— Заповядай.

— Благодаря.

Гормън седна на ръба на другото легло и надигна мартинито. Старият човек погълна една голяма глътка и въздъхна.

— Това ще стигне за цял гуляй.

— Изпий го. Има още много.

— Разказах ли ти какво се случи, когато отидох на обиколката?

— Обиколката на „Къщата на Звяра“? Не. Кога е било това?

— Същият ден, в който Маги Куч я откри за посещения. Бях още момче. Лъсках обувки в бръснарницата на Хъб. Спестявах всеки цент и очаквах Маги да започне туристическите обиколки. Целият град говореше само за това. Откакто се разбра какво се кани да направи Куч с манекените, никой не се интересуваше от нищо друго. Майка ми каза, че това е мерзост и богохулство — отпи още една дълга гълтка. — Знаех, че ще припаднеш, ако разбере, че възнамерявам да посетя къщата. Затова не ѝ казах. Реших да вляза с първата група. Никога не си виждал такава тълпа. На опашката за билети беше половината град. Веднага разбрах, че мълвата ще стигне до майка ми. Почти се бях отказал от идеята, но и много исках да вляза. Разбиращ ли, вярвах, че може да видя баща си.

— Вече е бил умрял, така ли? — попита Гормън.

— Да. Но аз бях сигурен, че Бобо е виновен за смъртта му и си представях, че Маги може да го е изложила като восьчна фигура. Трябваше да се уверя сам — проглътна мартинито. — Баща ми не беше там. Трябваше да се зарадвам. Но ме обзе друго чувство. По дяволите, той *принадлежеше* на това място. Заслужаваше го! Бобо беше негов! Той го бе намерил и довел в града, и Бобо го бе убил. Ако някой трябваше да бъде показван по този начин, трябваше да е баща ми. Когато обиколката приключи, аз се приближих до Маги Куч и попитах: „Къде е баща ми?“ Тя се усмихна така, че ми се прииска да я фрасна по лицето, и каза: „О, синко! Чувам, че е избягал с онази мръсница от Уанда.“

— Какво е това „Уанда“? — попита Гормън.

— Това беше едно заведение в града с лоша репутация. И в този момент всички посетители щяха да се пръснат от смях. Аз избягах. Това бе единственото, което можех да направя, за да не се разплача пред всички и да посрания и себе си, и татко.

— Сигурно си се почувстввал ужасно.

— Да.

Капитанът изпи почти цялото количество, като оставил на дъното съвсем малко. Загледа се в чашата и го допи.

— Преглътнах обидата, но след това ядох бой с камшик. Преподобният отец Томпсън ме бе видял, че влизам с другите и бе

побързал да ме издаде. Майка ми така ме наложи, че после не можех да сядам на дупето си цели две седмици.

Гормън се изправи, клатейки съ чувство глава.

— Дай да ти налея още, капитане.

Занесе чашата му до каничката и я напълни. Сядайки отново, каза:

— Разкажи ми за живота си като моряк. Сигурно си видял много от моретата на земята.

— Не чак толкова. Управлявах риболовно корабче на пристанището в залива Бранднър. Влизах на десет мили навътре — взе питието. — Винаги съм копнял за далечно пътешествие. Всъщност, исках да намеря острова, на който баща ми попаднал на Бобо. Представях си как ще отида и ще проверя дали има още от онези същества. Бях си наумил да ги изтребя. Но така и не заминах. Не можах да се решава да тръгна. Нещо ми подсказваше, че трябва да стоя в Малкаса и да държа подоко „Къщата на Звяра“. Това ми е съдбата — да издебна Бобо и да го унищожа.

— Мислиш ли, че на острова може да има оцелели... — Гормън чу шума на автомобилен двигател. — Извини ме за миг.

Стана и се отправи към прозореца. Дръпна пердeto и надникна навън, с ръце над очите, за да вижда в тъмното.

Приближаваха се две коли — мустанг и бяло омни. Свиха към бунгалото на Ейб и Джек. Спряха.

— Не зная дали има оцелели — смотолеви капитанът. — Мисля, че може и да има.

Гормън видя как се отвориха вратите. Тайлър, Ейб и Нора слязоха от омнито.

— Много е любопитен фактът — продължи Франк, — че на острова няма никакъв дивеч, освен тези същества, а те са месоядни. Много съм разсъждавал по този въпрос.

Ейб отвори предната дясна врата на мустанга. Заедно с Джек помогна на някого да слезе.

— Навярно отдавна са унищожили целия дивеч на острова.

На светлината от фенера на Ейб, Гормън успя да види, че пътничката бе момиче. Косата ѝ бе в безпорядък. Поведоха я към вратата с гръб към Гормън. Цялото ѝ тяло — от раменете до краката — бе обгърнато с одеяло.

— След като са месоядни, трябва да са оцелели, като се изяждат помежду си.

Гормън не можеше да види лицето на момичето, но разбра, че то е Джанис Крогън. Стана му лошо.

— Това често се е случвало в примитивните общества. Между хората. Нуждаят се от белтъчини и се бият помежду си, като изяждат убитите в битките. Така е ставало цял живот.

Гормън се извърна от прозореца. Седна вцепенен на ръба на леглото си.

Джанис Крогън.

Беше изпратил тези две копелета да направят снимки, а те се връщат с Джанис Крогън.

Гормън вдигна чашата от пода и пи.

— И така, мисля — продължаваше Капитан Франк, — че съществата, които баща ми и екипажът на кораба „Мери Джейн“ нападнали из засада, са били само едно племе от пъклени зверове.

Може и да не е Джанис, мислеше си Гормън.

Но кой друг би могъл да бъде?

Много приличаше на нея, но не можеше да е съвсем сигурен, преди да види лицето ѝ.

— На острова трябва да има още едно племе. Може би дори две, три. Кой знае, може островът...

— Трябва да изляза — прекъсна го Гормън и се изправи. — Бих искал да останеш още и да си говорим, но току-що се появиха едни мои приятели.

— Благодаря...

— Заповядай — Гормън зави капачката на бутилката. — Вземи това с теб.

— О, не мога да приема цялата бутилка.

— Моля те — пъхна джина в ръцете на стария човек. — Изпий едно последно преди лягане, когато се прибереш в автобуса. Ще мина сутринта и ще отидем да направим копие на албума.

— Добре. Благодаря ти.

Гормън взе ключа от стаята и отвори вратата на Капитан Франк. Застана извън обсега на светлината на верандата и се загледа през площадката към бунгалото на Ейб. Сърцето му биеше свирепо. Въпреки нощния хлад, по лицето му се стичаха капки пот.

Капитан Франк прибра албума с изрезките и бутилката джин в кожените джобове на мотоциклета и го възседна. Настъпи газта и моторът шумно забутя. Махна за сбогом, обърна мотоциклета, засили се покрай задницата на мерцедеса и се отправи към шосето.

26

Ейб държеше слушалката до ухото си и слушаше слабия сигнал. Някой почука на вратата.

— Кой е? — извика Джек.

— Гормън Харди.

Ейб кимна и Джек отвори вратата. Влезе Гормън. Мъжът изглеждаше зачервен и неспокоен. Бързо огледа стаята.

— Какво стана? — попита той.

Джек приближи пръст до устните си.

— Къде са другите?

— В тоалетната.

Гормън се запъти към банята, но Джек го сграбчи за ръката.

— Почакай! — заповядда му той.

— Полицейско управление, Малкаса Пойнт — каза гласът по телефона. — Говори сержант Матюс. Слушам Ви.

— Тази сутрин говорих с един от вашите хора.

— Направихте ли снимките? — Гормън попита Джек.

— Да. Сержант Пърсел — продължи Ейб. — Навярно дежурството му е приключило, но трябва да говоря с него. Много е спешно.

Гормън бе зяпнал Ейб.

— Ще се опитам да се свържа с шефа у дома — отговори Матюс.

— Кажете ми името и телефона си. Ще му кажа да Ви се обади веднага.

— Добре.

Ейб съобщи името си. Върху телефонния апарат бе изписан телефонния номер на „Уелкъм Ин“ и той го прочете.

— Това е засега, г-н Клантьън.

— Предайте му, че е изключително важно. Ако не успеете да се свържете с него, моля, обадете се.

— Ще Ви се обадя.

Ейб затвори слушалката.

— Какво става? — попита Гормън.

— Налетяхме на Вашия Звяр.

— Погубихме онова копеле — допълни Джек.

Устата на Харди зяпна отворена.

— Вие сте го убили!

— Обезглавихме го — отвърна Джек ухилено.

— Кое е момичето? Видях, че влязохте с още някого.

— Джанис Крогън — каза Ейб. — По всичко личи, че снощи е била някъде наблизо до „Къщата на Звяра“ с Вашия приятел Блейк. Говореше много неясно по този въпрос, но някак се озовала пленница в къщата на Куч. Блейк е мъртъв. Както родителите на момичето.

— Брайън? Брайън е мъртъв? О, не! — разтърси невярваща глава. — Не може да бъде! Той... той е най-добрият ми приятел.

— Джанис казва, че намерила телата им в мазето на къщата на Куч, докато бягала...

— А по петите ѝ я преследвал един от зверовете — допълни Джек.

— Един от зверовете? — попита Гормън.

— Каза, че има и втори.

— Невероятно — възклика Гормън.

— Много е пострадала — съчувствено произнесе Ейб. Повечето от раните са повърхностни ухапвания и дракотини. Тайлър и Нора я почистват и преглеждат.

— Ще се оправи ли?

— Като се има предвид през какво е минала, изглежда в твърде добра форма.

Момичето седеше върху тоалетната чиния, гърбът ѝ облегнат в казанчето, ръцете ѝ бяха отпуснати до тялото, очите ѝ бяха вперени напред като в транс.

Тайлър клекна пред нея и хвана внимателно коленете ѝ.

— Успокой се, Джанис. Всичко свърши.

Джанис поклати глава.

Нора пусна душа.

— Сега ще ти помогнем да се измиеш — каза Тайлър.

Разгърна одеялото и ахна при вида на разкъсаната кожа на тялото. Цялото бе в кръв и мръсотия.

— Господи! — промълви Нора.

Тайлър съмъкна одеялото от раменете на Джанис и попита:

— Можеш ли да станеш?

Джанис се наведе напред. Нора и Тайлър й помогнаха да се изправи. Нора поддържаше момичето, а Тайлър мина зад Джанис. Гъстата й коса бе спъстена и пълна с частици човешка плът. По гърба й бяха залепнали малки кървави парченца. На Тайлър й се догади, очите й се навлажниха. Пое си дълбоко дъх и избръса очи. По раменете на Джанис личаха разрези и пробождания. По гърба й се виждаха резки от следи на животински нокти. Дупето й бе одрано и кървяще, сякаш се бе окулила при падане.

— Ще я заболи от топлата вода — каза Тайлър.

— Направила съм я хладка — Нора погледна гърба на Джанис и се сви. — Господи, мили боже!

— Една от нас трябва да влезе с нея под душа.

— Добре.

Нора бързо се съблече, а Тайлър продължи да държи Джанис за ръката. Нора дръпна завесата на душа и влезе във ваната. Помогнаха на момичето да прескочи ръба на ваната. Джанис отвори уста и изпищя, когато топлата струя потече по гърба й. Водата, която се оттичаше към канала, стана розова. В нея плуваха парченца месо. Тайлър извърна очи. Тоалетната седалка бе изцапана с кръв. Тя затвори очи и погълна дълбоко дъх, за да не повърне. През съскането на душа чу слабия звън на телефона.

— Ейб Клантън!

— Обажда се Уолъс Пърсел от полицията.

— Благодаря! Сутринта говорих с Вас за „Къщата на Звяра“.

Моята приятелка е била някога...

— Да, спомням си. Какво се е случило?

— Тази вечер бяхме на плажа — изльга Ейб. — Когато се връзахме, забелязахме млада жена, на която нещо се случило. Беше близо до „Къщата на Звяра“ — точно пред оградата при входа. Лежеше гола и пребита. Докарахме я тук, за да й дадем първа помощ. Казва се Джанис Крогън.

— Вие сте я *намерили*? — гласът на Пърсел звучеше смаян.

— Избягала е от къщата на Куч. Каза, че са я затворили там снощи. Брайън Блейк и родителите ѝ са мъртви. Труповете им са в мазето на Куч.

Пърсел не каза нищо.

— Момичето е при нас. Ние сме в мотела „Уелкъм Ин“.

— Мога ли да говоря с нея?

— Тя е в банята.

— Описа ли онзи, който я е нападнал?

— Нападнал я е Звярът.

— *Звярът?!*

— Той съществува. Явно живее в къщата на Куч. Маги и другите го отглеждат като домашен любимец.

— И Джанис твърди, че Звярът я е нападнал и е убил родителите ѝ и Блейк?

— Точно така. Още нещо. Джанис казва, че не била единствената пленница в къщата на Куч. Имало някаква жена, която държат насила и която има малко дете.

Ейб чу въздишка.

— Добре, г-н Клантьн. Благодаря Ви за информацията. Ще се погрижим за всичко и ще се обадим по-късно.

— Там ли отивате?

— Да.

— Внимавайте!

— Винаги внимавам. До скоро — затвори телефона.

— Какво става? — попита Джек.

— Ще влезе кавалерията.

— Без нас? — попита Джек.

— Не сме поканени.

— Сами ще се поканим.

— И аз имам същото намерение.

Ейб мина бързо покрай Гормън и почука по вратата на банята.

Отвори Тайлър. Лицето ѝ бе бяло като платно.

— Как е момичето?

— В кръв и мръсотия, но не тече много кръв.

Погледна към Гормън. Обърна се отново към Ейб, излезе от банята и затвори вратата.

— Какво става, Ейб?

— Говорих с полицията. Тръгват към къщата на Куч. Джек и аз отиваме да ги пресрещнем там.

Устните ѝ се изкривиха.

— Недей да влизаш.

— Ще видим само дали имат нужда от помощта ни.

— За бога, Ейб!

— Искам с Нора да останете тук и да се погрижите за момичето. Ела с мен до колата да ти дам чантичката за първа помощ. Превържете я колкото можете. Като се върнем, ще потърсим лекар или ще я заведем в болница.

Хвана Тайлър за ръката и я поведе към вратата.

Джек и Гормън ги последваха.

— Вие идвate ли с нас? — обърна се Джек към Харди.

— Разбира се. Това може да се окаже кулминацията на моя роман

— отговори той и преметна през глава фотоапарата.

Ейб отвори дясната врата. Коленичи на седалката. Отвори жабката. Извади пластмасова кутия. Подаде я на Тайлър.

— Пази се! — настоя тя.

— Не се притеснявай.

Джек, който стоеше до нея, започна да пъха патрони в пълнителя на пистолета си.

— Имате ли оръжие и за мен?

— Съжалявам.

Тайлър обви ръце около Ейб и силно го прегърна.

— Дали не можем да се отбием набързо до автобуса на Капитан Франк? — каза Гормън. — На път е. Има цял арсенал и няма да ми откаже някой пистолет.

— Няма време! — отсече Джек.

Ейб целуна силно Тайлър по устните.

— Много бързо ще се върнем.

— Така каза и миналия път — гласът ѝ бе напрегнат и трепереше, сякаш всеки момент ще заплаче.

— И се върнах.

— Но се забави.

— Този път ще бързам — потупа я леко по дупето. — Влизай и се погрижи за Джанис.

— Да, сър — брадичката ѝ затрепери.

Тя се обърна и изтича.

— Хайде да тръгваме — каза Ейб.

Тайлър затвори вратата и се облегна на нея. По лицето се търкулнаха сълзи. През хлипанията и риданието чу как колата потегли.

По дяволите, как можа отново да тръгне и да я остави?

Заштото е мъж.

Заштото е горд.

Заштото е в характера му да помага, дори когато рискува живота си.

Ако не беше такъв, нямаше да е Ейб и може би тя няма и да е толкова отчаяно влюбена в него.

По дяволите!

Избърса лицето си с ръкава на пуловера. Дръпна се от вратата и прекоси празната стая.

От банята се чуваше постоянния шум на течаща вода. Отвори вратата и влезе. Силуетите на Нора и Джанис съмнено се очертаваха зад найлоновата завеса на душа.

С парче хартия Тайлър изчисти кръвта от тоалетната, хвърли я и пусна водата.

— Как е? — попита и дръпна леко завесата, колкото да погледне вътре.

Нора поклати глава. Бе прехапала долната си устна. Хълцаше и внимателно плъзгаше сапуна по гърба на Джанис.

Джанис стоеше под душа, с ръце, опрени на стената, чело — върху плочките. Кръвта и мръсотията бяха измити. Личаха следите от банските — една бледа линия на гърба светъл триъгълник на дупето. С тях момичето изглеждат по-реално, по-уязвимо отпреди — девойка, която се пече слънце, обича да ходи на плаж и случайно попада в центъра истински кошмар.

Раните и драскотините ще изчезнат с времето. Тайлър надяваше, че следите от ухапванията и резките от животинските нокти няма да оставят трайни белези. Би било много жалко за толкова красиво момиче. За щастие изглеждаха повърхностни. Сякаш звярът се е борил с нея, опитал се е да я задържи, а не да я убие.

Нора се наведе и насапунила краката на Джанис.

— Имам комплект за първа помощ — каза Тайлър. — Ейб мисли, че трябва да я закараме в болница, когато се върне.

Нора вдигна въпросително очи.

— А той къде отиде?

— В къщата. В къщата на Куч.

Джанис обърна рязко глава и погледна през рамо към Тайлър.

— Джек и Харди тръгнаха с него. Искат да изчакат полицията там.

— По дяволите! — изруга Нора.

Джанис се намръщи. Очите ѝ светеха с тревога.

— Полицията ли? Ще влязат ли вътре?

— Предполагам.

Момичето се отблъсна от стената. Примижа срещу струята и се обърна. Нора изпусна сапуна и се изправи.

— Какво...?

— И аз отивам.

Наведе се и избърса задната част на краката си, за да махне сапунената вода.

— Мисля, че трябва да останеш с нас — каза ѝ Нора. — Състоянието ти не позволява...

— Трябва да отида.

Тайлър я хвана за мократа ръка. Помогна ѝ да излезе от ваната.

— Добре съм.

Момичето се държеше на крака. Тайлър я пусна. Взе една хавлиена кърпа и я подаде. Джанис започна настървено да си бърше косата.

— Полицията ще се погрижи — каза Нора. — Трябва да легнеш и да чакаш.

Тя разтърси глава.

— Става въпрос за родителите ми. Аз, точно аз трябва да съм там.

Нора спря водата.

— Нямаш дрехи.

Джанис избърса лицето си. Присви се от болка. Лицето ѝ се опъна, докато попиваше водата от разраненото си рамо.

— Имам дрехи. В стаята си.

— Нямаш кола — каза Нора и излезе от ваната. — Ченгетата задържаха колата на родителите ти.

— Аз ще я закарам — обади се Тайлър.

— По дяволите! — каза Нора.

— Вие се изсушете. Ще донеса дрехи на Джанис. Излезе от банята. Грабна чантата си от леглото на Ейб и се втурна към вратата. Студеният вятер я освежи, докато тичаше през площадката.

Този път, мислеше тя, няма да чакам, няма да се притеснявам и да мисля дали Ейб е добре. След десет минути ще бъда с него. Ако вече е влязъл в къщата, също ще вляза. Ще стоя плътно до него.

Пъхна ключа в бравата, завъртя го, отвори вратата и пълзна ръка по стената, търсейки копчето на осветлението. Лампата между двете легла светна.

Нейното продължаваше да стои неоправено след следобеда с Ейб. Покривката му лежеше на пода, където я бяха изритали. Чаршафите бяха разбъркани. На другото легло лежеше отвореният ѝ куфар. Наведе се над него и издърпа сгънат чифт дънки, жълтата блуза, в която бе облечена а време на обиколката на „Къщата на Звяра“, чифт чисти розови бикини и мокасините си. Сутиен? Презрамките му ще убиват Джанис.

Поколеба се дали да не се преоблече. Отказа се — нямаха време. Стисна дрехите пред гърдите си и изтича от стаята. Вратата се хлопна. Скочи от площадката.

Освен мерцедеса на Харди и нейното омни, паркингът беше празен. Наоколо нямаше никого. Прозорците на другите бунгала не светеха.

Тайлър се спря до своята кола и отвори предната врата. Пресегна се вътре да отключи отзад и изпусна една от обувките. Отвори задната врата, хвърли дрехите на седалката, метна до тях и обувката.

След това хукна към бунгалото на Ейб. Натисна дръжката. Беше заключено.

Потропа.

Нора отвори. Косата ѝ изглеждаше тъмна и прилепнала, сякаш не ѝ бе стигнало време да я изсуши докрай, но бе облечена, с изключение на блузата.

— Разбрах, че ще донесеш на Джанис някакви...

— В колата са. Може да се облече по пътя. Да вървим!

Нора държеше блузата пред гърдите си. Наведе се през вратата и се огледа.

— Няма никой. Хайде!

Нора се обърна и извика в стаята:

— Хайде!

Джанис не попита нищо. Нора отстъпи и я пусна да мине.

— Онази ли е колата? — кимна към омнито.

Пипна раните си отстрани. Не направи никакъв опит да прикрие голотата си, сякаш не я осъзнаваше.

— Оставих ти дрехи на задната седалка.

Джанис кимна и тръгна към омнито. Вървеше сковано. Потреперваше от болка, докато слизаше по стълбите. Леко накуцваше, но стигна до колата. Нора избърза пред нея и отвори задната врата.

Тайлър се метна на шофьорското място. Колата се разклати, когато Нора седна отпред. Тайлър завъртя ключа на стартера.

— Хайде да се успокоим — каза Нора. — Возим ранено момиче.

— Побързай! — извика Джанис от задната седалка.

Тайлър премести лоста на задна скорост и натисна педала на газта.

27

Ейб отпусна педала на газта, защото от странична улица изскочи камионетка. Запраши пред тях по „Крайбрежна улица“. Не спря на светофара, който светеше червено. Ейб също не спря.

— Обзялагам се, че това бе шефът на полицията — каза у Джек.

Точно от другата страна на улица „Плажна алея“ камионетката сви в отбивката. После рязко спря. Гумите ѝ изхвърлиха прах. Ейб се отправи натам.

— Губиш — каза Ейб, когато видя отвътре да изскача набита жена.

Линда? Не, казваше се Луси, спомни си той. Не носеше униформа. Беше облечена в дънки и памучна риза. Краят на ризата ѝ висеше отвън. Пристегната бе в кръста от колан с кобур. Погледна към колата на Ейб. След това се обърна и изтича към предницата на камионетката.

Ейб, Джек и Гормън слязоха. Гормън вървеше на няколко крачки отзад. Ейб вдигна разтворени ръце, когато видя, че са привлекли вниманието на другите.

Другите бяха четириима: Луси, полицейският началник Пърсел и двама полицаи в униформа. Стояха до отворената врата на полицейска кола. Друга патрулна кола беше паркирана зад тях. Сигналните светлини не бяха запалени.

— Ейб Клантън — представи се Ейб. — Това са Джек Уайт и Гормън Харди.

Пърсел кимна.

— Трябваше да останеше в мотела. Но след като сте дошли, искам всички да стоите на разстояние. Останете тук на пътя, освен ако не ви заповядам нещо друго. Не желаем в тази работа да се намесват цивилни.

— Да, сър — каза Ейб. — Това си е ваша работа. Но все пак, ако имате нужда от помощ, извикайте ни.

— Ще се справим — отвърна Пърсел.

Един от полицайите хълтна на седалката и излезе с пушка след миг. Ейб разпозна, че е 12-калиброва, полуавтоматична, марка „Итика“.

— Къщата няма заден изход — отбеляза Пърсел.

— Няма и прозорци — допълни Луси.

Бърза светкавица стресна жената. Пърсел и другите погледнаха навъсено Гормън.

Той направи още една снимка.

— Благодаря ви — каза и свали фотоапарата.

Пърсел поклати глава.

— Да вървим.

Тръгна по непавираната алея към къщата. Луси вървеше редом с него, а другите двама ги следваха.

— И какво? Ние просто ще стоим тук? — попита Гормън.

— Ще постъпим както ни казаха.

Гормън направи крачка встрани, но Джек го хвана за врата.

— Стой тук! — нареди му той и погледна към Ейб. — Мислиш ли, че са изфирясали?

— Камионетката на Куч е пред гаража.

— Сигурно са разбрали, че момичето се е измъкнало. В мазето имат три трупа. Затворили са онази жена и бебето, плюс един звяр. Как ще прикрият всичко това?

— Бих казал, че не могат — отвърна Ейб.

— Дано ченгетата да разбират от работата си.

— Казаха ни да не се намесваме. Значи няма да се намесваме.

Близо до тъмната веранда на входа Пърсел посочи в двете посоки. Двамата униформени полицаи се пръснаха. Заеха позиции отляво и отдясно, а Пърсел и Луси изкачиха стълбите. Луси извади пистолет и опря гръб в стената. Пърсел пристъпи пред входната врата.

— Нищо не виждам — оплака се Гормън, хленчейки.

— Мълкни — измърмори Ейб.

Взря се в далечната врата. Видя как Пърсел вдигна ръка да почука. Не чу почукването. Пърсел свали ръка до тялото.

Ейб осъзна, че е притайл дъх.

В следващия миг видя синьо сияние, което очерта силуета на Пърсел. И още някой, който стоеше на вратата. Ейб чу биенето на сърцето си. Минаваха секунди.

Пърсел сигурно говори с онзи на вратата, мислеше той. Кой ли беше? Маги Куч, която вероятно отрича...

Мъжки глас, приглушен от разстоянието, извика „Не!“ и Пърсел внезапно се наведе. В ушите на Ейб гръмна изстрел. Пърсел се сви на две и залитна назад. Започна да се търкаля по стълбите. В същия момент, някъде отстрани, взрив завъртя като пумпал полицая с пушката. Другото ченге се обърна и се прицели в камионетката. Преди да успее да стреля, един куршум прониза главата му.

Луси замръзна до стената като разпъната на кръст.

Ейб се втурна между паркираните коли. Измъкна бързо револвера от дънките си и леко приведен изтича по алеята.

— Залегни! — извика той на Луси.

Входната врата се хлопна, разсичайки снопа синя светлина.

Луси се наведе. Миг по-късно се чу глух монотонен гърмеж на пушка. Тя падна на едно коляно и насочи пистолета си към камионетката. Изстреля четири бързи изстрела. Един мъж извика. Излезе, олюявайки се иззад прикритието на камионетката, падна на колене и се прицели с пушката в Луси. Сгърчи се и се сгромоляса под канонадата от куршуми, с които Луси, Джек и Ейб нарещетиха тялото му.

Ейб се изправи. Не чуваше нищо. Ушите му бучаха.

Проснатият на земята не се помръдваше.

Луси продължаваше да стои на едно коляно. През шума в ушите си Ейболови търкалянето на гилзи по дървения под на верандата. Разбра, че Луси пълни оръжието.

Заедно с Джек избързаха напред. Той се наведе над Пърсел. Мъжът лежеше по гръб, държеше се с ръце за корема и се гърчеше от болка.

— Успокой се — каза му Ейб, — ще докараме помощ.

Зад себе си чу бързи стъпки. Изправи се, и в този момент мигновена светлина освети изкривеното лице и кървавата риза на полицейския началник.

— Какво правиш, за бога, Харди!

Гормън отстъпи встрани и направи още една снимка на Пърсел. След това изтича към полицая, който бе покосен отляво на стълбите.

Джек, който бе коленичил до другия полицай вдясно, извика:

— Този е мъртъв.

Луси слезе назад по стълбите с пистолет, насочен към затворената врата.

Светкавицата отново проблесна. Гормън направи още две снимки на ченгето в краката си. Ейб го избула грубо настрани и приклекна до безжизненото тяло. Този имаше рана на гърдите. Сложи ръка на шията, за да напипа пулса.

— Мъртвъ е — извика и се изправи. — Луси, върни се в колата и извикай линейка по радиостанцията.

Луси кимна и се затича към шосето.

Джек стоеше над мъжа, който бе стрелял от засада към двамата полицаи. Ейб отиде при него.

— Това е онзи старчок, който ни скъса билетите — каза Джек.

— Ние май скъсахме неговия завинаги — каза Ейб.

Гормън задъхано изтича покрай тях. Светкавицата освети мършавия победял мъж. Ейб успя да види половин дузина дупки от куршуми върху предницата на мръсната му риза и панталоните. Малки дупки, през които бяха влезли куршумите от 38-калибрения пистолет на Луси и големи отбори, от които бяха излезли сачмите, които го бяха уцелили отзад. Гормън се наведе и направи още една снимка.

— Влизаме ли? — попита Джек.

Гласът му бе тих и нетърпелив.

— Да.

— Тя се е подготвила.

— Ще ни очаква да проникнем през предната врата. А ние ще влезем отзад.

— Няма задна врата — посочи Гормън.

— Но има тунел.

— Където убихте звяра?

— Искаш ли да го видиш? — попита Джек.

— Трябва.

— По-добре вземи някакво оръжие — каза му Ейб.

Гормън кимна и се втурна към застреляния в главата полицай. Ейб и Джек напълниха отново оръжието си. Гормън направи две снимки на мъртвия. После клекна и вдигна от тревата револвера.

— Знаеш ли да стреляш? — попита Джек.

— Пробвал съм.

— Само не го насочвай към някого, когото не искаш да убиваш.

— Не съм толкова глупав — каза Гормън.

Ейб отиде до Пърсел. Полицаят продължаваше да се държи за корема, но вече не се гърчеше.

— Влизаме вътре да свършим работата — каза Ейб. — Стой тук. Насам идва линейка.

Тъкмо тръгваха към шосето, когато Ейб видя Луси. Тя тичаше към тях. Под мишница бе стисната чантичка за първа помощ. Ейб я пресрещна.

— Влизаме през тунела към къщата.

— Може би е по-добре и аз...

— Погрижи се за Пърсел. Дръж под око предната врата, но не се опитвай да влезеш.

Тя кимна.

— Кой стреля по Пърсел?

— Онази Куч. Маги. Както си говореше спокойно и изведнъж...

— Ако излезе, изпразни един пълнител в нея.

— Напълно си прав. Ще я застрелям като куче.

Ейб я потупа по гърба и изтича към пътя. Джек и Гормън го последваха. Ейб спря при една от полицейските коли. Там откри голям фенер. Докато пресичаше „Крайбрежна улица“, В далечината забеляза фарове. Някъде отдалече се носеше сирена. Мина бързо покрай будката за билети на „Къщата на Звяра“, прескочи подвижната преграда и изтича по алеята.

— Чакай! — извика Гормън.

Изкачи стълбите на входа по две наведнъж. Спра се пред вратата и я изрига с тока на обувката си под дръжката на бравата. Вратата се отвори с трясък.

Светна фенера.

Джек беше зад него.

— Чакайте! — извика отново Харди.

Миг по-късно се появи пухтящ и намусен на стълбите на верандата.

Тримата мъже влязоха в къщата.

Фенерът на Ейб освети озъбената мутра на същество, застанало до стената в преддверието. Насочи револвера си към него, но не стреля. Разбра, че това е старата препарирана маймуна — поставка за чадъра. Въздъхна облекчено.

— Трябва да сме предпазливи — прошепна той. — Има още един звяр и три жени.

— Мислиш ли, че може да са тук? — попита Гормън.

— Всичко е възможно — отговори му Джек.

— Тунелът е мястото, откъдето ние можем да влезем. Но същевременно е и мястото, откъдето те могат да излязат, ако решат да се оттеглят — отбеляза Ейб.

— Мислиш ли, че са успели да стигнат дотук?

— Да — каза Ейб.

Тръгна. Мощният му фенер хвърляше напред силна струя светлина.

Тайлър сви зад мустанга на Ейб. Покрай тях мина линейката. До верандата на къщата на Куч една жена се изправи и размаха ръце. На земята около нея лежаха няколко неподвижни тела. Гърлото на Тайлър се сви.

— Господи! — промълви Нора.

Линейката тръгна към алеята. Сирената пищеше, а сигналните светлини се въртяха. Насочи се към жената.

— Карай зад нея — каза Джанис от задната седалка.

Тайлър натисна газта, заобиколи колата на Ейб и сви по алеята. Линейката спря. Тайлър приближи отзад и намали. Изскочиха двама санитари. Отвориха задните врати. Тайлър дръпна рязко ръчната спирачка.

— Този мъж ей там е ченге — каза Нора.

Тайлър изхвърча от колата. Изтича покрай линейката. Сигналните светлини хвърляха червени отблъсъци и тя успя да види вляво от верандата някакво тяло. Беше в униформа. Жена с пистолет в ръката бе коленичила до един мъж и правеше знаци на санитарите да побързат с носилката.

Мъжът на земята бе непознат на Тайлър.

— Това е мъжът от „Къщата на Звяра“ — извика Нора, която бе застанала пред камионетката.

— Хей! — извика жената. — Кои сте вие? Махайте се!

— Имаше ли тук трима мъже? — попита Тайлър.

— Да.

— Къде са?
— Казаха, че ще влязат през някакъв тунел.
— Добре ли са?
— Да! Махнете се оттук!

Тайлър и Нора стигнаха до омнито едновременно. Джанис стоеше до задната врата.

— Влизайте — извика рязко Тайлър.
Трите врати се хлопнаха силно.
— Какво ще правим сега? — попита Нора.
— Ще ги последваме.

Тайлър дръпна лоста назад и подкара колата на заден ход към улицата.

— С какво ще им помогнем? — попита Нора. — Само ще им пречим.

— Трябва ни оръжие — каза Джанис.

Тайлър тръгна напред, зави по тревата до линейката и спря рязко. С Нора изскочиха от колата.

— Почакайте! — извика полицайката.

— Нужно е оръжието им! — каза Тайлър. — Трябва да помогнем.

— Ще помогнете като се махнете оттук.

Санитарите вдигнаха падналия полицай и го положиха на носилката.

— Моля Ви! — каза Тайлър. — Ще Ви ги върнем.

Жената насочи пистолета си към Тайлър.

— Изчезвай!

— За бога, госпожо! — изтърси Нора.

Тя се прицели в Нора.

— Глупава гъска! — изкрещя Тайлър.

Завъртя се бързо и се качи в колата. Нора хълтна вътре и хлопна вратата.

— Нищо не можем да направим без оръжие — каза Джанис.

Тайлър обърна колата и удари спирачката. Загледа се покрай задницата на камионетката през голото поле към гората, от другата страна на улица „Плажна алея“.

— Капитан Франк — сети се тя.

— Какво той?

— Харди каза, че имал цял арсенал.

— Да вървим! — подкани ги Джанис.

Тайлър мина направо през полето. Колата подскачаше по неравната земя и хрущеше през бурени и ниски храсти. Цялата се друса и тресеше. Нора се притисна в таблото. Тайлър се бореше да не изпусне волана. След малко фаровете осветиха редицата пощенски кутии. Забеляза един процеп през дърветата вляво, а колата подскочи от едно малко възвишение и падна върху черния път.

— По дяволите! — извика Нора.

Тайлър завъртя волана. Почти щеше да се размине с дървото. Последва силно раздрушване, когато го удари. Десният фар се разби, но колата отскочи и продължи да се движи. Излезе на тясното неравно платно на улица „Сийсайд“, а единственият й фар пронизваше тъмнината.

— Ето го! — каза Нора.

Тайлър натисна педала на спирачката и обърна към автобуса. Колата излезе от пътя. Гумите й шумно минаха през куп празни бирени кутии. Тайлър натисна клаксона с всичка сила.

Нора и Джанис изскочиха, докато издърпваше лоста на ръчната спирачка. Когато ги настигна, те вече тропаха силно на вратата на автобуса.

— Какво става?

Тайлър се обърна. Белобрадото лице на Капитан Франк се бе показало през един отворен прозорец, някъде по средата на автобуса.

— Ние сме — каза тя. — Тайлър и Нора. Снощи си приказвахме в бара, спомняте ли си? Имаме нужда от помощта Ви.

— Правилно ли чух изстрели? — попита той.

Гласът му прозвучава пиянски.

— Преследват Звяра. Вашият Бобо. Искаме да им помогнем. Имате ли оръжие?

— Преследват Бобо ли?

— Побързайте. Можете да дойдете с нас, ако искате.

— А-а-а!

Лицето му изчезна от прозореца. Вътре в автобуса светна нещо, което огря ярко боядисаните стъкла. След няколко секунди вратата се отбори.

— Мили боже, ти ли си това, Джанис Крогън?

— Аз съм — отговори тя.

— Изглежда Бобо те е нападнал.

— Да.

— Трябва да побързаме — каза Тайлър и пристъпи към вратата.

Капитан Франк носеше къси гащи на райета и нищо друго. Тялото му бе покрито с бели косми.

— Вземете си някакви дрехи — каза му Тайлър, — и ни покажете къде държите оръжията си.

— Да, качете се на борда, милички.

Гормън стискаше в потната си ръка полицейския револвер и слизаше по стълбите на мазето след Ейб и Джек. С другата ръка се държеше за парапета. Бе тъмно, като изключим светлата пътека, която образуваше фенерът.

Стъпалата скърцаха под краката им.

Пръстеният под на мазето изглеждаше сив. След това фенерът обходи помещението от край до край. Снопът светлина обикаляше в кръг. По стените се извиваха и умираха сенки.

— Ето я твоята дупка — прошепна Ейб.

Насочи светлината върху едно тъмно петно близо до купа с кошници.

Гормън се опита да каже нещо. Но от устата му излезе само задавен звук. Изкашля се и попита:

— Снимахте ли го?

— Да — каза Джек. — Тогава чухме Джанис.

В пълно мълчание Гормън ги последва към пода на мазето. Застанаха един до друг в основата на стълбите. Ейб насочи фенера към стената до стълбата. Спря снопа светлина върху корабен сандък.

— Това е вратата им — каза той.

Гормън забеляза халка с късо въже, закачено отстрани на сандъка — очевидно дръжка, с която сандъкът се премества към стената.

Светлината разкри входа на тунела.

И звяра.

— Добре, че не си е тръгнал — прошепна Джек.

Приближиха се.

Съществото лежеше с лице към пода, в самото начало на тунела. Плътта му лъщеше толкова бяла, сякаш светеше. Гърбът му бе нарещетен. Гормън бързо извърна поглед от остатъците от главата.

— Не сме го снимали — предупреди го Джек.

Гормън пое дълбоко дъх.

— Имате ли нещо против да го обърнете?

— Имаме работа — каза Ейб. — Можеш да останеш тук, ако искаш.

Прескочи една от разперените ръце и влезе по-навътре в тунела.

— Чакайте. Не можете да ме оставите.

— Тогава тръгвай — каза му Джек и последва Ейб.

Светлината се превърна в слаб отблъсък, когато Ейб изчезна зад един завой. Още един миг и Гормън щеше да остане на тъмно. Стисна зъби и започна да обикаля звяра. Гледаше го и едва ли не очакваше, че ръката му с остри нокти ще го сграбчи за глезната. Светлината изчезна. Вече не го виждаше. Нещо го бутна в обувката. Той изпищя и подскочи.

Втурна се напред. Бълсна се във влажна стена. Намери пътя си пипнешком по завоя, докато най-сетне забеляза пред себе си трептящата светлина и забързаните фигури на Джек и Ейб.

— Чакайте ме! — извика той.

Джек се обърна.

— По-тихо, по дяволите!

Гормън бързо се присъедини към двамата мъже. Стоеше близо до Джек. Не можеше да освободи мисълта си от трупа на звяра при входа на тунела. Сигурно е мъртъв. Но не мръдна ли в тъмнината? Единият проснат крак на звяра се бълсна в обувката му? Не, просто го е ритнал, като е минавал покрай него. Трябва да е мъртъв.

А ако не е?

А ако идва след тях?

Абсурд!

И въпреки това, с гърба си усещаше, че нещо пълзи.

Настъпи Джек.

— По дяволите, внимавай къде стъпваш!

— Може ли да вървя между двама ви?

— Хайде, давай. Малко да понастъпиш и Ейб.

— Ще престанете ли да говорите? — прошепна Ейб.

Джек се притисна в стената на тунела. Гормън мина покрай него. Като чу зад себе си стъпките на Джек, веднага се почувства по-добре. Но сърцето му продължаваше да бие лудо. Устата му бе пресъхнала и леко му се гадеше. Краката му трепереха.

Вече съжаляваше, че тръгна с тези мъже. Трябаше да остане в мотела, на сигурно място.

Мисълта за мотела му напомни за Джанис.

Значи, момичето не е умряло. Това беше удар. Поне нямаше никакво подозрение, че той е убил родителите ѝ. Слава богу!

Но тя щеше да създаде неприятности, независимо, че договорите бяха унищожени. Ако отнесе въпроса в съда... Разбира се, че може да разреши проблема като ѝ даде сумата, за която се бяха споразумели.

Половината от всичко!

Ако „Черната река“ бе такъв бум — куп глупости за духове и едно-единствено самоубийство (ах, да, самоубийството, Марта) за да звучи достоверно и да се продава по-добре — то успехът на тази история трябва да скочи до небесата.

Колко души умряха досега? Тази нощ — четирима. Трима снощи. Пленничеството на Джанис (ще трябва да я интервюирам!), двама затворени в къщата на Куч от бог знае колко време. И най-голямата печалба от всичко това е трупът на звяра.

Ще бъде отразено от средствата за масова информация в цялата страна.

И аз, Гормън Харди, ще бъда в центъра на събитието.

Потенциалните възможности бяха шеметни.

Ще бъде кощунство да даде половината на Джанис. Ех, да я беше убил звярът...

Без съмнение, че я е изнасилил.

А родителите ѝ са убити, и двамата.

Никой няма да се усъмни, ако при тези обстоятелства едно момиче посегне на себе си.

Не можеше да поеме риска да инсценира две самоубийства — на Джанис и на Капитан Франк.

С Капитан Франк щеше да се справи по друг начин.

За Джанис самоубийството е идеален вариант. Но по какъв начин? Едно момиче едва ли би си пръснало черепа. За прерязване на вените не може и да става дума, защото ще предизвика недоумение у

читателите, ако умре като съпругата на Брайън. Отравяне? Може би. Това трудно ще се организира, но...

Следвайки Ейб зад един завой в тунела, видя отпред синьо изльчване. Ейб изгаси фенера.

Изльчването сигурно идва от мазето на къщата на Куч, досети се Гормън.

В стомаха му се сви ледена топка. Сърцето му започна да бие още по-забързано. Треперещите му крака станаха оловни, сякаш искаха да го дръпнат назад.

Джек го мушна с лакът.

— Не спирай.

Не бе разbral, че е спрял. Направи една крачка, после още една.

Ейб приклекна в отвора на тунела. Протегна глава и се огледа на двете страни. След това се изправи и влезе в мазето.

Ако има никаква опасност, каза си Гормън, Ейб нямаше да върви така смело.

Стисна още по-здраво револвера и го последва. Краката му стъпваха тихо по синия килим. Ейб продължи към стълбите, а Гормън се обърна надясно. На стената в дъното висяха телата на двама голи мъже — Марти Крогън и Брайън. Кожата им изглеждаше синя под странната светлина, която идваше от тавана. Кръвта им бе виолетова, почти черна. Тялото на Клер бе проснато на килима близо до лъскавите възглавници, пръснати по пода. Той се вторачи в ужасната зинала дупка в бедрото ѝ. Обзе го паника. Стоеше неподвижно и не можеше да си поеме дъх.

Джек застана пред него и разтърси рамото му.

— Хей — прошепна му той, — да вървим.

Гормън отблъсна ръката му, олюля се назад, обърна се целият и се вмъкна в тунела. На самия вход хвърли поглед назад. Ейб и Джек стояха в основата на стълбите и го наблюдаваха, но нищо не казваха. Впусна се в тъмнината и започна да тича.

Нека да си мислят каквото искат.

Нека да си мислят, че съм страхливец.

Протегна лявата си ръка и напипа влажната стена, по която започна да се води, за да се махне по-скоро от отвратителната синя светлина в мазето.

Предпочиташе тъмнината. Предпочиташе всичко друго, пред това да изкачи онези стълби и да влезе в къщата. Страхуваше се от края на тунела. Там трябваше да е звярът. Но той бе мъртъв (*трябва наистина да е умрял!*), а тези двамата ги очакваше друг звяр в къщата на Куч. Там ги чакаше още Маги с пистолет в ръка и може би още други хора, но най-вече — звярът, който изядда хора.

Нека да грабне онези двама глупаци. Мене не може да ме хване.

Продължи да тича, докато падна. На четири крака Гормън пое дълбоко от влажния въздух. Не чуваше нищо, освен собственото си учестено дишане и биенето на сърцето си. Не виждаше нищо, а само безкрайна черна тъмнина.

Докъде бе стигнал? Със сигурност трябва да е вече поне до половината. Искаше да си почине, но знаеше, че не е в безопасност, докато не излезе от „Къщата на Звяра“. Копнееше за свежия нощен въздух, за лунната светлина. Представи си как притичва по ливадата към „Крайбрежна улица“ и се заключва в колата на Ейб... Как му се искаше вече да е там.

Изправи се и потърси стената. Погледна през рамо, после тръгна отново напред. След като си влачи краката няколко крачки, успя да се затича.

Вече си добре, каза си той. Почти излезе. Скоро ще стигнеш.

Гледай да не настъпиш звяра.

Ще падна върху него, а той ще ме...

Само ако имаше фенер! Или поне кибрит!

Поне да знаеше докъде е стигнал!

Звярът е мъртъв. Ако паднеш върху него, ще се изцапаш. Но той е мъртъв и не може нищо да ми направи. А ще знам, че съм бил в „Къщата на Звяра“ и след миг ще съм отвън.

Кой казва, че живият звяр е в къщата на Куч? Кой казва, че не се намира в „Къщата на Звяра“?

Последната мисъл уплаши истински Гормън, но той продължи да тича. Потътри се, следвайки извивката на тунела и видя пред себе си мъждива светлина.

Там не трябваше нищо да свети.

Нищо не разбираше, освен ако не се бе обърнал някак си в противоположна посока. Но светлината в мазето на Куч бе синя, а тази е бяла.

Направи още един завой. Залитна и спря. Затаи дъх.

Присви очи от яркия блясък.

Светлината идваше от бензинова лампа, която съскаше в тишината.

Брадат мъж — Капитан Франк — се бе навел над проснатото тяло на звяра. Беше го преобърнал по гръб. Точно зад него стоеше момиче с жълта блуза. Джанис! Нора и Тайлър също бяха там. Всички държаха пистолети. Всички бяха вперили очи в звяра.

Гормън вдигна револвера си, прицели се внимателно в Джанис и стреля.

28

В ушите на Тайлър избухна взрив. Джанис се завъртя като пумпал и падна към нея. Пистолетът на момичето изхвръкна в краката ѝ. Падайки назад към стената на тунела, Тайлър протегна ръка, за да хване Джанис. Залитна встриани от тежестта и падна на пода на мазето, точно пред тунела.

— Не стреляйте! Аз съм! — извика Харди.

— Тъп задник! — отговори Нора.

— О, господи, не исках да... Помислих, че... О, боже, добре ли е?

Тайлър измъкна ръката си изпод тялото на Джанис, а Нора клекна до тях. Капитан Франк се спусна с лампата.

— О, боже мой — мълвеше Харди, с поглед вперен в момичето.

— Съжалявам. Съжалявам. Толкова се бях уплашил, че не знаех какво...

— Млъквай! — изкрешя Нора.

Очите на Джанис бяха отворени. Лицето ѝ бе изкривено от силна болка. Върху предницата на блузата ѝ бързо се разпростираше червено петно, което разцъфваше като цвете. Нора разкъса блузата. Едно копче се откъсна и излетя към лицето на Тайлър. Точно над лявата гърда на Джанис бликаше кръв като от кладенец. Нора притисна силно длан върху раната. Джанис викаше и се мяташе.

Капитан Франк се наведе и мушна дългото острие на ножа си под ръкава на момичето и сряза плата. После заби ножа в пръстения под.

— Трябва да я обърнем — прошепна той. — Трябва да огледаме гърба ѝ.

— Да — намеси се Харди. — Навярно куршумът е излязъл откъм гърба.

— От... — опита се да промълви Джанис. — Отдолу.

Повдигна дясната си ръка от пода и показва с пръст подмишницата си.

Капитан Франк повдигна лявата ѝ ръка.

— Тук — каза той. — Оттук е излязъл. Ударил е ръката!

Извади червена носна кърпа от джоба на бермудите си, пъхна я в раната като тампон и върна ръката ѝ до тялото.

— Това ще спре кръвта.

— Трябва да я закараме в болницата — каза Нора и погледна към Тайлър. — Жената-полицай може да се обади от радиоколата. Кажи ѝ да повика линейка.

— Да, но Ейб?

— Той, по дяволите, може и сам да се грижи за себе си.

— Аз продължавам, милички — каза Капитан Франк. — Можете да задържите лампата.

Издърпа ножа от земята и се изправи.

— Аз ще остана с Джанис — предложи Харди. — Ще се погрижа за раните ѝ. Нора, защо не излезеш навън и да потърсиш линейка?

Тя кимна.

— Добре.

Харди коленичи до Джанис. Нора взе ръката му и я постави върху входната рана.

— Натискай здраво — каза му тя.

С чистата си ръка погали момичето по челото.

— Ще се оправиш, бебчо. Ще се върна веднага и ще те откараме в болницата.

Нора тръгна към стълбите на мазето, а Тайлър влезе в тунела. Под мъждивата светлина на лампата тя заобиколи тялото на звяра и последва Капитан Франк в тъмнината.

С гръб към входната врата Джек постави ръка на бравата и се опита да я отвори.

— Заключено е — прошепна той.

Ейб кимна. Значи нямат намерение да отварят вратата и да пуснат вътре Луси. Можеше да им е в помощ с пистолета.

Поколеба се дали да не стреля в ключалката, но се отказа, защото изстрелът щеше да издаде присъствието им. Досега бяха проверили кухнята, коридора и трапезарията. Всички помещения бяха осветени в

синьо като мазето. През цялото време бяха нащрек и очакваха да бъдат нападнати. Но до този момент не видяха никого. Къщата изглеждаше безлюдна.

Може би всички са избягали. Ейб се съмняваше, че Куч и обкръжението й са могли да се спасят през тунела към „Къщата на Звяра“. Разбира се, може да има и друг изход, който да води към плажа. Това беше възможно, въпреки че Ейб, не бе забелязал друга дупка в мазето.

Най-вероятно е да са още в къщата.

Огледа стълбите.

В следващия миг се чу тихо ридание на момиче.

Джек се прокрадна приведен към сводестата врата. Ейб вървеше пътно зад него, пристъпваше заднешком и пазеше — гърба му.

Стените на стаята бяха украсени със сини завеси — от тавана до пода. Ейб усети, че го ползват студени тръпки по гърба. Очите му обходиха тежките гънки на синята материя, в очакване да видят издутини или крака, които да се подават отдолу. Не видя нищо, което да издава нечие присъствие. Но докато следваше Джек, продължи да оглежда.

Стаята бе гола. Килимът бе обсипан с възглавници от лъскава синя материя — някои единични, други — една върху друга.

Отново чу риданието.

Идваше иззад висока купчина възглавници в дъното на стаята. Ейб насочи револвера в центъра на купчината и приближи отстрани. Джек се отправи към другата страна.

— Ето тук — прошепна Джек.

Клекна и се скри зад възглавниците. Ейб подскочи покрай купа, за да не губи от поглед Джек и видя момиче да лежи с лице към пода. Беше гола. Едната ѝ ръка бе сгъната близо до главата, а другата — под тялото.

Джек коленичи близо до главата ѝ с пистолет, насочен в нея.

— Не мърдай — прошепна той.

Момичето подсмъръкна.

Ейб ритна скучените възглавници, които се разлетяха. Под тях се видя подът.

Момичето вдигна глава от килима.

— Помогнете ми — каза със задавен глас. — Моля Ви, ранена съм.

— Извади си ръката, за да мога да я виждам — каза ѝ Джек. — И дано да е празна.

— Не мога. Аз... Ръката ми е счупена.

Ейб се завъртя, за да огледа още веднъж стаята и опря коляно в гърба на момичето. Гърбът ѝ се изви като на котка и тя обърна глава. Ейб опря цевта на револвера под рамото ѝ и я прескочи, когато момичето извика. С лявата си ръка Ейб измъкна нейната изпод тялото ѝ. Момичето държеше полуавтоматичен малокалибрен пистолет. Удари я с цевта на своя револвер по кокалчетата и тя изпусна пистолета.

Сега вече се разплака истински.

— Копелета! — изкреша тя. — Мръсни копелета!

— Пази ми гърба — каза Ейб.

Джек се изправи.

Ейб пъхна револвера си в джоба и изви ръката на момичето зад гърба ѝ.

— Да вървим! Глупачка! Ще умреш!

Измъкна колана от гайките на панталона си и завърза ръцете ѝ.

— Къде са другите?

— Сам ще разбереш.

— На горния етаж ли са?

— Върви на майната си!

Ейб взе пистолета на момичето.

— Този колан не е сигурен! — каза Джек.

— Ако ни създаде и други проблеми, ще я убием — Ейб се изправи. Сложи крак на гърба ѝ. — Чу ли това, тигърче?

— Гледай си работата!

— Да вървим — каза Ейб.

— На горния етаж ли? — попита Джек.

— Точно така.

Джанис усети, че някой махна ръката си от гърдите ѝ. Постави длан на раната си и отвори очи. Гормън Харди се бе надвесил над нея.

— Какв...

— Трябва да се махнем оттук, Джанис. Опасно е да стоим повече.

— Ъ?

— Видях, че звярът мърда.

Тя обърна глава и погледна към входа на тунела. От звяра виждаше само краката му. Изглеждаха неподвижни.

Извика от болка, когато Гормън я хвана за ръцете и я изправи на пръстения под. Раната ѝ гореше, сякаш тялото ѝ бе пронизано с нажежен до червено шиш, който продължаваше да стои в нея. Парцалът падна от подмишницата ѝ. По гърдите ѝ се стече топла струя кръв.

Тя се наклони напред и приседна с глава между коленете.

Гормън я пусна и застана зад нея.

— Опитай се да станеш — заповяда той.

Чувстваше го зад гърба си. Ръцете му я стискаха от двете страни и тя се сгърчи, когато едната се притисна към продълговатите рани от ноктите на звяра. Гормън премести ръцете си по-надолу и попита:

— Така по-добре ли е?

Тя кимна.

Гормън я изправи.

Джанис политна назад. И двамата се залюляха. Гормън изстена зад нея. Едната му ръка я хвана за гърдите.

— Извинявай — каза той и махна ръката си.

Обърна Джанис към стълбите.

Краката ѝ бяха топли и слаби. Но я държаха, докато Гормън я водеше. Тя погледна стръмната стълба.

— Не мога — промълви.

— Можеш. Ще те подкрепям. След минута ще стигнем горе и ще излезем.

След минута. Звучеше почти бодро.

С дясната си ръка Джанис се хвана за дървените перила стъпи върху първото стъпало. Гормън я сграбчи за хълбоците и я повдигна. Преодоля първото стъпало, след това — второто. После ѝ се зави свят. Краката ѝ се подгънаха. Тя падна към перилата и ги обгърна.

— По дяволите! — промърмори Гормън.

— Не мога — изстена. — Не мога. Нека да... да почакаме Нора.

— Искаш ли да те оставя тук сама със звяра? Казвам ти, че не е мъртъв!

— Не ме оставяй.

Опита се да се изправи. Гормън я дръпна за раменете и тя отново изстена. Насочи я нагоре по стълбите. Много бавно, подпирайки се със здравата ръка, тя изпълзя по-нагоре.

— Браво — каза Гормън. — Сега е много по-добре — заобиколи Джанис и мина пред нея. — Почти стигнахме.

Отново ѝ се зави свят. Стомахът ѝ се сви. Наведе се напред, опря глава в дъските на парапета и повърна в процепа между тях. После легна върху стълбите като стенеше иридаеше.

— Побързай! — каза Гормън. — За бога, звярът се изправя!

Тя обърна рязко глава и погледна към входа на тунела. От това място не можеше изобщо да се види звяра.

Нито пък, разбра тя, Гормън можеше да го види.

Обърна лице към него, премигвайки през сълзите в очите си.

— Ти не можеш...

— По дяволите! — изкрештя. — *Хайде!*

Тя протегна ръка към следващото стъпало. Той сграбчи китката ѝ с две ръце и я дръпна. Изправи я на крака и я бутна напред. Бузата ѝ се удари в ръба на горната площадка. Гормън я повлече. Тя се удряше и подскачаше по стъпалата. С последно дръпване Гормън я извлече на площадката.

— Готово — каза той. — Стани!

Гормън пристъпи над нея. Постави коленете си от двете страни на хълбоците ѝ и я притисна отстрани. Вкара пръст в дупката от куршума под мишницата ѝ. Момичето изпищя от болка. Повдигна я. Първо на колене. След това на крака. Докато се опитваше да се задържи на коленете си, той я завъртя и бутна.

Джанис политна с главата напред. Имаше чувството, че пада безкрайно дълго. От гърдите ѝ изригна нов писък, а стълбите една след друга се удряха в нея. Закри с ръка лицето си. Ръката ѝ изтръпна. Удари се в една дъска, която се разцепи. Темето на главата ѝ се бълсна в следващата, а краката ѝ се вдигнаха високо и се люшнаха надолу. Ръбовете на дъските се забиваха в гърба, дупето, краката ѝ. Одраха гърба ѝ, натъртиха главата ѝ, а тя продължаваше да лети надолу. Спря с дупе върху пода на мазето и гръб, опрян в стълбите.

— Мили боже — каза един глас над нея. — Ти падна.

Тя повдигна глава, усещайки някакво съмътно облекчение, че може да я движи. Краката ѝ бяха разкрачени. Имаше усещането, че не са нейни. При падането бе изгубила едната си обувка. Размърда босите си пръсти.

— Но още си жива — чу стъпки по стълбите. — Като котка си. Ти котка ли си, Джанис? Оказва се, че с теб човек може да се справи по-трудно, отколкото с майка ти. Истински Распутин!

От пода, близо до купчина с кошници, от земята се подаде една ръка.

Подаде се от дупката.

Ръката бе мъртвешки бяла, изцапана с пръст и светеше, под светлината от лампата. Имаше дълги криви нокти.

Джанис се търкулна напред, когато кракът на Гормън я бълсна в гърба. Тя изохка и се просна с лице към пода.

Гормън се търкулна върху нея.

Той седна върху корема ѝ и се усмихна ехидно.

— За съжаление — каза той, — при падането ти си счупи главата — хвана главата ѝ с две ръце. — Не зная дали съм достатъчно силен за това, но ще опитаме стария ученически номер.

Тя го удари с юмрук в тялото. Той изпъшка и лицето му се сви от болка.

— Много си жилава.

Отново започна да се усмихва. Но погледна нагоре и устата му зяпна в изненада. Върху Джанис падна сянка. Звярът се изправи над нея и посегна към Гормън. Той пое дълбоко дъх, и протегна ръка да отблъсне чудовището. Другата му ръка се плъзна до хълбока. Джанис вдигна глава и видя, че Гормън се опитва да измъкне револвер от предния си джоб. Извади оръжието. Но звярът вече притисна главата му между ръцете си. Със сила, която не подозираше у себе си, Джанис протегна ръка, хвана цевта и измъкна револвера от ръката на Гормън.

Звярът повдигна Гормън за главата. Краката му се извисиха пред лицето на Джанис. Писъците му пронизваха слуха ѝ.

Тя се търкулна. Облегна се на лакти и дръпна ударника.

Звярът продължаваше да държи Гормън за главата. Мъжът махаше с ръце, риташе с крака и крещеше, докато чудовището го тресеше. В следващия миг го запрати към рафтовете до стената.

Дъските се разцепиха. Гормън падна проснат на пода. Върху му се изсипаха бурканите.

— Застреляй го! — извика Гормън задавено.

Успя да се изправи на крака. Залитна назад. Приведеният звяр се приближи към него.

Джанис стреля.

Куршумът удари крака на Гормън.

Той падна по гръб. Звярът скочи върху него. Гормън нададе пронизителен писък. Звярът пъхна муцуна в слабините му и започна да го разкъсва. После вдигна глава и се вторачи в главата на мъжа. След това се изкачи върху тялото му, отвори широко уста и захапа лицето на Гормън.

Джанис гледаше.

Гормън престана да стене. Изчезнаха конвулсиите. Остана да лежи неподвижно на пода.

Звярът слезе от него. Тялото му бе изцапано с кръвта на Гормън. Обърна се към Джанис и се втренчи в нея.

Пенисът му нарасна и се вдигна.

Тя стреля.

Куршумът отскочи със свистене от каменната стена зад главата му. Звярът се наведе напред и се поколеба. Джанис се прицели в гръденния му кош. Натисна спусъка, но в този момент съществото отскочи встрани към тунела, където лежеше мъртъв другият звяр. Джанис стреля отново и отново. Ударникът падна с метално тракване. Звярът изчезна в тунела.

29

Тайлър спря внезапно, когато чу единично пукване, което долетя зад тях през тунела.

— Изстрел ли беше? — прошепна тя.

— Да — каза Капитан Франк.

Тя застана неподвижно в тъмното, държеше ръката на стария човек и се питаше какво ли може да означава това. Нора имаше пистолет. Но бе напуснала къщата. Оставаше Гормън. По кого — или по какво — бе стрелял той?

— Там става нещо — каза Капитан Франк.

— Да.

— Хайде да не си пъхаме носа.

Тайлър дръпна стареца за ръката и го поведе напред. Рамото ѝ се бълсна в стената. Тя се отмести вдясно и продължи да върви.

В тунела отекна още един изстрел, последван от още няколко бързи изстрела, които се сляха в едно. Можеха да са три или четири на брой.

Какво става там отзад?

— Господи — промълви Капитан Франк.

Тайлър замръзна на място. Ослуша се за още изстрели, но чу само туптенето на сърцето си и бързото дишане на стария човек.

— Странна работа! — каза тя.

Ръката на капитана бе гореща и потна. Тайлър продължи да я държи и отново тръгна. Размахваше пистолета отляво надясно пред себе си, за да се ориентира по стените. Кокалчетата ѝ се удряха във влажната пръст.

Съжаляваше, че оставиха лампата. Ако имаха светлина, досега да са излезли от тунела. Нямаше да се спъват сляпо в неговите извивки и завои.

Тунелът сякаш се разтягаше до безкрайност.

Ейб водеше, Джек пазеше гърба му и така извървяха коридора на горния етаж. Всички врати бяха затворени. Пред всяка от тях Ейб се притискаше до стената и опитваше дръжката. Всичките бяха заключени.

В края на коридора Ейб прошепна на Джек:

— Хайде да ги разбием една по една.

Бяха стигнали до половината, когато на пет-шест метра пред тях рязко се отвори една от вратите. Те прилекнаха и се прицелиха.

— Излизаме! — Ейб разпозна дрезгавия глас на Маги Куч. — Не стреляйте!

— Излизайте бавно! — каза Ейб. — Дръжте ръцете си зад тила и най-добре е да са празни.

На вратата се показва млада жена. Зад нея излезе Маги — бе обвила ръка около врата ѝ и бе опряла пистолет в главата ѝ. Жената държеше в ръцете си бебе, което мълчеше, но бе будно и дърпаше презрамката на нощницата ѝ.

— Хвърлете револверите — извика Маги.

— Ти хвърли твоя! — отговори Ейб. — И вдигни ръце на главата!

— Ще ѝ пръсна мозъка.

На Ейб му призля от тази възможност. Но без оръжието щяха да са в ръцете на Маги. Не се съмняваше, че ще ги разстреля в мига, в който се обезоръжат.

— Ще умреш — каза Джек, — преди тя да падне на пода.

— Хайде да не стреляме — предложи Ейб. — Остави тук жената с бебето, а ти можеш да си вървиш. Няма да те спрем.

— За толкова глупава ли ме мислите? — попита Куч. — Хвърлете оръжиета, преди да съм преброила до три, иначе... Едно!

— Недей — предупреди я Ейб.

— Моля ви, недейте — помоли се жената и притисна бебето до гърдите си.

— Две — каза Куч.

Гласът ѝ бе спокоен, сякаш бе сигурна, че ще хвърлят оръжието си, за да спасят жената.

Тайлър излезе на мъждивата синя светлина в мазето. Застана неподвижно и се вторачи в двете тела, които висяха от стената в дъното. Ужасена помисли, че това са Ейб и Джек.

Капитан Франк се бълсна в нея.

— Господи — промълви той.

Тайлър сведе очи и видя разкъсана жена, просната на пода. Покри с длан устата си и се обърна към стълбата. Трепна, когато чу изстрели някъде отгоре. Хукна по килима. Хвана се за парапета и започна да се изкачва по стъпалата.

Хвърли поглед през рамо и видя Капитан Франк, който се затича с пиянско залитане, за да я настигне. Не можеше да го чака. В същия миг една бледа сянка изскочи от тъмнината на тунела.

— Зад тебе! — изкрешя тя.

Старецът бе или много пиян, или много бавен. Звярът се хвърли върху него и заби острите си нокти в раменете му. Капитанът изкрешя и краката му се подгънаха. Звярът го тупна по главата. Изръмжа и оголи зъби. Муцуната му се насочи към врата на Франк.

Тайлър стреля. Изстрелът проглуши ушите й. Пистолетът подскочи.

Беше се прицелила твърде високо, страхувайки се да не улучи Капитан Франк. Куршумът се заби в килима до стената.

Звярът я погледна. Дръпнатите му очи не мигваха. Муцуната му бе изцапана с кръв, но не с тази на Капитан Франк. Тайлър си спомни изстрелите, които бе чула в тунела. Стреляли са *по зяра*. Чия ли е кръвта...?

Чудовището слезе от тялото на Капитан Франк и се втурна напред. Ръцете му бяха спуснати почти до пода като на горила. Стигна до подножието на стълбите. Тайлър стреля още веднъж. От перилата се разхвърчаха трески. Съществото изви глава встрани, защото летящите отломъци се забиваха в лицето му. От дясното око течеше никаква течност. Покри с ръка лицето си. Залитна назад, пищейки пронизително.

Тайлър се прицели в главата му. Стреля, но не улучи. Прицели се в гърдите му. Натисна спусъка. Куршумът одра рамото му.

Опита се да се съсредоточи.

Колко патрона бе изстреляла?

Звярът стоеше изправен, отмечнал глава назад. Ревеше от болка или гняв. Беше лесна мишена, но се налагаше Тайлър да стреля от лош ъгъл.

Ако реши да го довърши, ще изпразни пистолета. Тогава как ще помогне на Ейб?

Пистолетът на капитана!

Лежеше на пода до тялото му.

Пълен. Не беше стрелял изобщо.

Ако можеше да стигне до него.

Като държеше здраво с две ръце пистолета си, Тайлър се прицели в гърдите на звяра и натисна спусъка.

Оръжието подскочи. Съществото се хвани отстрани, точно над хълбока. Завъртя се и падна на коляно.

Гърмежът продължаваше да кънти в ушите й. Тайлър се спусна по стълбите към звяра. Заби дулото в главата му, над един отвор — там, където би трябало да е ухото му. Лакътят на чудовището се заби в бедрото й. Мерникът издълба дълбока рана в главата на чудовището. Тайлър се залюля. Натисна спусъка и съжалъ, че не може да върне патрона обратно, защото още докато стреляше разбра, че няма да улучи.

Когато Куч каза „Две“, коридорът се изпълни с гърмежи.

Ейб и Джек стреляха в един и същи миг.

Ейб бе изbral за своя мишена пространството вдясно от ухото на младата жена. Там бе пистолетът на Маги. Там бе и половината от лицето й, което се виждаше зад главата на жената.

Джек явно бе изbral същата цел.

Пистолетът на Маги подскочи в ръката й и изхвърча към челото й. Върху бузата й цъфна дупка и рука кръв. Строполи се назад. Жената с бебето се хвърли настрами, удари се в стената и се свлече на колене. Бебето ревеше неистово.

Маги лежеше по гръб и не мърдаше.

Рамо до рамо, Ейб и Джек изтичаха напред. Ейб се спря пред младата жена. Джек продължи до Маги.

— Добре ли сте? — попита Ейб.

Тя кимна, погали бебето по главата и погледна към Ейб.

— Не се...

Постави пръст в устата на ревящото бебе. Плачът му спря. Хълцаше и смучеше пръста ѝ.

— Не се оставяйте да ви хванат — каза тя. — Те са...

Заглушен бутмеж прекъсна думите ѝ. Изстрелът идваше от другата част на къщата.

— Джек, изведи ги навън.

— Маги е жива.

— Остави я. Изведи жената с детето...

Джек се обърна встрани и насочи пистолета. Ейб се завъртя, но преди да успее да извади оръжието си, върху него скочи друг звяр. Беше два пъти по-малък от онзи, който убиха в тунела. Но тежестта му го събори. Той падна върху жената с детето, претъркулна се, и пусна револвера, за да хване с ръце звяра за гърлото. Муцуната бе устремена към врата му.

— Хвърли ножа! — извика Джек.

Ейб чу още изстриeli.

После забеляза на вратата дебела жена с месарски нож. Лицето ѝ бе цялото в бинтове. Извика от болка, когато острите нокти на звяра раздраха гърба му. В следващия миг беше върху чудовището. То се извиваше и мяташе под него. Ейб заби палци в гърлото му. Животинските нокти деряха хълбоците и ръцете му. Ейб пусна звяра с една ръка и заби юмрук в слепоочието му. Удари го отново. Усети болка в пръстите. Лявата му ръка отпусна гърлото на звяра. Ейб сграбчи върха на муцуната и разтвори широко челюстите. Чу се пукане на хрущял. Звярът се дръпна и се вцепени. Ейб извади кървавата си ръка от устата му. Челюстта висеше. Езикът се подаваше от едната страна.

Ейб се наведе, за да избегне тялото на чудовището. Но ноктите се забиха в скалпа му, като притискаха лицето му.

Ейб го удряше с юмруци от всички страни. Ноктите го отпуснаха. Ейб се тласна назад, освобождавайки главата си. Пенисът на чудовището се потърка в бузата на Ейб. Той се дръпна, хвърли се назад и сграбчи звяра за глазените.

Чудовището седна изправено, замахна към Ейб, но не го уцели. Ейб бе на колене и започна да го влачи. Изправи се на крака,

продължавайки да го влачи. Съществото размахваше ръце във въздуха и ритаše с хванатите си в капан крака.

— Стой така! — извика Джек. — Държа го под прицел.

— Остави го на мен — изсумтя Ейб.

Повдигна гърчещия се звяр. Главата на съществото премина през килима, след това се хълзна по голия под. Ейб го залюля, завъртя се и го бълсна с всичка сила в стената на коридора. Главата му се удари с трясък. Отпусна глезните му и то падна на земята.

Опита се да се изправи, но Ейб настъпи главата му. Ейб загуби равновесие, залитна и се удари в стената. Дебелата жена на вратата гледаше звяра, клатейки глава и мърморейки. Джек бе насочил пистолета си в нея. Касапският нож лежеше в краката ѝ.

Останал без дъх, Ейб се домъкна до нея и взе ножа. Коленичи над гърчещия се звяр, обърна го по гръб и му разряза гърлото. Гореща струя кръв бликна в очите и устата му и го заслепи.

Тайлър падна по гръб пред коленичилия звяр. Понечи да насочи пистолета си. Звярът изби оръжието от ръката ѝ. Тя протегна другата си ръка, за да предпази лицето си от удара, но не успя. Сблъсъкът я зашемети. Ръката ѝ падна на пода. Искаше да се съпротивлява, но тялото ѝ бе твърде изтощено. Сякаш бе излязла от кожата си и се наблюдаваше отстрани.

Звярът я възсадна.

Ноктите му разкъсаха пуловера ѝ.

Слuzестите му ръце опипаха гърдите ѝ. Дали оставяха следи като охлювите? Ноктите му леко драскаха, почти гъделичкаха. Главата му се премести надолу. Езикът му дразнеше едното ѝ зърно. От прободеното му око върху гръденния ѝ кош потече слузеста течност. Носът му бе като на куче. След това усети зъбите му върху гърдата си — под нея и в горната ѝ част, и разбра, че е налапало цялата ѝ гърда. Езикът му се въртеше.

Муциуната се отдели. Хладният въздух в мазето изстуди влажната ѝ плът. Устата на звяра налапа другата ѝ гърда. Този път не бе толкова внимателен. Зъбите му я стиснаха. Тя се опита да лежи неподвижно, но мускулите ѝ се напрегнаха. Челюстите му я стиснаха по-здраво. Болката я отрезви. Вече не се чувствува като страничен наблюдател,

но не се осмеляваше да се съпротивлява. Не сега. Не, когато гърдата ѝ се намира в устата му. Съществото се гърчеше и я дърпаше. После я пусна.

Ноктите му одраскаха корема ѝ. Забиха се под колана на полата и я дръпнаха с такава сила, че дупето ѝ подскочи от пода. Тайлър повдигна глава и видя, че звярът е коленичил между краката ѝ. Дръпна полата ѝ и я захвърли настани.

Видя огромния му стърчащ пенис.

Не!

Сви се в коленете и се търкулна. Кракът ѝ закачи съществото. Продължи да се търкаля и премята, без да поглежда назад.

Тайлър се измъкна от килима. Олюля се напред. Стълбата бе далече. Изтича към нея. Но зад себе си чу отново силното ръмжене.

Остри нокти се впиха в раменете ѝ. Падна. Със звяра върху гърба си, Тайлър изпълзя до стълбите.

Чудовището пъхна ръка под тялото ѝ и сграбчи гърдите ѝ. Дръпна я и ръцете ѝ пуснаха килима. Притисна я до слузестия си гръден кош и отдели краката ѝ от земята. Зъбите му я захапаха по врата, сякаш да я накарат да стои мирно. Между краката си усещаше пениса му, който се плъзгаше все по-нагоре, докато я носеше към стълбите.

Ритайки и гърчейки се, Тайлър стисна здраво ръцете на съществото и се опита да ги отскубне от гърдите си. Но те я стиснаха още по-здраво. Ноктите се забиха, пронизвайки кожата ѝ.

Звярът я повали върху стълбите. Тялото ѝ се удари в ръбовете на стъпалата. Тайлър почувства, че ръцете на звяра се отместват от гърдите ѝ. Ноктите му минаха по ребрата ѝ и се впиха в хълбоците ѝ. Пенисът му притисна бедрата ѝ.

Тайлър стисна крака. Не можеше да го спре. Звярът близеше врата ѝ и насочи пениса си напред, сякаш му хареса докосването на стиснатите ѝ бедра. Тайлър леко се извъртя и пъхна ръка между бедрата си. Щеше да повърне, когато хвана с пръсти лигавата плът на пениса. Стисна го с всичка сила и се опита да го извие. Не помръдна. Пенисът започна да се движи напред-назад в ръката ѝ. А звярът дишаше тежко във врата ѝ.

Тайлър се дръпна. Ръката ѝ изпусна хълзгавия пенис и се удари в стъпалото.

Звярът притисна бедрата ѝ, изтегли я и я повдигна. Коленете на Тайлър се отделиха от стълбите. Хвана се здраво за дъската до раменете си, изви се и започна да се мята.

— Не! — изкреша с всичка сила.

Дясната ѝ ръка се пусна от стълбата.

Постави я между краката си.

Звярът вкара пениса между краката ѝ и блъсна с такава сила опакото на ръката ѝ, че челото ѝ се удари в ръба на горното стъпало.

Пенисът не се отделяше. Търкаше се в кокалчетата на ръката, премести се по-надолу към пръстите, опитваше се да се провре между тях. Тайлър отмести ръката си малко по-надолу.

Звярът нададе гърлено ръмжене, а горещият му дъх изгори шията ѝ.

След това я захапа.

Тайлър извика. В опакото на ръката ѝ потънаха зъби, разкъсаха кожата ѝ, гризяха кървящата рана, захапваха още по-дълбоко. Ръката ѝ гореше, но продължаваше да я притиска до тялото си.

Мозъкът ѝ бе вцепенен.

Не може да има зъби. *Пенис със зъби!?*

Но имаше.

Те проникваха и пореха ръката ѝ като полудял плъх.

Господи!

O, мили боже!

Ръмженето на звяра напомняше на смях, докато пенисът му дъвчеше ръката ѝ.

Това му харесва.

Ако искаше, можеше веднага да отмести ръката ми.

Тайлър чу, че по едно от стъпалата капе кръв.

Искаше ръката ѝ да изтръпне и да не усеща нищо. Вместо това ставаше все по-чувствителна. Усещаше зъбите като нажежени игли, които бодяха и късаха. Цялата ѝ ръка гореше и трепереше.

Зъбите се отстраниха.

Звярът вече не ръмжеше от удоволствие. Изведнъж изрева. Заби нокти в бедрата ѝ и я обърна наопаки. Отново насочи пениса си. Ръката на Тайлър се пукна от болка. Изкреша. Два от пръстите се счупиха.

Гръмотевичен удар оглуши ушите ѝ.

Ноктите на звяра одраха бедрата ѝ и я пуснаха.

Тя падна просната върху стълбите.

Още един взрив. Изправи се и погледна дясната си ръка. Опакото ѝ бе кървава каша. Двата счупени пръста бяха отекли. Плачейки, тя се обърна и видя Капитан Франк, който стоеше изправен над чудовището.

То лежеше по гръб в гърчове. В главата му зееше дупка и още една в гърдите. Очите на Тайлър се преместиха към огромния пенис. Бе покрит с кръв. Нейната кръв. Парчета кожа висяха по него. Разделените му зъби хлопнаха и се затвориха.

Капитан Франк изпразни пистолета си в главата му. Хвърли на Тайлър изкривена пиянска усмивка.

— Нали ти казвах? — намигна ѝ той.

Прокара пръсти по своя „Лугер“. Пълнителят му падна на килима, празен. От джоба на торбестите си бермуди извади нов пълнител. Набута го в дръжката и дръпна механизма в горната част на пистолета.

— Нали ти казах, че ще го убия? — попита той и започна отново да стреля.

Тайлър наблюдаваше как се извива умиращият звяр, докато го пробиваха куршумите. След това затвори очи.

Стрелбата продължи и тя почувства, че стълбата под нея се тресе.

— Ей, вие! — извика Капитан Франк.

Стрелбата спря.

Тайлър отвори очи. Лицето на Ейб беше надвесено над нея.

— Господи — възклика той.

Пристъпи по стълбите и седна до Тайлър. Тя се обърна и вдигна ръце да го прегърне.

30

Тайлър го притисна буйно и страстно. Той погали косата ѝ.

— Всичко е наред. Успокой се. Всичко свърши — прошепна той.

— Лошо ли си ранена?

— Само... ръката ми.

Ейб я огледа. В очите му се изписа болка.

— Исле — промълви той.

Започна да сваля ризата си.

— Направих го на пух и прах! — възклика възторжено Капитан Франк.

— Джек добре ли е? — попита Тайлър, докато Ейб превързваше разкъсаната ѝ счупена длан с ризата си.

— Да! Свършихме добра работа. Къде е Нора? — попита той.

— Не зная. Предполагам, че е навън.

— Харди пристреля Джанис — каза Капитан Франк. —

Оставихме ги в другата къща, а Нора изтича да повика помощ.

— Харди я е застрелял?

— Взел я за Звяра.

— Лошо ли е пострадала?

— Раната не е смъртоносна. Но след това чухме и други изстрили. Това същество сигурно е влязло неочеквано и при, тях, преди да дойде при нас. Добре ме цапардоса, но нищо ми няма. Навреме дойдох на себе си, за да го убия.

Ейб свърши с превръзката.

— Да се махаме от това място. Ще те заведем в болница.

Придърпа внимателно дрипите от пуловера върху гърдите ѝ.

Тя изпъшка. Седна.

Капитан Франк събра остатъците от полата. Извърна очи, докато подаваше дрехата на Ейб.

Ейб ѝ помогна да стане. Обви полата около нея. Капитан Франк даде колана си, за да я завържат и потърси сандалите ѝ. Намери единия

под първото стъпало, а другия — до главата на звяра. Ейб я поддържаше, докато ги обуваше.

Старият мъж прибра пистолета, който бе заел на Тайлър. Пъхна го в предния джоб на бермудите. А своя „Лугер“ мушна в другия джоб.

— Готови сме — каза той.

Отправи се по стълбите. Ейб прегърна Тайлър и заедно излязоха от мазето.

Попаднаха в кухнята на Куч. Минаха през тесен, осветен в синьо коридор. В преддверието стоеше група хора. Джек държеше под прицел дебела жена с превързано лице, която много приличаше на Маги Куч. Слаба жена по нощница стоеше с гръб към вратата. До гърдите си притискаше бебе.

Джек се намуси.

— По дяволите — каза той. — Какво правиш тук, Тайлър? Какво се е случило?

— Попаднали са на още един звяр — отговори Ейб.

— По дяволите!

— Убих го — каза Капитан Франк. — Пратих го на онзи свят.

— Къде е Нора?

— Добре е — каза Тайлър.

— Къде е онова момиче? — попита Ейб. — Онова, което се опита да ни застреля?

— Тя е дъщеря ми. Казва се Санди — отговори жената с бебето.

— Търсихме я — Джек повдигна рамене. — Не знаем къде е изчезнала.

— Да се махаме оттук.

— Вратата е заключена — каза Джек.

— Да разбием ключалката.

— Зная къде е ключът — каза жената с бебето. — Ще го взема.

Трябва ми само една секунда.

— Добре — съгласи се Ейб.

Подаде бебето на Джек.

— Ще го подържите ли за малко? Веднага се връщам.

— Естествено.

— Казва се Джуд. Джаджмънт Ръкър Хейс — гласът ѝ леко потрепери, когато изговаряше името му.

Джек поглеждаше бебето и му се усмихна.

Жената тръгна по стълбите.

— Ключът горе ли е? — попита Ейб разтревожено.

— Не се притеснявай — каза Джек. — Маги изстива. Трябва да има свръх късмет, за да оживее.

— Добре. Но не се приближавайте до нея.

Жената избръзва по стълбите. На върха се обърна вляво и изчезна по коридора.

— Ще излезем след минута оттук — каза Ейб и погали Тайлър по гърба.

Бебето загука в ръцете на Джек.

— Много е сладък — промълви Джек.

Усмихнатото бебе протегна ръчичка и го докосна по бузата.

— Ти си истински бандит — каза Джек и погъделичка Джуд по коремчето.

Майката се появи на горната площадка.

— Взехте ли ключа?

Тя кимна и тръгна надолу.

Предната част на нощницата ѝ бе тъмна и прилепнала към гърдите. Лицето ѝ бе изцапано с кръв.

— Боже господи — промълви Ейб и хукна към стълбите. Ръката ѝ се протегна към него. От пръстите ѝ увисна тънка верижка.

— Ключът — каза тя.

— Какво стана? Ранена ли сте?

— Не. Добре съм. Тя... Маги... Тя уби Джуд. Джуд. Моят...

Бащата на детето ми.

Ейб стъпи на стъпалото до нея и я обхвана с ръка.

— Използвах ножа. Маги уби Джуд с нож и аз я убих с нож.

— Успокойте се — каза Ейб.

— Така беше правилно.

— Маги се съвзе и Ви нападна, докато взимахте ключа?

— Не. Не, тя...

— Такава ще е версията пред полицията.

— О!

Ейб отключи входната врата и бавно я отвори.

— Излизаме! — извика той към полицийката. — Всичко свърши.

Жената свали оръжието.

Тайлър излезе на верандата зад Ейб и пое дълбоко от нощния въздух. Океанът миришеше на хубаво. Луната светеше високо.

31

Санди изчакваше. Беше се свила в тъмния килер под стълбите.

Седеше, с колене притиснати до гърдите. Чу изстрелите. Искаше да се притече на помощ. Вече се бе опитала да помогне, но двамата въоръжени мъже бяха твърде съобразителни и много бързи. Затова реши да остане скрита.

Проехтяха още изстрили.

По стълбите се чуха стъпки от крака, които се движеха толкова тежко, че по раменете ѝ се посипаха дървени прашинки.

След това още стъпки, от които дъските над главата ѝ скърцаха и стенеха.

След това гласът на майка ѝ, която я викаше:

— Санди, къде си? Моля те. Тук ли си? Продължавам да те обичам, миличка. Вече всичко свърши.

Санди не помръдваше. Едва се осмеляваше да диша. Някой мина много близо до вратата под стълбата, но не я отвори — може би не разбра, че там има врата.

Малко след това чу други гласове. Не можа да различим думите им. Някой се качи горе. Някой друг също отиде горе, но в другата посока.

След това гласовете изчезнаха.

Санди продължи да чака. Чудеше се какво е станало. Кой беше застрелян и кой е оцелял? При тази мисъл ѝ се догади.

Уик вероятно е мъртъв. Той и без това беше неприятен. И Маги и Агнес няма да са голяма загуба. Но Сет, Джейсън и малкият Рун — ако и те са убити...

Тя подсмръкна тихо в тъмното. По бузите ѝ потекоха сълзи.

По-късно в къщата дойдоха други хора. Санди се опъна по гръб, ослушвайки се. Хората не си тръгваха и продължаваха да стоят. Но тя чакаше. Реши, че може никога да не се махнат. Беше много изтощена, но мозъкът ѝ работеше и тревожните мисли не ѝ даваха спокойствие — държаха я будна и в напрежение.

Какво ще стане, ако ме намерят? Не, няма.

Какво е станало със Сет, Джейсън и Рун?

Какво ще стане с нея? Беше едва на четиринаесет години. Уик вероятно е умрял. Миналата година Маги застреля ченгето и уби Джуд (на което е свидетел мама), така че дори и да са я хванали жива, никога няма да се върне.

Агнес може да се върне. Ако не успеят да я обвинят в нищо. Ако не я изпратят в лудница. Агнес е бавно развита, но не е луда, така че можеше и да я пуснат. Тя щеше да наследи къщата — „Къщата на Звяра“.

Да.

Ако Агнес се върне, няма да е толкова зле. Санди можеше да се справи с всичко. Можеше да поднови туристическите обиколки.

А Агнес разбираше от бебета. Беше помагала, когато мама раждаше.

Ще помогне и на мен.

Санди плъзна ръце по корема си. Тревогата в главата ѝ утихна.

Гласовете отвъд скривалището ѝ продължаваха да се чуват. Стъпки преминаваха нагоре и надолу по стълбите.

Запита се за момент как ще кръсти детето си. Сет? Джейсън? Не знаеше кой точно е бащата. Освен всичко, това бяха старомодни имена. Нерди. Или може би Рич, или Клинт, или...

В този момент заспа.

ЕПИЛОГ

Тайлър освободи пръста си от юмручето на бебето и потропа на вратата на къщичката.

— Кой е?

— Аз — отговори тя.

— Секунда, мила. Не съм облечена.

— Откога това те притеснява?

Миг по-късно Нора отвори вратата. Беше в жълт бански костюм, който изглеждаше чисто нов и покриваше много малко от тялото ѝ.

— Не си губиш времето — отбеляза Тайлър.

— Забелязах Джек на пристанището. Не ме видя. Ще го изненадам. Подай ми детето.

Тайлър подаде бебето, смеейки се. То разпери ръце и крака, сякаш се страхуваше да не го изпуснат, и се вкопчи в презрамката на банския на Нора. Тя го прегърна и притисна до себе си.

— Няма да те пусна, Скоти.

— Роди си свое. Сигурна съм, че Джек ще се погрижи за тебе.

— И аз съм сигурна — тя седна на ръба на спалнята. — Е, как върви животът в този пущинак?

— Превъзходно. А как е в големия град?

— Изчерпва ме. През цялата година си мислех за това място.

Май ми грабна душата. Както и Джек.

— Той със сигурност. Още не си разопаковала багажа си?

— Не възнамерявам да остана.

— Но...

— Ще убедя Джек да ме приюти при себе си. Хитро, нали? Ще можете да дадете тази стая на някой клиент, който си плаща. Видях, че нямате свободни места.

— Той има чудесна къща...

— Зная, зная. Не съм загубила връзка с него — легна на леглото по гръб и вдигна високо Скоти. Той се разплака. — По дяволите, какво му направих!

Седна в леглото и върна бебето на Тайлър. Той прегърна майка си през шията и се хвана здраво за нея.

— Уплаши ли те голямата лоша Нора?

— Не настройвай детето срещу мен. Ако не бях аз, нямаше да го има. Ако не бях показала среден пръст на онзи идиот на шосето...

— Точно така. Кажи „Благодаря“, Скоти!

Скоти изплака.

— Това ми напомня нещо — каза Нора. — Познай къде пренощувах снощи! В мотела „Уелкъм Ин“. Беше претъпкано, като при вас. Но Джанис ме пусна да преспя в стаята на родителите й.

— Как е тя?

— Искаш да кажеш, че не знаеш?

— Видях я няколко пъти по телевизията. Научих, че книгата ѝ е бестселър през последните шест месеца.

— Тя получи — мили боже! — над един миллион за авторските права, филмът ще започне да се снима след две седмици. Ще снимат на място.

— Но как е тя?

Радостта изчезна от лицето на Нора.

— Снощи ме събуди с писъци. Имаше кошмари. Стояхме будни до сутринта и си говорихме. Сънува кошмари. По-рано са били всяка нощ, докато сега не се появяват толкова често. Каза, че написването на книгата много ѝ помогнало — изхвърлила от себе си голяма част от преживяното. Помогнало и защото се запознала с този Стив Сондърс. Агентът на Харди го изпратил да ѝ помага. Той написал и редактирали книгата и след това сътворил сценария. Имам чувството, че двамата са много близки. В момента той е в Лос Анджелис. Чака да започнат снимките. Придумах я да му се обади тази сутрин в седем и това я ободри. Мисля, че се справя добре — Нора възвърна усмивката си. — А снощи след вечеря отидохме до „Последен шанс“. Капитан Франк беше във форма. Той е най-голямата знаменитост в града.

— Сигурна съм, че ужасно му харесва.

— На върха на славата си е. Трябваше да го чуеш: „Аз убих Звяра, милички.“ Всички в бара го черпят. Каза да ти предам много поздрави и имам поръчение да ти съобщя, че можеш да запазиш колана му.

— Мислех да му го изпратя.

— Можеш да си спестиш пощенските разносчи — тя стана от леглото. — Добре, бебчо, искам да стоя тук и да си бъбрим цял следобед, но имам спешен ангажимент.

— Разбирам те.

Нора мина покрай нея и отвори вратата.

— Почакай — каза Тайлър. — А ходи ли на обиколката?

— Сигурно се шегуваш. Не отидох поради една-единствена причина — опашката беше дълга почти километър. И са вдигнали цената на билетите на дванайсет и петдесет. Правят истинско богатство.

— Кои са те?

Нора вдигна рамене.

— Дъщерята на Куч е собственица на къщата. Не зная кой води обиколките. Зърнах някакво хлапе, най-много на четиринайсет-петнайсет години.

— Тази къща трябваше отдавна да е затворена.

— Глупости! Трябваше да я изгорят до основите. Но вътре поне го няма вече Дан. Питах един, който излизаше и разбрах, че Дан вече не е експонат. Предполагам, че не са си дали труда да поръчат восьчната му фигура отново.

— Радвам се.

— Ей, почти забравих книгата за теб.

Нора пристъпи към отворения куфар. Изпод горната рокля извади книга с позната обложка: „Ужасът в Малкаса Point“ от Дженис Крогън. На корицата бе показана недодялана детска рисунка на звяр, нарисуван с молив.

— Имаш ли си вече екземпляр?

Тайлър кимна.

— Добре, но съм сигурна, че нямаш автограф. Чакай да видя тази да не е на Джек — отвори книгата. — Да, тази е.

Тайлър седна на леглото, постави Скоти в скута си и пое книгата.

— Ще се видим по-късно — каза Нора.

— В шест в бара — припомни ѝ Тайлър.

— Да, ще бъдем там.

Нора излезе.

Тайлър обърна заглавната страница. Със синьо мастило, точно под името на автора, бе написано:

На моята добра приятелка Тайлър и на Ейб, който спаси живота ми — с благодарност и най-добри пожелания. Нещата, които се случват през нощта, умират завинаги. Да сме живи и здрави!

С обич: Джанис Крогън.

3 август 1980 година.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.